

velebné svátosti oltářní,

obsahujíc

**rozjímání a modlitby k navštívení a
přijímání velebné svátosti,**

dle

sv. Alfonsa Ligourského

sepsal a obyčejné modlitby připojil

Jan Nep. František Desolda,

kněz řádu premonstrátského v Teplé, knížecí arcibisk. notár
profesor řeči klasických na cís. kr. gymnasiu plzeňském.

V Praze.

Kněhkupectví B. Stýbla.

Tisk a sklad B Styblo v Praze ! Druck Verlag B Styblo in Prag.
303

Uctění velebné svátosti oltářní

obsahujíc

**rozjímání a modlitby k navštívení a přijímání
velebné svátosti,**

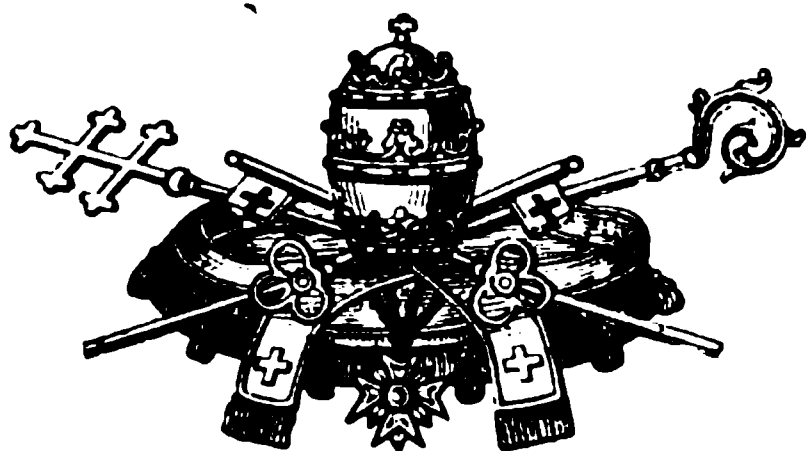
dle

sv. Alfonse Ligourského

sepsal a obyčejné modlitby připojil

Jan Nep. František Desolda,

kněz řádu premonstrátského v Teplé, kníž. arcib. notár,
profesor řeči klasických na cíř. kr. gymnasiu plzeňském,
spisovatel modlitebních knih: „Manna“, „Maria, máti
naše“, „Zmatkně Sionů“, „Tomáše Kempenského
zlatá knížka o následování Krista“ atd. atd.

Svatý otec Pius IX. při slavení druhotin svých přijal od nakladatele této knihy veškerých 134 spisův skladu jeho do Vatikánské knihovny v Římě a udělil jemu pro zásluhy o katolické písemnictví rytířský kříž řádu sv. Sylvestra.

Navštěvování nejsvětější svátosti oltářní.

Rozjímání
na každý den měsíce.

Ú v o d .

Přítomná nás učí neomylně, že v velebné svátosti oltářní pod způsobou chleba pravé tělo Pána našeho Ježíše Krista se obsahuje.

V tomto přesvědčení sluší vždy na paměti míti, že Kristus Ježíš na našich oltářích vždy tajemně přítomen jest co laskavý a milostivý král, aby u nás neustále přebýval a tím nám svou nesmírnou lásku dokázal. Proto i církev svatá ustanovila slavnost Božího Těla, aby věřící lid při výstavu velebné svátosti a radostných průvodch veřejně vyznával víru svou v příto-

mnost Pána Ježíše Krista v též svátosti a aby mu svou nejhlubší úctu a nejvroucnější díky za tuto jeho lásku k nám upřímně vzdával. Avšak Bohu žel! jak přemnohé urážky a úkory utrpěl již a trpí posavade milostivý spasitel náš v této nejsv. svátosti od těchž lidí, pro jichž spásu na zemi přijíti a na našich oltářích povždy přítomen býti volil! Na to si sám Pán Ježíš stýskal ctihodné služebnici své Margaritě Alacoque. Když totiž před velebnou svátostí klečíc v hluboké rozjímání pohřížena byla, okázal jí Pán Ježíš srdce své na trůně ohnivém, ovité trnům a křížem svrchu opatřené, a řekl jí: Viz toto srdce, které lidi tak velmi miluje, že pro ně vše podstoupilo a hotovo jest opět a opět se za ně obětovati; ale považ spolu, jak mnozí lidé lásku tuto nevděkem splácejí, vlažně, nepočestně, opovržlivě, svatokrádežně se chovajíce k této svátosti mé božské — věčné lásky, a to mne nejvíce bolí, že tak se mnou zacházejí i ty duše, které se byly svatým posvěcením a slavnými sliby mně zasnoubily.“ Na to jí projevil, že si přeje, aby první pátek po oktávu slavnosti Božího Těla zvláštní svátek se ustanovil k uctění božského srdce jeho a k napravení těch urážek, které Kristus

Pán v této převelebné svátosti od všelikých hříšníků utrpěl a trpí; dušem pak, které mu v tomto srdci jeho zbožnou úctu vzdají a lásku svou mu svatým životem prokázati se vynasnaží, těm hojně svých milostí dáti zaslíbil. — To nás učí, že Kristus Pán, jak dí sv. prorok, rád mezi lidem přebývá, aniž se od nich odloučiti chce, ačkoliv oni ho opouštějí a jím pohrdají; mimo to i znamenati z toho lze, jak mili jsou srdci Páně ti, kteří ho navštěvují a rádi v společnosti jeho trvají v těch chrámech, kde v nejsvětější svátosti zvláštním tajemným způsobem přebývá. Kristus Pán sám přikázal svaté Magdaleně z Pazzis, aby ho 33krát denně v nejsv. svátosti navštívila a pozdravila; poslechla a pocítila takovou útěchu, že vždy co nejbliže k sv. oltáři přistoupiti se vynasnažila.

Kéžby všechny zbožné duše, které se s Pánem Ježíšem v nejsv. svátosti často vyrážejí, mluvití mohly! Zajisté vypravovalyby, jak mnohých milostí, osvícení a zápalů lásky tím nabývají, jaké blaženosti se jim z velebné svátosti dostává.

Když vel. otec Aloys la Nuza, horlivý missionář v Sicilii, za mladých let ve světě žil, tak velikou lásku k Pánu Ježíši v nejsv.

svátosti choval, že jsa v modlitbě před velebnou svátostí, s tíží se od přítomnosti svého spasitele odloučiti mohl. I když mu byl zpovědník jeho zakázal, aby přes hodinu před vel. svátostí v modlitbě netrval, vši mocí se přemáhati musel, aby se po hodině od svého milého Ježíše odloučil, jako se nevmluvňátko s tíží odtrhuje od prsu matčina, když dychtivě jediný svůj pokrm z něho požívá. Tak i onen odcházeje často ještě po sv. oltáři se ohlédal, poklony své opětoval, tak že viděti bylo, jak těžce se spasitele svého vzdaluje. — I svatému Aloysovi zakázati se muselo, aby se dlouho před vel. svátostí nezdržoval. Maje odejíti cítil se mocně držena, tak že vroucí láskou vzdychával: „Odstup ode mne, Pane! odstup ode mne.“ — Sv. František Xaverský odechl a odpočinul si od namahavé práce missionářské vždy v rozjímání a v modlitbě před velebnou svátostí a tak nové síly k dalšímu působení nabýval. — Sv. František Regis nalezna kostelní dvěře zavřeny v dešti a nehodě klečival na práhu, dosti maje na tom, když se tak na blízku s svým spasitelem obírat mohl. — Sv. František Serafínský důvěrně Pánu Ježíši u velebné svátosti své strasti a utrpení svěřoval, s strastmi a umu-

čením spasitele svého je spojuje. — Jak vroucí, jak něžná byla láska a uctivost k nejsv. svátosti oltářní u našeho sv. vévody sv. Václava! jenž sám svýma knížecíma rukama pšenici a hrozny sbíral, aby posvátný chléb a víno k nejsvětější oběti připravoval, a v noci i v nejkrutější zimě vel. svátost po chrámech Páně navštěvoval. Zbožná jeho duše tak láskou k božskému spasiteli plála, že tuto horkost i tělu sdělila. Neboť když bos sněhem kráčel a služebník ho provázející si stýskal, že ho zebe, kázal mu sv. kníže, aby jen v jeho šlepěje nastoupal; to když sluha učinil, žádné zimy necítil více.

Nalezneš tuto, milý čtenáři, i jiné příklady, jak zbožné duše všecku svou útěchu nalezaly v tom, když se s Bohem svým obíratí mohly; poznáš, že všickni svatí s vroucí a útlou láskou tuto pobožnost konali, poněvadž nemají lidé na zemi žádné větší útěchy, žádného dražšího zboží nad Pána Ježíše v nejsv. svátosti oltářní. Jisto jest, že po sv. přijímání velebné svátosti nejprospěšnější pobožností jest navštěvování a pozdravení Pána Ježíše v též svátosti. Pročež neprodlevej ji pilně konati. Odluč se poněkud od společnosti lidské a odebeř se denně aspoň na čtvrt hodiny do některého kostela,

abys tam Pána Ježíše v nejsv. sv. oltářní pozdravil a jemu svou úctu vzdal. „O k u s t e a v i z t e, j a k s l a d k ý j e s t H o s p o d i n!“ (Žalm 33, 9.) Zkus to jen jednou a poznáš, že nelze času lépe vynaložiti nežli k této pobožnosti; ta ti získá útěchu a posilu ve všech strastech zvlášť pak v hodinu smrti. Věz též, že za tuto čtvrt hodinky, co se před vel. svátostí modlíš, více k svému vnitřnímu prospěchu působíš, nežli bys kteroukoliv jinou pobožností po celý den učinil.

Jest sice pravda, že Bůh naše modlitby všude slyší, poněvadž slíbil: „P r o s t e a b u d e v á m d á n o“ (Mat. 7, 7.); ale svatí nás příkladem i slovy poučují, že hojněji milosti své těm uděluje, kteří ho ctí u velebné svátosti. Blahoslavený Jindřich Susò říkával, že K r i s t u s P á n s p í š e na sv. oltáři modlitby svých věrných vyslyší nežli kdekoliv jinde. Zdali pak to nebylo před vel. svátostí, že svatí Boží své nejrekovnější úmysly pro čest Páně a k blahu bližního pojali? A snad i ty, milý čtenáři, někdy před sv. oltářem si umíníš, abys život svůj docela Bohu věnoval. — Sv. Alfons Ligourský vyznává, že uctění velebné svátosti děkovati má to, že se světa odřekl a službě Boží se vzdal, a dokládá, že blažen jest,

kdo se celý obětuje tomu, který se za nás celý obětoval a obětuje, blažen i tu i na věky. Věř mi, dí dále, všechno na světě jest marnost a pošetilost: slavnosti, divadla, výrážky, žerty; všechny radosti a rozkoše vezdejší jsou plné hořkosti a bolu: věř mi to, ano jsem to z vlastní bolestné zkušenosti dobře seznal. Naopak za to ti stojím, že duše dosti málo v pobožnosti sebrána a před vel. svátostí na modlitbě trvající od Krista Pána více útěchy a posily dosahuje, nežliby jí celý svět svými slavnostmi a radovánkami dáti mohl.

Jaká to čistá radost, pokleknouti důvěrně před oltářem, bys sebe méně zbožnosti cítil, a upřímně rozmlouvati s J e ž í š e m, an čeká, aby modlitby naše vyslyšel! Jaká útěcha, když ho přímo za odpuštění prositi, své potřeby mu svěřiti, důvěrně s ním co přítel s přítelem rozmlouvati můžeme; když ho za milost a lásku, za věčné blaho žádati smíme. Jaká blaženost moci vysloviti lásku svou tomu, který z tohoto sv. oltáře u svého nebeského otce za nás oroduje, a z plamenné lásky k nám u nás tajemně přítomen býti ráčí! Neboť tato láska mu působí potěšení, že přítomen u nás býti volí, byť i mnohdy a od mnohých znevážen, zneuctěn, opo-

vržen byl. „Potěšením o je býti s syny lidskými.“ (Přísl. 8, 31.) — Pojdte tedy, zkuste a vizte, jak milostiv jest Pán.

Co se týče navštěvování blahosl. Panny Marie, sluší pamatovati všeobecně přijatého výroku sv. Bernarda, že Bůh nám své milosti uděluje prostřednictvím jejím. Bůh tak chce, aby všechno dobré, co nám dává, rukou Marie Panny se nám dostávalo. Proto dí velebný otec Suarez, že dle všeobecného uznání církve k dosažení milostí Božích prostřednictvím Panny Marie netoliko prospěšné ale i potřebné jest.

Velikého důvodu dosáhne mínění toto, pomineme-li, že církev sv. o Marii Panně rozumí slova sv. písma Sirach 24, 25.: „Ve mně jest všeliká naděje života a ctnosti; přistupte ke mně všickni!“ Pojdte všickni ke mně, skrze mne smíte se nadíti všeho dobrého. Protož i jinde o sobě dí: „Blahoslavený člověk, který mne slýchá a bdí u dveří mých na každý den.“ (Přísl. 8, 34.) Blahoslaven, kdo denně pečlivě tluče na dveře mé a prosí za mocnou přímlovu mou; kdo mne nalezne, nalezne život a blaho věčné. Pročež tedy právě církev svatá napomíná své věrné, aby

Marii Pannu nazývali nadějí svou: „Naděje naše, buď zdráva!“

Sv. Bernard jmenuje bl. Rodičku Boží základem všelike naděje, dí, kdo nějaké milosti si od Boha žádá, prostřednictvím **Marie** jí žádati musí; kdoby bez přimluvy její, dokládá sv. Antonín, nějaké milosti žádal, nebylo by nic jinak, nežli jakoby bez křídel lítati chtěl; prosba jeho bylaby oslyšána.

Nescíslné množství jest toho příkladů v životech svatých, jakých milostí se jim na přimluvu **Marie** Panny od Boha dostalo za to, že ji buď v nějakém chrámě anebo před některým obrazem navštěvovali a pozdravovali. Blahoslavený Albert Veliký, opat Rupert a ctihodný otec Suarez dosáhli za přimluvou **Marie** Panny tak znamenité učnosti, že velikou slávou v církvi svaté se stkvějí. — Jak veliké milosti došel ctih. mládenec Jan Berchmanns na přimluvu Panny **Marie**! Jsa v koleji tovaryšstva **Ježíšova** v Římě navštěvoval denně kapli **Marii** Panně zasvěcenou, kdežto odříkaje se vší lásky světské slavně sliboval, že po Bohu jedině Pannu **Marii** milovati bude. V ten smysl si na jeden obrázek její takto napsal: „Neustanu, až vroucí lásku k matce své, **Marii** Panně, dosáhnu.“ — Kdožby

vyčetl všecky ty milosti, jichž se na přímluvu Marie Panny dostalo sv. Bernardinu Sien-skému, sv. Hermannu Jozefu a j. —

Hleď tedy i ty, milý čtenáři, ať denně při návštěvě vel. svátosti oltářní i Marii Pannu pozdravíš, buď v nějaké kapli anebo před některým obrazem jí zasvěceným. Bu-deš-li tuto pobožnost pilně a důvěrně ko-nati, velikých milostí se nadíti smíš od této dobrotivé královny nebeské, ana dle výroku sv. Ondřeje Kretenského i sebe menší službu s největší milostí odměňuje.

O duchovním přijímání.

Poněvadž k konci každého navštívení velebné svátosti duchovní přijímání velmi prospěšné jest, za potřebné uznávám, abych řekl, v čem záleží a jak se konati má. Dle sv. Tomáše Aquinského záleží duchovní při-jímání v vroucí žádosti přijmouti svátostně Pána *Ježíše* a v laskavém spojení se s ním, jako bychom ho skutečně přijímali.

Dostačiloby sice podotknouti, že sv. sněm trientský duchovní přijímání všem věřícím schvaluje a napomíná, aby je často konali. Ale nic méně dobře bude i některými pří-klady z životů svatých to dotvrditi. Tak

Pán sám okázal ctihodné sestře Paulině Maresce, jak milé jest Bohu duchovní přijímání a jaké milosti takto přijímajícím uděluje. Okázalť jí dvě skvostné nádoby, jednu zlatou a jednu stříbrnou, řka jí, že v té zlaté uschovává skutečná svátostná, v stříbrné pak duchovní přijímání. — Taktéž i sv. Johanu ujistil, že kdykoliv duchovně přijímá, podobné milosti dosahuje, jakoby skutečně přijímala.

Pročež i všecky zbožné duše často duchovní přijímání konaly. Blahosl. Agata od sv. Kříže nesčíslněkrát za den; sv. Petr Faber, první soudruh sv. Ignacia Loyolského, říkával, že duchovní přijímání mocně k tomu dopomáhá, abychom hodně a s hojným prospěchem přijímali skutečně a svátostně. Tak tedy radím každému a napomínám, kdo v lásce k Pánu Ježíši prospěti chce, aby aspoň každodenně jednou, buď při navštívení vel. svátosti a nebo při mši svaté duchovní přijímání konal; ba při mši sv. lze to třikrát učiniti: na počátku, při pozdvihování, u přijímání kněžském. Tato pobožnost jest spasitelnější, nežli-by mnohý myslil, a při tom tak snadná, neboť bez okázalosti, bez postu, bez povolení zpovědníkova, dí svatá Johana od sv. Kříže, lze nám přijímati du-

chovně, a sice kolikrátkoliv chceme, poně-
vadž to pouhým vzbuzením lásky vykonati lze.

Duchovní přijímání radno konati
při každém navštívení vel. sv.
oltářní; lze pak to učiniti asi
takto:

Můj nejsladší Ježíši, věřím, že tuto
v nejsv. svátosti oltářní skutečně a ta-
jemně přítomen jsi; miluji tě nade všecko
a žádám si z celého srdce, abych tě při-
jmouti mohl. Avšak nemoha tě přijmouti
podstatně, prosím tě co nejpokorněji
a nejsnažněji: račiž alespoň duchovně
v ubohé srdce moje zavítati. Objímám
tě a spojuji se s tebou, jako bys sku-
tečně ke mně byl přišel. Nedejž, abych
se kdys odloučil od tebe.

A nebo kratčěji takto:

Věřím, ó Ježíši, že tuto v nejsv.
sv. oltářní přítomen jsi; doufám v tebe

a miluji tě nade všecko. Kéž bych tě
v srdce své přijmouti mohl! — Přijď,
můj nejsladší Pane, a navštiv srdce moje!
— Objímám tě a nespustím se tebe; ne-
opouštěj mne, ó Ježíši! nikdy — nikdy!

A nebo dle sv. Františka Sera-
fínského takto:

Kéž mne, ó můj Pane Jezu Kriste,
sladká a plamenná moc lásky tvé celého
stráví! Kéž bych z lásky k tvé lásce
umřel, jako ty jsi z lásky ke mně umřítí
ráčil!

A nebo dle sv. Petra Alkantar-
ského takto:

Ježíši, poklade můj, sladká lásko
má! raň a rozžži toto srdce mé, ať jen
tobě plane, tebe jen miluje!

Přípravní modlitba

při navštívení velebné svátosti oltářní.

Kriste Ježíši, Pane můj! jenž z lásky k lidem ve dne v noci milostně a dobrotivě přítomen jsi tuto v nejsvětější svátosti zva, očekáváje a laskavě přijímaje všecky, kdožkoliv tě navštívití chtějí, já pevně věřím, že tuto přítomen jsi; klaním se tobě s pokorou nejhlubší a díky ti vzdávám za všecky milosti, které jsi mi prokázati ráčil, zvlášť pak za tu, že se mi sám v této velebné svátosti podáváš, že jsi mi svou nejsvětější Rodičku za orodovnici dal a že jsi mne povolal, abych tě v této svátosti navštívil. Pozdravuji tedy nejsvětější, lásky plné srdce tvé, nejprvé

abych ti díky vzdal za tu milost, že tě tuto navštívit mohu; potom na napravení všech urážek, zpáchaných od nepřátel tvých proti tobě v této velebné svátosti; a konečně abych tě uctil všude a na každém místě, kdež v nejsv. svátosti málo uctěn a zcela opustěn jsi. Ó můj Ježíši, miluji tě z celého srdce svého a želím toho bolestně, že jsem tě tak často urážel. S pomocí tvé svaté milosti mám pevný úmysl, nikdy již tě neurážeti; tobě se, jakkoliv bídný jsem, celý vzdávám, odříkaje se své vlastní vůle, svých náklonností, všeho co moje jest. Učiň nyní se mnou a se vším, co mám, co a jak se ti líbí. — Ničehož si nežádám, leč svaté lásky tvé, setrvání v dobrém a úplného sjednocení s svatou vůlí tvou. — Poroučím tobě duše v očistci všechny, zvlášť pak ty, které zde na zemi obzvláštní úctu k nejsv. svátosti a blahoslavené Panně Marii chovaly; poroučím ti i všechny hříšníky, račiž se nad nimi

smilovati a je na cestu spasení obrátiti. Spojuji v jedno všecky své náklonnosti a tužby s náklonnostmi a tužbami tvého Božského srdce, můj Ježíši, a tak se s tebou spolu obětuji a vzdávám božskému Otci tvému ve jménu tvém ho prose, aby z lásky k tobě mé nehodné prosby milostivě přijmouti a vyslyšeti ráčil.

(Říká se při každém navštívení.)

První navštívení.

Poslyšte, jak pramen všeho dobra, Ježíš Kristus, v nejsv. svátosti k nám volá: „Kdo žízníš, pojď ke mně! Jak hojné milosti čerpały svaté duše z tohoto zřídla, kdež Kristus rozdává všecky zásluhy, které byl pro nás umučením svým získal, dle slov prorokových: „Vážití budete vody s radostí z zřidel spasitelových.“ (Is. 12, 3.)

Když byla hraběnka Feria, nejznamenitější učence ctihodného otce Avily, do řádu sv. Kláry vstoupila, nazvána jest „chotí velebné svátosti“ pro svou vroucí

úctu k ní. Jsouc jednou tázána, co po celé hodiny činí před velebnou svátostí prodlévajíc, odpověděla: „Mohla bych tam věčně věkův vytrvati: neboť zdali pak nenalezáme u velebné svátosti velebnost Božskou, kteráž někdy bude největší útěchou duší v nebesích? Můj Bože, vy se mne tážete, co tam činím? Co bych tam činila? Klaním se, miluji, díky vzdávám, prosím. Co může činiti člověk chudý před boháčem? nemocný před lékařem, žíznivý u pramenu čerstvého, lačný u stolu plného výborných krmí?“ —

Ó můj nejmilejší, nejdražší, nejsladší Ježíši! živote můj, naděje a jediná láska má, co tě to stálo, nežli jsi u nás v této převelebné svátosti se uhostil! Smrt přehořkou jsi podstoupil, abys na oltářích našich přebývati mohl. A za tuto milost, že u nás přítomen býti ráčíš, odměňuje se ti svět s urážkami. Ale láska tvá a tvá touha po lásce naší ne-

dopustily tomu, abys se něčím od svého laskavého úmyslu zastrašiti dal. Nuže tedy, ó Pane a Bože můj! zavítej v srdce mé a zavři je všelikému jinému stvoření, kteréby mé k tobě lásce ujmu sebe menší učiniti chtělo; neboť tebe jediného milovati, tobě jedinému náležeti volím.

Vládni mně, ó Spasiteli nejsladší! a panuj nade mnou sám a sám; a jestliže bych někdy nebyl ihned poslušen tebe, tresci mne přísně, abych potom ochotněji vůli tvou plnil! Dejž ať si nic jiného nepřejí a žádného jiného potěšení nevyhledávám, nežli abych tě na tvých oltářích co nejčastěji navštívil, s tebou se obíral, s tebou v sv. přijímání se spojil. Hledej si kdo chce co chce; já nemiluji, nežádám si ničehož leč tvé lásky; ta jest mi pokladem nejdražším. Tu jediné vyhledávám na stupních oltáře tvého; dejž, ó Pane, ať zapomenu sebe, a nepomním na nic, než na dobrotu tvou. Nezávidím vám, vy blažení Serafíni, vaši

slávy, ale vaší lásky, kterouž milujete Boha svého; naučte mne, co činiti mám, abych Boha tak miloval, tak se mu líbil jako vy. — Můj Ježíši! tebe jediného miluji, tobě jedinému se zalíbiti volím.

(Duchovní přijímání; viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Jiné zřídlo milosti jest nám blah. máti naše. Panna Maria. Sv. Bernard o ní praví, že tak jest plna božských darů a milostí, že z nich všem lidem hojně uděliti může. „Z plnosti její jsme všickni přijali.“

Dle slov anděla Gabriele byla Maria „milosti plna.“ „Zdrávas, Maria, milosti plná.“ K čemuž sv. Petr Chrysolog dokládá: že tuto plnost milosti obdržela ne jenom pro sebe, ale i pro nás. aby z ní udělila též svým horlivým ctitelům.

„Příčino naší radosti, oroduj za nás!“

(Potom se pomodli tuto modlitbu na závěrek každé návštěvy.)

Nejsvětější a nepoškvrněná Pauno, milostivá máti má Maria! máti Pána a spasitele mého, královno nebeská, naději a ochrano hříšníků, k tobě se utíkám dnes, já nejbídnejší ze všech. K tobě se obracím, paní mocná, a díky tobě vzdávám za všechny mně prokázané milosti, zvláště pak za tu, že jsi mne svou mocnou přímluvou ochránila trestů pekelných, jichž jsem byl tak často již zasloužil. Miluji tě, laskavá královno, a z lásky k tobě slibuji, že ti věčné sloužiti budu a se přičiním, aby i jiní službu svou ti věnovali. Všecku svou důvěru v tebe skládám, tvou mocnou přímluvou naděje se, že konečně spasen budu. Přijmi mne za služebníka svého a zastři mne ochranným pláštěm svým, matko milostivá, a jsouc tak mocna u Boha osvobod mne všeho pokušení anebo mi aspoň té síly vyžádej, abych je konečně přemohl. —

Dále pak prosím, vyžádej mi pravé lásky k Ježíši a konečně šťastného vykročení z tohoto světa. Ó máti má! pro lásku tvou, kterouž jsi k Bohu chovala a kterouž posud planeš, přispěj mi ku pomoci po celou pouť života mého, zvláště pak v poslední hodině smrti mé! Neopust mne, až mne uvedeš v blaženost nebeskou, kdežto Boha svého a tebe patřiti, jemu díky vzdávati a milosrdenství jeho velebiti budu na věky věkův. Amen. Tak doufám! Tak buď.

Druhé navštívení.

(Přípravní modlitba stranka 16.)

Protože chléb jest krmě, kteréž buď požití anebo uschovati lze, proto volil Kristus Pán na zemi trvati ve způsobě chleba, aby se nejenom s dušemi jej milujícími v sv. přijímání spojil, nýbrž aby i ve svatostánku u nás přítomen byl a my vždy lásky jeho k nám pamětlivi byli.

„Sebe samého zmařil podobu služebníka na se přijav;“ dí sv

Pavel. Ale co řekneme tomu, když pátříme, že i v podobě chleba býti ráčí? Sv. Petr z Alkantary dí: Žádná mluva nemůže vyjádřiti velikost lásky Kristovy k dušem, které se v stavu posvěcující milosti nalezají. Maje opustiti tuto zemi ráčil nám božský choť náš na památku zůstaviti tuto nejsv. svátost, v kteréž sám mezi námi přebývá způsobem tajemným. aby vzdálení jeho nás od něho neodloučilo; aniž pak chtěl, aby pouze nějaké znamení nás na něho pamatovalo, ale to umyslil, aby bytostná přítomnost stále nám připomínala neskonalou jeho lásku k nám.

Poněvadž jsi tedy ty, ó můj Ježíši! zde přítomen, abys prosby všech nuzných, blížících se k tobě přijímal: račiž tedy i dnes vyslyšeti prosbu nejbídnějšího hříšníka ze všech, co jich na světě jest. K nohám tvým kajicně padám, neboť poznávám, jaké pronevěry jsem se dopustil, když jsem tě urazil. Především

tedy prosím, račiž mi odpustiti toto provinění moje! Víš-li pak, zač bych tě ještě prosil? Hle poznal jsem též, jak ty jsi vši lásky hoden, a protož tě miluji a nežádám si nic jiného, nežli abych tě miloval a tobě se líbil. Ale nestatečen jsem k vykonání toho, leč ty mi k tomu své svaté pomoci popřeješ! Nechať svatí nebešťané jsou svědky tvé všemohoucnosti a nesmírné dobroty.

Dejž ať tě nyní opravdově miluji, an jsem se ti byl prvé tak dlouho a tak velmi zpronevěřil! To můžeš učiniti, jen když chceš. Doplň ty sám, co mi schází k pravému milování. a dejž ať se důkazy lásky mé vyrovnají urážkám, jimiž jsem se proti tobě provinil.

Miluji tě, můj Ježíši. miluji tě nade všecko; miluji tě více nežli vlastní život svůj, Bože můj, lásko má nade všecko!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

„Přistupme s důvěrností k trůnu milosti, abychom milosrden-

ství dosáhli a milost našli v čas příhodný.“ (k Žid. 4, 16.) Sv. Antonín dí, že tento trůn jest Maria Panna, na jejížto přimluvu Bůh hojné milosti lidem uděluje.

Ó nejmilejší královno! ty si nic vroucněji nežádáš, nežli abys hříšníkům pomoci mohla.. Hle já jsem jeden z největších, jenž k tobě se za pomoc utíkám; zpomoz mi, zpomoz mi co nejrychleji! „Jediné útočiště hříšníků, oroduj za nás!“ (sv. Aug.)

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno atd. (jako po prvním navštívení str. 22.)

Třetí navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Rozkoš má, býti s syny lidskými.“ (Přís. 8, 31.)

Hle, jak Pán Ježíš., nemaje na tom dosti, že za nás umřel, ráčí v nejsv. svátosti u nás přebývati; hle, jak za rozkoš si pokládá, býti s syny lidskými!

Ó lidé, volá sv. Tereza, jak můžete

jenom urážeti Boha, an sám se prohlašuje, že radostí jest mu býti u vás? Ježíš nalezá u nás svou rozkoš, a my bychom u něho neměli nalezati rozkoše své? a my zvlášť, jimž se té cti dostalo, přebývati v domě jeho? Za jakou milost pokládal by si poddaný, kdyby ho král jeho v palác svůj pojal! Ale zdali pak není tuto palác našeho krále? Zdali pak tuto nebydlíme s Ježíšem v jednom domě? Děkujme mu tedy a hledme prospěch míti z obcování jeho!

Pohledni tedy na mne, ó Pane a Bože můj, s tohoto oltáře, na kterémž ve dne v noci z lásky ke mně přítomen býti ráčíš, jsa pramenem všeho dobra, lékem všeho neduhu, největším pokladem chudých. Pohlédni na hříšníka nejbídnejšího, an dnes k nohám tvým padá. Nemocen jsem a vzývám milosrdenství tvé, smiluj se nade mnou! Ale nechci přes všecku bídu svou mysli pozbyti; neboť spatřuji tě v této svátosti jako na trůnu

milosti, abys mi dobře činil. Vel. bím tě, díky tobě vzdávám, miluji tě za tuto milost tvou; a dovolíš-li, abych tě za nákou almužnu prosil, poslyš tedy, čeho mi nejvíce potřebí jest. Dejž mi, ať tě již neurážím, ale osvět' mysl, rozžž'i srdce mé, ať tě co nejvroucněji miluji. Pane a Bože můj! miluji tě z celého srdce svého, ze vši síly své. Dejž ať tak opravdu a vždycky na zemi i na věčnosti říci mohu. — Nejsvětější Panno Maria! svatá orodovnice moje u Boha. svatí andělé a nebesťané, přispěte mi ku pomoci, ať Boha lásky hodna hodně miluji!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Okovy její okovy spásy.“ (Sir. 6, 31.)

Pobožnost k Panně Marii jest řetěz, po kterémž k věčné blaženosti se dostáváme. Prosme tedy tuto královnu, aby

nás stále těmito okovy lásky a důvěry na její pomoc k sobě poutala. (Ctih. Pelbartus.)

„Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

Modli se: „Nejsvětější, nepoškvrněná Panno“ atd. (str. 22.)

Navštívení čtvrté.

(Přípravní modlitba na stránce 16.)

„Nemá hořkosti obcování její. ani tesknosti bydlení s ní.“ (Moud. 8, 16.)

Světáci tak rádi s sebou obcují, že celé dny maří, aby se vespolek vyráželi. Jen kdo nezná Ježíše, může míti dlouhou chvíli u něho v nejsv. svátosti; svaté duše tu vždy nalezaly své nebe. Svatá Tereza zjevivši se po smrti jedné jeptišce řekla: „My v nebesích a vy na zemi měli bychom rovni sobě býti v čistotě a lásce, my v radosti, vy v utrpení. Neboť co my v nebesích činíme před Bo-

hem, vy byste na zemi činiti měli před velebnou svátostí!“ Před velebnou svátostí má býti tedy naše nebe.

Ó nepoškvrněný Beránku, jenž jsi se za nás na dřevě kříže obětovati ráčil, pomni, že i já jsem jedna z těch duší, které jsi ty, ach! tak bolestně smrtí svou vykoupil. Učiň, ať jsem celý tvůj, a nedopusť, abych kdysi pozbyl tebe, když ty jsi se za mne vzdal a denně se posavade na oltáři za mne obětuješ. Ó Ježíši, kéž jsem celý tvůj! Celý se ti vzdávám, učiň se mnou, cokoliv se ti líbí. Vzdávám ti vůli svou; rač ji pouty své božské lásky tak upoutati k sobě, aby vždy tvé svaté vůli poddána byla. Nechci více žíti, abych své přání plnil, ale tvé velebnosti se líbil.

Znič ve mně všecko, co se ti nelíbí, a dejž mi tu milost, abych na nic jiného nepomněl, nežli jak bych se líbil tobě; nic jiného si nepřáti, nežli co ty ode

mne žádáš. Miluji tě z celého srdce svého, spasiteli můj! a proto tě miluji, že jediný jsi vší lásky hoden. Ach, želim toho srdečně, že tě nemiluji tak, jakož toho zasluhuješ; želim toho srdečně, že jsem tě kdys urazil. Odpusť mi, ó Ježíši! pro nesmírné milosrdenství své. Kéž bych i život svůj za tebe vzdáti mohl! Ó Pane můj a Bože můj! rozněť ve mně přání, abych tě miloval, abych byl celý tvůj! Tak doufám, tak buď!

Ó nejsvětější vůle Boží, tobě se celý vzdávám.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Já jsem matka čistého milování“; toho totiž, které duše bohumilými činí. Sv. Máří Magdalena z Pazzis spatřila jednou u vidění Marii Pannu, ana rozdávala vonný balsam, jímž se božská láska vyobrazuje. Jedině skrze Marii

dostává se nám božské lásky. o tu se jedině u ní ucházejme.

Ó Maria, máti má a jediná naděje moje, vypros mi, ať celý náležím Ježíši. synu tvému!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Navštívení páté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Vrabeц nalezá si dům a hrdlička své hnízdo, kdež by položila mladé své: (já pak nalezám) oltáře tvé, Hospodine mocností, králi můj a Bože můj!“ (Žalm 83, 4.)

Vrabeц. dí sv. žalmista, nalézá si obydlí v domích našich a hrdlička schovává se v hnízdě svém; ale ty, Hospodine Bože můj! vystavěl jsi sobě dům a příbytek na zemi a uhostils se na oltářích našich, aby tě tam každý našel a ty stále u nás bydlel. Nesmírná zajiště láska tvá, Pane Bože můj, kterouž

nás miluješ; nemohls učiniti více, abys nás k milování tebe pohnul.

Avšak učiň mocí všemohoucnosti své, ó Ježíši, ještě to, abychom i my láskou k tobě vzplanuli; neboť nesluší se, abychom tuto velikou lásku Boha svého lhostejností spláceli. Sladkými pouty lásky své přitahni a spoj nás k sobě, ať vždy víc a více poznáváme. jak lásky hoden jsi ty.

Ó té nesmírné velebnosti a dobroty tvé! Ty jsi nás tak velmi miloval, tak mnoho za nás učinil, abychom i my tebe na vzájem milovali. Jak jen to možná jest, že tak málo jest těch, kteří tě milují?! Nechci déle náležeti do počtu neblahých těchto nevděčníků; mám pravý a pevný úmysl milovati tebe nade všecko, ze vší síly své a milovati jenom tebe; jsi toho hoden, a velíš to přísně: chci opravdu a snažně plniti vůli tvou. Spomозиž mi, ó Bože srdce mého, ať tak učiním a tebe spokojím. Za to tě pro-

sím pro zásluhy přehořkého umučení tvého, doufaje, že splníš prosbu mou. Statky a zboží tohoto světa dejž komu chceš a kdo si jich žádá; já nežádám a nevyhledávám si pokladu jiného, kromě lásky tvé, ta buď největším zbožím mým. Tebe, ó můj Ježíši, jediné miluji, tebe miluji, nejvyšší dobro, nejsladší rozkoši, veškerá láska má!

Můj Ježíši! jako ty se mně celý vzdáváš, tak i já celý vzdávám se tobě.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ó milostivá paní a královno má! sv. Bernard o tobě dí, že si umíš uchvátiti srdce lidská svou milostí a krásou; račiž si tedy, prosím, uchvátiti i toto srdce moje. Vzdávám je tobě, rač je s svým nejčistším srdcem obětovati božskému synu svému.

Maria, matko nejlaskavější, oroduj za nás!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panna Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení šesté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Kde jest poklad váš, tu i srdce vaše bude.“ (Luk. 12, 34.)

Kristus Pán dí, že každý tam bývá srdcem svým, t. j. svými náklonnostmi, kde se domnívá, že poklad svůj má. Pročež svatí a světice Boží neznajíce jiného pokladu mimo Ježíše Krista, celé srdce své se všemi náklonnostmi a tužbami nejsvětější svátosti věnovali.

Ó Ježíši nejsladší, skrytý v nejsv. svátosti oltářní, an tuto z lásky ke mně ve dne v noci dlíti ráčíš, přitahni, prosím, celé srdce mé k sobě, ať nemyslím leč na tebe, nic nemiluji leč tebe, ničehož si nežádám, nevyhledávám, leč tebe a tebe jediného. Za to prosím pro zásluhy přehořkého umučení tvého; rač splniti prosbu mou.

Ó Spasiteli můj, božský ženichu duše

mé! jak rozmilé, jak útlé a něžné jest všechno, co jsi sobě vymysleti ráčil, abys si duše naše získal. Ó věčné slovo Boha Otce! nemaje dosti na tom, že jsi se vtělil, ráčils se nám v této svátosti podati v pokrm a závdavek k životu věčnému a tak u nás stále přebývati volíš.

Objevuješ se nám tu co slabounké nemluvnátko v chlévě v jesličkách, tu co pachole v dílně svého pěstouna, tu mezi zločinci přě na kříži, tu v způsobách chleba a vína na oltáři. Rci, ó můj nejsladší Ježíši, což pak jsi mnedle více učiniti mohl, abys si lásku naši získal?

Ó Bože svrchovaný, převelebný! kdy pak já počnu za tuto tak něžnou lásku na vzájem tě milovati? Od nyníčka, můj Ježíši, budiž život můj celý věnován jen milování tebe. I nač by mi byl déle život můj, nechtěl li bych ho obrátiti na to, abych jen tebe miloval, jenom tobě se líbil, tobě, Spasiteli můj, jenž jsi život svůj za mne tak bolestně oběto-

vati ráčil? I což bych milovati mohl vedle tebe, jenž jsi pouhá krása, dobrota a láska! Nechci žíti leč k milování tvému; dejž ať srdce mé jak mile pomní na tebe, celé láskou k tobě vzplane a tobě se vzdá; dejž ať pouhá slova jeslí, kříže, velebné svátosti srdce mé roznítí touhou, veliké věci podstoupiti a vykonati pro tebe, ó můj Ježíši, jenž jsi tak mnoho, přemnoho za mne podstoupiti — utrpěti ráčil!

Dejž mi tu milost, ó Ježíši, ať než umru něco učiním pro tebe!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Podobna jsem krásné olivě na poli.“ — Já jsem ta oliva, dí Maria, která stále oplývá olejem milosti, stojíc „na poli,“ aby mne všickni viděli a ke mně útočiště své brali. Pomni tedy, ó Maria, že neslýcháno, nevidáno jest, aby opuštěn byl, kdo k tobě se utekl; proto

tedy беру i já bídny hříšník útočiště své k tobě, abych nenáležel do počtu těch nešťastníků, kteří jsou opuštěni od tebe.

Ó Maria, vypros mi tu milost, abych vždy své útočiště k tobě měl!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení sedmé.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Hle, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20.)

Laskavý pastýř náš, dada život svůj za ovce své, nechtěl ani po smrti odloučiti se od nás. Hle, má milá ovčičko, já vždy u tebe zůstanu; pro tebe jsem volil na zemi v této svátosti přebývati; zde mne nalezneš kdykoliv chtíti budeš k své útěše, k své pomoci; já tu zůstanu až do skonání světa, mne u sebe míti budeš, dokavade život tvůj na zemi potrvá.

Božský ženich náš nechtěl tomu, aby choť jeho jsouc tak od něho vzdálena, byla samotna; i chtěl jí zůstaviti zde společníka, a proto ustanovil tuto velebnou svátost, aby sám byl společníkem duší věrných, nemoha nad toho žádného lepšího zvoliti k tomu. (Sv. Petr z Alkantary.)

Nejlaskavější, nejštědřejší Spasiteli můj! já sice navštěvuji tebe nyní před tímto oltářem tvým; ale ty nahrazuješ mi navštívení mé s láskou mnohem větší, zavítaje v svatém přijímání v ubohé srdce moje. Pak nejsi mi toliko přítomen, ale i v pokrm se mi podáváš a tak se co nejtěžěji se mnou spojuješ vzdávaje se mi celý bez všelike ujmy, že pak v pravdě zvolati mohu: „Můj Ježíši, nyní jsi celý můj!“ Poněvadž se mi tedy celý dáváš, sluší se, abych i já se celý vzdal tobě. Avšak já nejsem leč bídný červíček a ty jsi Bůh všemohoucí, Hospodin všeho míra. Ó lásky nejhod-

nější Bože, Bože duše mé! kdypak již budu netoliko slovy ale opravdu celý tvůj? Ty to můžeš působiti skrze zásluhy přehořkého umučení a smrti své. Posilni důvěru mou a dejž, ať než umru celý tobě náležím a nic sobě. Ty, ó Pane, vyslyšíš prosby všech; vyslyš tedy dnes i prosbu té duše, která si nežádá nic jiného, nežli aby tě dokonale milovati mohla. Já tě miluji ze vší síly své a volím všecko činiti a podstoupiti, cokoliv ode mne požádáš, bez zisku, bez útěchy, beze mzdy. Hotov jsem sloužiti tobě z pouhé lásky, jenom abych se zalíbil tobě a tvou nejsv. vůli plnil. Odměnou mojí buď láska tvá. Ó milený synu otce věčného, vezmi všecku svobodnou vůli mou a vše co mého jest; odluč mne. ať nenáležím sobě, ale tobě jedinému. Tebe miluji, tebe vyhledávám, po tobě nyji a stenám, tebe jediného míti žádám.

Ó můj Ježíši, kéž jsem celý tvůj!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ó milostivá paní má! Celá církev svatá pozdravuje tě slovem: „Naděje naše!“ Jsouc tedy nadějí všech, račiž býti i nadějí mou. Sv. Bernard nazývá tě základem vši naděje své, říká, aby i ten, kdo by si již i zoufati chtěl, přec ještě doufal v tebe. Tak tedy i já dím: Ó Maria, ty vzpomáháš i těm, kdož si zoufati chtějí; protož i všecku svou důvěru skládám v tebe.

„Maria, matko Boží, oroduj za mne u Ježíše svého!“

„Nejčistší atd. (str. 22.)

Navštívení osmé.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Co praví ženich k choti své v písni Šalomounově, totéž dí Kristus Pán každé duši, která ho navštěvuje v nejsvět. svátosti oltářní: „Vstaň, spěchej, přítelkyně má, krásná má, a pojď!“

Milá duše, která navštěvuješ mne, vstaň a opusť bídný stav svůj! Hle, já

jsem tu, abych tě milostí svou obdařil. Pospěš, pojd' ke mně! Nic se neboj vznešené velebnosti mé, neboť proto právě jsem se v této svátosti tak snížil, abych ti všeliký strach odňal a tím větší důvěru ti vštípil. Nazývám tě přítelkyní svou, neboť vzdavši se mi nejsi již mou nepřítelkyní; ty miluješ mne a já miluji tebe. Nazývám tě krásnou svou, neboť milost má tě ozdobila; pojd', obejmi mne a pros mne zač chceš, ale s velkou důvěrou.

Sv. Tereza dí: „Vznešený Pán náš chtě se nám vzdáti, ukryl velebnost svou ve způsobách chleba, aby nám myslí dodal, abychom se tím důvěrněji k božskému srdci jeho přivinouti mohli. Nuže tedy navštěvujmež s velikou důvěrností a láskou spasitele svého, spojme se s ním a vyprosme si od něho všecky nám potřebné milosti.“

Jak bych se tomu těšiti měl, ó Spasiteli můj, že jsi pro mne se vtělil a tu

v nejsvětější svátosti přítomen jsi! Smím se tedy přiblížiti k tobě k Bohu svému, svrchovanému, velebnému, dobrotivému, jehož nade všecko miluje duše má. Vznešení duchové svatých nebešťanů a vy všechny duše zbožné na zemi Boha svého milující, milujte ho i za mne. Maria, milostivá máti má, přispěj mi ku pomoci, ať Boha svého náležitě miluji. A ty, božský spasiteli můj, buď jediným předmětem lásky mé, vezmi všecku vůli mou a opanuj si ji docela — věčně! Vzdávám ti rozum svůj, aby neustále rozjímal dobrotu tvou; tělo své, aby mi pomáhalo líbiti se tobě; srdce své, aby vzplanulo v lásce tvé! Kéž všickni lidé poznají útlou lásku tvou, můj Ježíši, aby budoucně jen žili k slávě a radosti tvé, jak si toho žádáš a zasluhuješ. Nedopouštěj alespoň, abych já kdysi zapomněl krásy tvé! Ode dneška přičiním se seč budu, abych se vždy líbil tobě. Hotov jsem všecko na to

obětovati a byť to sebe více práce a namáhání stálo, bych i život svůj na to vzdáti měl. Nechať všecko pozbudu, jen když získám tebe Boha svého, své nejvyšší dobré, lásku mou, mé všecko, pak dosti blažen jsem.

Ježíši, lásko má, vezmi si mne a panuj nade mnou docela — věčně — věčně!

(Duchovní přijímání viz. str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Kdožkoli jest maličký, pojď ke mně.“ (Přísl. 9, 4.)

Tak volá k sobě Maria všecky opuštěné, osiřelé dítky své, aby se v laskavou její ochranu utekli. — Veškerá sebe větší láska všech matek pozemských pouhý stín jest u přirovnání k lásce Marie Panny k nám, dí ctihodný otec Nieremberg. Máti moje, máti duše mé, jenž po Bohu nejvíce o blaho moje pečujš, dokaž, že jsi matkou mojí!

Maria, máti má, pomozíž mi, ať tě vždy pamětliv jsem!

„Nejsvětější, nepoškvrněná P. Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení deváté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Sv. Jan praví, že viděl Pána, an přepásán byl na prsou pasem zlatým. „I viděl jsem podobného synu člověka, přepásaného na prsou pasem zlatým.“ — Zjev. 1, 13. —

To lze vykládati o Pánu Ježíši přítomném v nejsv. svátosti oltářní. Prsa jeho jsou plna milostí, jež nám z pouhého milosrdenství uděluje, jako matka prsy své dítkám svým podává. Tak nás očekává i Kristus Pán, aby nás milostmi svými ukojil. „U prsou chováni budete.“ (Isai. 66, 12.)

Ctihodný otec Alvarez spatřil Pána Ježíše v nejsv. svátosti, an měl ruce plny milostí, jakoby hledaje, komu by z nich udělil. — O sv. Kateřině Sienské

se praví, že majíc přijímati velebnou svátost, tak dychtivě se k ní blížila, jako nemluvnátko dychtí po prsu matčině.

Ó nejmilejší, jednorozený synu Otce věčného! uznávám, že ty jsi nejdůstojnější předmět všeho milování. Kéž bych tě tak miloval, jak toho zasluhuješ, anebo alespoň tak, jak tě která duše lidská milovati může. Ale vím též, že kdo tebe jako já zradil a lásce tvé se zprotivil, nehoden jest milovati tebe a k tobě se přiblížiti, jako já nyní v tomto chrámě činím. Avšak pamatuji se, že ty sám po mé lásce bažíš a toužíš, volaje ke mně milostivě: „Synu, vzdej mi srdce své“ a přikazuje: „Milovati budeš Boha svého z celého srdce svého!“ — Přesvědčen jsem, že jsi mi proto právě, abych tě miloval, života mého prodloužil, aniž mne, jak jsem byl přečasto zasloužil, do pekla nezavrhl. Když si toho tedy žádáš, abych tě miloval, shlédni na mne, ó Bože můj, tu

jsem a volím následovati tebe a vzdáti se tobě celý a milovati tebe, ó Bože, jenž jsi pouhá dobrota a láska; ty buď jediným pánem a vládcem bídného srdce mého. Ty si žádáš, aby bylo Tvé, budiž tedy tvé, přijmi ho ode mne v dar nehodný. Jest sice chladné a mnohými hříchy raněné a znešvařené, tak že možná, že se ti hnusiti bude; avšak přijmeš-li je ty, změníš je celé, očistíš, uzdravíš, roznítíš je. Nuže tedy, ó můj Ježíši, proměň mne docela! nechci dále žíti, jako jsem žil posavade, tak nevděčně, nelaskavě přes všechny důkazy božské lásky tvé, které jsi mi prokázal a které nesmírné lásky ode mne na vzájem zasluhují. Přispějž mi, ó Pane můj, ať ode dneška svou k tobě láskou napravím a nahradím svou dřevnější k tobě pronevěru a nevděčnost.

„Ó Bože můj, miluji tebe, miluji tebe nade všecko, miluji tebe z celého srdce svého!“

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Maria jsouc ve všem podobna Ježíši Kristu, synu svému, těší se tomu, když co matka milosrdenství nám bídným ku pomoci přispěti a útěchy nějaké poskytnouti může. Tato máti naše tak velmi si přeje, aby nám své milosti udíleti mohla, že v pravdě o ní díctih. Bernardin, že má větší žádost nám milosti své získati, nežli my si žádáme je obdržeti. Pročež vzývejme ji upřímně a neustále řkouce: „Naděje naše, buď zdráva!“

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria!“ atd. (str. 22.)

Navštívení desáté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Pošetilí, bídni světáci, volá sv. Augustin, kam se ženete ukojit srdcí svých K Pánu Ježíši pojdte, neboť ten jediný může vám propůjčiti těch radosti, po nichž bažíte a se sháníte. Ó duše má, nedávej se svést k takové pošetilsti!

Hledej Boha svého, hledej to dobro, které veškeré zboží v sobě obsahuje! Chceš-li nalézt Ježíše? Hle jest blízek tebe; rci mu jenom, čeho si od něho žádáš; jest tu, aby tě potěšil, vyslyšel, posilnil.

Nedovoluje se každému, aby měl přístup k králi a mluvil s ním; mnohdy již velikou jest to milost, smí-li mu prosebník poníženou prosbu svou skrze třetí některou osobu podati; ale abychom s tebou mluvili, králi vší slávy, k tomu není nám žádného prostřednictví potřebí; ty jsi vždy hotov slyšeti nás v nejsv. svátosti oltářní. Kdokoliv chce, nalezá tě tuto vždycky a může s tebou důvěrně rozmlouvati. A jak mnoho to stojí, nežli kdo k králi světskému se dostane, an málokdy slyšení dává; ale s tebou, ó Bože můj! může v této velebné svátosti každý, kdo kdy chce, ve dne v noci rozmlouvati. (Sv. Tereza.)

Ó té svátosti lásky Boží, lásky svr-

chované! netoliko v svatém přijímání, ale i přítomnosti svou na sv. oltáři zveš a táhneš všech srdce k sobě mocí lásky své, kdožkoliv hnutí jsouce svrchovanou dobrotou tvou, k tobě láskou vroucí zahoreli a stále tě na paměti mají. Nuže zajmi a upoutej k sobě i ubobé srdce moje, neboť si žádá milovati tebe a nežiti více nežli službě tvé. Ode dneška odevzdávám nesmírné dobrotivosti tvé všecky své naděje, náklonnosti a tužby, duši svou i tělo své, i všecko co mé jest. Přijmi mne, ó Pane, a nakládej se mnou, jak se ti líbí; již nikdy si nebudu stěžovati, ó lásko má, na nejsvětější soudy tvé, věda, že přicházejí z laskavého srdce tvého a směřují veskrze k blahu mému. Dostačí mi věděti, že ty tak chceš; ve všem se podrobuji svaté vůli tvé tu i tam na věčnosti, učiň se mnou, jak se ti líbí. Spojuji naprosto vůli svou s vůlí tvou; ta jest veskrze svatá, dobrá, dokonalá, líbezná, milostivá.

Ó nejsvětější vůle Boha mého. jak jsi mi milá! S tebou jedno jsa. chci žítí a umřítí. Co se líbí tobě, líbí se i mně; co jest žádost tvá, jest i žádost má. Bože můj, Bože můj! přispějž mi ku pomoci a dejž, ať ode dneška jenom tobě živ jsem, ať nežiju, leč pro to, abych chtěl, co ty chceš, a plnil ve všem dobrolíbeznou vůli tvou. Jako ty jsi z lásky ke mně umřítí a nám se i za pokrm zůstaviti ráčil, tak dejž ať i já hotov jsem, z lásky k tobě život svůj vydati. Klnu těm dobám, kdež jsem zrádně své vůle následuje, tebe urážel. Ó vůle Boha mého, miluji tě jako Boha samého, neboť, ty s Bohem jedno jsi; miluji tě z celého srdce svého; tobě se celý, celý vzdávám.

Ó vůle Boha mého, nechci nic milovati, leč tebe.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Se mnou jest bohatství, a bych obohatila ty, kteříž mne milují.“ (Přísl. 8, 21.) Chceme-li milostmi bohati býti, milujme bl. Rodičku Boží Pannu Marii. Pročež i jeden služebník Boží nazývá ji schránkou milostí. Blažen, kdo laskavě a důvěrně k Marii se utíká. Máti má, tys naděje moje, ty mi k spasení dopomoci můžeš; od tebe to doufám; oroduj za mne!

„Nejsvětější, nepoškvrněná P. Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení jedenácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Dbejme o to, dí sv. Tereza, abychom se nikdy od Pána Ježíše nevzdálili, aniž dobrého svého pastýře s očí pustili. Čím blíže ovečky u svého pastýře jsou, tím více od něho bývají celovány a tím častěji lepší dárky z rukou jeho dostávají. A byť i dobrý pastýř někdy usnul, věrná ovečka nevzdálí se

od něho, ale čeká, až procitne, a nebo ho sama zbudí a pak od něho bývá celována.“ — Ó Spasiteli můj, tuto u velebné svátosti přítomný! hle já se nyní cítím, že jsem blízek tobě, a nežádám od tebe nic, než abych horliv byl v službě tvé a v ní věrně vytrval až do konce.

Díky tobě, víro svatá, kteráž mne učíš, že tuto v nejsv. svátosti, v tomto chlebě nebeském není chleba, ale že jest v způsobě jeho Pán náš a Spasitel Ježíš Kristus co Bůh i člověk přítomen, a to z pouhé lásky k nám. Ó Pane můj, věřím pevně, že v této velebné svátosti skutečně přítomen jsi; ačkoliv tě svýma tělesnýma očima nespatřuji, přec světlem svaté víry jsa osvícen a vyučen, věřím a vyznávám, že v této svaté hostii jsi co Spasitel světa, co Hospodin nebes i země. Nejsladší můj Ježíši, jako že jsi má jediná naděje, mé blaho, má síla, má útěcha, tak budiž i jediná láska má, jediný předmět myšlenek, tužeb, žádostí

mých. Neskonale blaho, jehož ty poží-
váš a na věky požívati budeš, propůj-
čuje mi mnohem více radosti, nežli vše-
cko, co bych na nebi i na zemi míti
mohl. Neznám větší radosti, nežli abys
ty, Spasiteli můj, se mnou spokojen byl.
Vládni, vládni, ó Pane, duši mé; tobě ji
zcela vzdávám, tvá budiž věčně věkův.
Má vůle, smyslové moji, veškeré moje
schopnosti podrobeny budtež božské lásce
tvé a neslužtež mi na zemi k ničemuž
jinému, leč k službě a větší slávě tvé.
— Tak jsi ty živa byla na zemi, ó máti
mého Ježíše, nejsvět. Panno Maria!
Přispěj mi ku pomoci a vypros mi tu
milost, abych ode dneška tak žil jako ty,
aniž pak po jiném štěstí bažil, než-li po
tom, abych celý Bohu náležel. Ježíši,
kéž jsem celý tvůj a ty celý můj!

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Blahoslavený člověk, kterýž
mne slýchá a kterýž bdí u dveří

mých den co den a střeže u veřejí dveří mých.“ (Přisl. 8, 34.)

Blahoslavený ten, který u Marie Panny, ana jest branou milosti, prosí za dary sobě potřebné, jako chudí prosívají u dveří bohatců; ale blaženější mnohem ten, který ctnosti její, zvlášť pak pokoru a čistotu, následovati se snaží.

Maria, naděje naše, přispěj mi ku pomoci!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria,“ atd. (str. 22.)

Navštívení dvanácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Bůh láska jest, a kdož zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (I. Jan 4, 16.) Kdo miluje Ježíše, s Ježíšem zůstává a Ježíš s ním. Neboť dí: „Miluje-li kdo mne, — otec můj bude jej milovati a k němu přijdeme a příbytek u něho učiníme.“ (Jan 14, 23.)

Sv. Filip Nerský máje na smrtelném

loži velebnou svátost posledně přijmouti, zvolal: „Hle, láska má, láska má!“ Tak by měl i každý z nás před nejsv. svátostí zvolati: „Hle, láska má, jediný předmět vší lásky mé tuto i na věky!“ Ty jsi řekl, ó Bože můj, ve sv. evangeliu, že miluješ toho, který miluje tebe, a že k němu přijdeš, aniž ho více opustíš. Já tě miluji nade všechno zboží tohoto světa; miluj i ty mne, neboť tvá láska jest mi nade všechna panství pozemská. Přijď a učiň si příbytek v ubohé duši mé a zůstaň u ní tak, abys ji nikdy již neopustil, či spíše abych já tě nikdy z ní neztratil; neboť ty nás neopouštíš, leč my tebe sami od sebe vypuzujeme; a jakož jsem již mnohdy tebe od sebe vypudil, tak se to i příště státi může. Ó nedopouštěj, ó Bože můj, aby svět byl opět svědkem takového nevděku mého, takové šeredné zloby mé, abych tě opět z srdce svého zapuzoval, ač jsem byl od tebe tolik přízně zakusil, tolik milostí

obdržel. Ale toť ovšem možná; a protož bych si přál raději umříti, byla-li by tak vůle tvá, abych se dostal k tobě a s tebou věčně spojen byl. I doufám od tebe, můj Ježíši, že mi prosbu mou vyplníš. Objímám tě a tisknu k ubohému srdci svému; kéž tě vždy miluji a ty nikdy neustaneš milovati mne. Ovšem, můj nejmilejší Spasiteli! věčně tě milovati budu a doufám, že i ty mi nikdy lásky své neodejmeš; doufám, ó Bože duše mé, že se milovati budeme věčně, věčně!

Kéž tě, můj Ježíši! věčně miluji a věčně z tvé lásky se těším.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Kteříž pracují se mnou, nebudou hřešiti;“ (Sir. 24, 30.) t. kteří věrní jsou v službě mé, dí Maria, jisti jsou milosti setrvání v dobrém; a kteří se vynasnažují, aby i jiní mne poznali a

milovali, předurčení jsou k životu věčnému. — Tak i já slibuji, že kde a kdykoliv budu moci, veřejně i tajně úctu a pobožnost k Marii Panně rozšiřovati budu. — Dejž, ó slavná Panno Maria! ať rozšiřuji slávu tvou!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení třinácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Oči mé a srdce mé budou tu po všecky dny.“ (III. Král. 9, 3.)

Tato slova překrásně splňuje Pán Ježíš v nejsv. svátosti oltářní, zůstává u nás ve dne v noci. Dost by bylo, Spasiteli můj, kdybys toliko ve dne, kdežto tě navštěvují, kdož by se ti klaněli, u nás prodléval; proč pak i v noci s námi býti volíš, kdežto se chrámy zavírají a lidé v příbytcích svých odpočívají? Ale láska tvá, rozumím-li dobře, ta tě učinila téměř naším vězněm; ta svrchovaná láska pohula tebou, že jsi na zemi zů-

stati a u nás ve dne v noci dlíti chtěl. Ó roznílý Spasiteli můj, tato něžná láska měla by všemi lidmi pohnouti, aby před svatými oltáři dleli a jen vší silou od tebe se odloučiti dali; ba i tehdaž měli by aspoň srdce své se všemi svými náklonnostmi věnovati Bohu, který se za ně vtělil a tuto ve svatostánku přebývati ráčí, zavřen sám a sám, aby nám v naší nouzi pomohl a laskavě očekával, až by ho některé zbožné duše navštívily.

Nuže tedy, můj Ježíši! já přicházím k tobě, abych dostál žádosti tvé, a odevzdávám ti srdce své se všemi náklonnostmi jeho. Ó nejsvětější velebnosti Boha mého, an přítomen jest v nejsv. svátosti, netoliko aby byl mezi námi, ale hlavně aby se zbožným duším sdílel. Ale Spasiteli můj, kdožby se odvážil požívatí těla tvého, kdybys sám tak nepřikazoval? Kdožby se od tebe vzdaloval, když ty právě proto v nejsvětější svátosti pří-

tomen jsi, aby se nám podával a s srdci našimi se spojoval. Ty tedy tomu chceš, abychom tě přijímali; ty si žádáš vstoupiti v ubohé srdce naše. Nuže tedy, přijď, ó můj Ježíši, přijď; já si žádám přijmouti tebe; buď Bůh duše mé, vládní vuli mé. Všecko co mám, milý Spasiteli můj, budiž lásce tvé obětováno! Všecky radosti, všecka libovolnost — všecko -- všecko budiž ti poručeno. Ó pane vší lásky! panuj a vládni nade mnou; přemož a znič všecko, co jest mé a co by nebylo tvé. Nedopouštějž, ó lásko má, aby srdce moje, do něhož při sv. přijímání velebnost Božská zavítala a se uhostila, opět se obrátilo — přilnulo k stvoření jakémukoliv. Miluji tě, ó Bože můj, miluji tě; nebudu milovati, leč tebe — tebe na věky věkův.

Přitahni mne k sobě pouty lásky své!
(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

• Sv. Bernard napomíná: „Vyhledávejme milost, ale vyhledávejme ji skrze Marii.“ — Sv. Petr Damian trvá, že Maria veškerým pokladem milostí Božích vládne, že může a chce nám z nich udíleti, sama se nám svou službou nabízejíc a řkouc: „Kdožkoli jest maličký, pojď ke mně!“ (Přísl. 9, 4.) Nejlaskavější, vznešená královno nebeská, pomoz ubohému hříšníku, an se ti poroučí, k tobě se utíká, v tebe všecku svou důvěru skládá.

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria!“ atd. (str. 22.)

Navštívení čtrnácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Slyším tě, rozmilý Ježíši, jako bys ke mně mluvil z tohoto svatostánku: „Toto jest odpočívání moje na věky věkův; tu přebývati budu, neb jsem zvolil je.“ (Žalm 131, 14.) Když jsi tedy ty sobě odpočinek svůj

zvolil na oltářích našich, když ty v nej-
světější svátosti mezi námi trváš, když
ty z lásky k nám svůj příbytek u nás
máš, tuť ovšem i sluší se, aby i srdce
naše se svými žádostmi s tebou se spo-
jila a u tebe svůj odpočinek a svou
útěchu nalézala. Ó duše blažené, které
opustivše ošemetný svět jedinou svou
útěchu nalezají v přítomnosti Boha svého
v nejsv. svátosti oltářní. — Blažen tedy
budu i já, Bože můj, když jedinou útěchu
svou naleznu v tom, abych vždy v tvé
nejsvět. přítomnosti trval a s tebou se
obíral, s tebou, jenž neustále v nejsvět.
svátosti k mému spasení přítomen jsi:

Proč pak jsem, ó Pane a Bože můj!
tolik let ztrávil, kdežto jsem tě nemilo-
val? Ó té neblahé doby! kéž bych je
zničiti mohl! ale díky svrchované do-
brotě a laskavosti Boha mého, jenž mne
nehodného tak dlouho snášel! Ale proč
pak jsi se, ó Bože! přes všecken nevděk
můj ode mne neodvrátil? Proč? — Abych

konečně tvou milostí a láskou docela přemožen jsa, celý se tobě věnoval. Nechci déle odporovati, můj Ježíši! nechci déle tobě nevděčným býti. Slušíš se, abych ti aspoň tu krátkou dobu věnoval, kterouž mi ještě živu býti popřeješ. Doufám, ó Ježíši, že mi též pomocí svou přispěješ, abych byl celý tvůj; ty jsi mi tolik milostí udělil, když jsem se tebe stranil a láskou tvou pohrdal; čím více se nyní důvěřiti smím, že mi laskavě pomůžeš, když tě vyhledávám a rád bych tě miloval! Miluji tě z celého srdce svého, miluji tě nade všecko, miluji tě více než sebe, více nežli život svůj. Želím srdečně, že jsem tě kdys urazil. Rač mi, ó můj Ježíši! odpustiti provinění moje a popřítí mi té milosti, abych tě do smrti, ba věčně miloval. Okaž světu ten div všemohoucnosti své, že duše tak nevděčná, jaká jest má, může se změnit, aby tě nade všecko milovala. Vyplň mi tuto prosbu

mou, ó můj Ježíši! pro nesmírné zásluhy tvoje! Nežádám si leč to jedno jediné a mám pevný úmysl nic si nad to nežádati více. Ty sám, Spasiteli můj, jenž mi dáváš toto chtění, rač mi dáti i vykonání!

Díky tobě, můj Ježíši, že jsi mne posavade snášel a trpěl; díky tobě!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

„Nikdo nedosáhne blaženosti bez pomoci tvé, ó Maria!“ dí sv. Germanus. Nikdo nebývá sproštěn nižádného utrpení, nikdo účasten nižádného daru bez tebe. Nepřispěješ-li mi ku pomoci, královno má, jsem ztracen, aniž tě budu moci někdy v nebesích chváliti a velebiti. Avšak vím co praví svatí učitelé, že totiž nikoho neopouštíš, kdo se k tobě utíká. I já tedy ubohý utíkám se k tobě a všecku svou důvěru skládám v tebe,

že mi zpomůžeš a mne k blaženosti přivedeš.

V Marii Pannu se spoléhám; tať jest důvěra má! (Sv. Bernard.)

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Navštívení patnácté.

(Přípravní modlitba na stránce 16.)

„Oheň přišel jsem pustit na zemi; a což chci, leč aby hořel?“ (Luk. 12, 49.)

Ctihodný otec František Olympius z řádu Theatinů dí, že nic na světě není. co by oheň božské lásky v srdcích lidských rozněcovalo více, nežli nejsv. svátost oltářní. Proto se zjevil Pán Ježíš v též svátosti svaté Kateřině Sienské jako plamený žár, z něhož proudové božské lásky vytýkali a rozšiřovali se po celém světě. Tomu však se tato světice nejvíce divila, že tak mnozí lidé, ač ta-

kovou lásku boží znamenající, nic se od ní roznítiti nedají.

Učiň, ó můj Ježíši, ať pro tě celý a celý vzplanu! učiň, ať nemyslím, leč na tebe, ničehož si nežadám, ničehož nevyhledávám, leč tebe, tebe jediného! Ó jak bych šťasten byl, kdyby mne sv. oheň tvé lásky docela strávil a já čím starší jsem, tím více všelike pozemské náklonnosti odložil.

Ó božský Spasiteli, můj Ježíši! patřím, jak z lásky ke mně celý se obětuješ na oltáři, celý se nám vzdáváš a téměř zničuješ. Slušít se tedy, abych i já se za tebe tak obětoval, jakos se ty obětoval za mne. Nuže tedy, ó Bože můj, obětuji ti duši svou, sebe samého, vůli svou, život svůj. Tuto chudičkou oběť svou, Otče věčný, spojuji s nesmírnou obětí, kterouž ti tvůj milý Syn a Spasitel náš, Ježíš Kristus, jednou na kříži vzdal a posavade každodenně na oltáři opětuje. Nuže přijmi tuto oběť

mou pro neskonalé zásluhy téhož Ježíše Krista a dej mi tu milost, abych ti ji denně hodně vzdávati mohl! Kéž bych mohl umříti, abych se ti celý vzdal. Za tu milost tedy tě prosím, kterou jsi tak mnohým svatým mučeníkům udělil, abych totiž z lásky k tobě umřel. Avšak nejsem-li takové milosti hoden, dejž mi alespoň, abych ti vůli a život svůj tím obětoval, když bych s úplným sebe odevzdáním do vůle tvé tu smrt podstoupil. kterouž mi z nesmírné moudrosti a prozřetelnosti své určiti ráčíš. Nechať z tvé milosti, ó Pane! umru ke cti a chvále tvé, abych se zalíbil tobě. Od nyníčka budiž život můj tobě z cela věnován až do smrti mé, kteréž se podrobuji, kdykoliv a jakkoliv ji na mne seslati ráčíš.

Můj Ježíši, kéž umru ke cti a chvále tvé!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Dovol, ó nejsladší Paní má, ať tě slovy sv. Bernarda opět vzývám, že jsi jediná naděje má! — a sv. Janem Damascenským, že všecku naději svou jenom v tebe skládám. — Vyžádej mi tedy, prosím, odpuštění hříchů mých, setrvání v dobrém až do smrti a vysvobození mé z muk očistcových. Kdožkoli se spasí, spasí se jedině pomocí tvou; spasiž mne tedy, ó Maria! Blažený ten, komu ty spasení získati chceš; chceš pak učiniti to všem, kdožkoliv tě vzývají. I vzývám tě tedy a volám k tobě, ó spáso má:

Svatá Maria, matko Boží, pros za nás, hříšné, nyní i v hodinu smrti naší!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Navštívení šestnácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Kdyby se lidé ve svém utrpení vždycky utíkali k nejsv. svátosti oltářní, ne-

bylo by s nimi zajisté tak zle, jako obyčejně bývá. „Není-li pak žádného balsamu v Galaad? není-li pak žádného lékaře?“ tak si stěžuje a volá prorok Isaiáš. — Hora Galaad v Arabii, úrodná na vonný a hojativý balsam, dle ctihodného Bedy předobrazuje Krista Pána, jenž nám zvlášť hojativého leku pro všecka utrpení v nejsv. svátosti podává. Proč si stěžujete, synové Adamovi — tak nám tu téměř mluví Spasitel náš, — na nesmírnost utrpení svých, majíce mne v této velebné svátosti co hojitelný lék? „Pojďte ke mně všickni a já občerstvím vás!“ — Se sestrami Lazarovými volám k tobě můj Ježíši: „Hle ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.“ Ano, můj Ježíši, já jsem ten bídny nuzec, kteréhož ty miluješ; duše má hříchem zraněna, celá nemocna jest. Ale k tobě, božský lékaři můj, utíkám se, abys uzdravil mne; můžeš tak učiniti, jen když chceš. Uzdrav

duši mou, neboť „tobě samému zhřešil jsem.“

Přitahni mne docela k sobě, ó Ježíši nejsladší, pouty lásky své; lásky tvé si vážím více, nežli zboží celého světa; té si nade všechno žádám. Mohu ti málo jenom obětovati; ale žádal bych si všechna království tohoto světa jen pro to mít, abych se jich z lásky k tobě odříci mohl. Z lásky k tobě se tedy odříkám všeho, co mám; svých příbuzných, všech pohodlností, náklonností, potěšení svých; vzdávám se svobody i vůle své a tobě se celý věnuji. Miluji tě, ó dobroto nesmírná, miluji tě více, nežli sebe samého, kéž bych v lásce tvé trval věčně věkův.

Můj Ježíši, tobě se vzdávám, přijmi mne!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ó královno má, ty jsi sama řekla k svaté Brigitě: „Kdykoliv člověk hřeší

a opět se opravdově polepšen ke mně obrátí, hotova jsem přijmouti ho, nehledíc na množství hříchů jeho, ale na ochotnost jeho dobré vůle. Nezpěčuji se hleděti ran jeho a zhojiti je, neboť sluji právem matkou milosrdenství. — Nuže tedy, matko milosrdenství, okaž, že jsi matka má, pohledni nyní na mne, jenž útočiště své k tobě беру! Uzdrav, uleč nesčíslné rány duše mé; neboť na jedno slovo tvé dostane se mi smilování od Syna tvého.

Ó Maria, milostiplná, buď mi milostiva!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Navštívení sedmnácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Duše milující mívají největší radost býti tam, kde jest to, co milují. Milujme opravdu Ježíše! Hle! jest u nás v nej-

světější svátosti, hledí na nás. poslouchá nás: zdali pak nemáme. co bychom mu řekli? Měli bychom u něho hledati útěchy, měli bychom se radovati z velebnosti jeho a z lásky, kterouž přemnohé zbožné duše chovají k němu v této nejsv. svátosti, měli bychom přát i žádati, aby všecko jej milovalo a jemu srdce své věnovalo; a když tak není, měli bychom aspoň my se jemu vzdáti se všemi svými náklonnostmi; on budiž láskou — on budiž jedinou touhou naší.

Velebný otec Salesius z tovaryšstva Ježíšova za největší útěchu v utrpení svém si považoval, když mohl o nejsvětější svátosti mluvit; kdykoliv mohl, nikdy neopominul Pána Ježíše u velebné svátosti navštívit. Buď že odvolán byl anebo do komnaty své se vracel, buď si kam koliv šel, vždy na několik okamžení svého Spasitele v nejsvětější svátosti pozdravoval. Za to se mu té milosti dostalo, že pro zastávání

skutečné přítomnosti Páně v nejsvětější svátosti život svůj dal.

Ó kéž bych i já tak šťasten byl. abych tak umřel! Kéž bych i já pravdu té svátosti životem svým zastati mohl, v kteréž ty nám; ó Ježíši, nesmírnou lásku svou zjevuješ! — Ty jsi, ó Ježíši! tak mnoho zázraků touto nejsv. svátostí vykonal; učiň, prosím tě, i ten, abych i já celý a celý tobě jedinému náležel. Ty žádáš, abych byl celý tvůj, a zasluhuješ toho; nuže přitahni mne k sobě! Posilni mne, abych tě úplně z celého srdce svého miloval. Zboží tohoto světa dej komu chceš; já se ho odříkávám naprosto, na vždycky. Nežádám si nic, než lásky tvé: tu jedině vyhledávám. Miluji tě, ó Ježíši! Kéž opravdu a vždycky!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Jak krásné jest to jméno, které ti dávají duše milující tebe: „Matko mi-

losti hodna!“ V pravdě jsi milování hodna, přesladká královno srdce mého! Tvá krása i Boha samého k milování tebe pohnula. Sv. Bonaventura praví, že jmeno tvé všem, kteří tě milují, tak mile zní, že sotva je vysloví nebo zaslyší, i hned žádostí vzplanou, aby tě milovali. Sluší se tedy, ó matko přemilostná, abych tě miloval; ale nedostačuje mi, abych tě miloval pouze obyčejným způsobem; ád bych tě zde na zemi a někdy na nebi po Bohu více miloval než vše jiné.

Jest-li přání moje příliš odvážlivé, zavinila to láska tvá, kterouž ke mně chováš. Přijmiž je tedy, ó Maria, a na znamení, že jsi je přijala, laskavě přijala, vyžádej mi na Bohu té lásky, za kterou tě prosím; neboť čím více kdo miluje tebe, tím více miluje i Boha.

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Navštívení osmnácté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

V údolí Josafatově zjeví se Kristus Pán na trůnu slávy a velebnosti své; zde v nejsv. svátosti oltářní zjevuje se nám na trůnu milosti a slávy. Kdyby některý král chtěje nejsprostšímu z poddaných svých lásku svoji prokázati, k němu do sprosté vísky se ubytoval jen proto, aby ho onen častěji navštívil. a on přece opomenul, dle žádosti svého pána se zachovati, zdažli pak by nebyl člověk ten nevděčníkem velikým? — Ó můj Ježíši! rozumím ti; z lásky ke mně jsi tu v nej-světější sv. oltářní přítomen. Kdybych směl a mohl, rád bych ve dne v noci tu v přítomnosti tvé trval. Jestliže andělé v nebesích v úžasu nad láskou tvojí nasytiti se nemohou patřice na velebnost tvou, slušíť se, abych já vida tě zde na oltáři z lásky ke mně přítomna, aspoň se tobě zalíbiti hleděl, velebě tuto lásku

a dobrotivost tvou ke mně slovy sv. pěvce: „Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým: — před obličejem andělů žalmy zpívati budu tobě. Klaněti se budu k chrámu svatému tvému a oslavovati budu jméno tvé pro milosrdenství tvé a pravdu tvou, nebo jsi zvelebil nade všecko svaté jméno své!“ (Žalm 137, 1. 2.)

Ó Bože můj, skrytý v svátosti! ó chlebe andělský! ó Božský pokrme! miluji tě sice, ale ani já sám ani ty s touto láskou mou spokojen nejsi, neboť málo tě miluji. Dejž, ó můj Ježíši, ať krásu a neskonalou dobrotu toho poznám, kterého miluji; dejž ať srdce mé se odřekne všech pozemských náklonností a otevře se lásce tvé. Abych jenom tebe miloval a s tebou se celý spojil, proto denně s nebes na oltář sstupuješ; sluší tedy, abych i já ode dneška na nic jiného nemyslíl, nežli abych tě miloval, tobě se

kláněl, tobě se líbil. Miluji tě z celého srdce svého, ze vší síly své. Chceš-li lásku mou odměniti, ó Bože můj, račiž ji rozmnožiti tak, abych tě vždy více miloval a vždy více tobě líbiti se snažil.

Ježíši, lásko má! dejž ať tě miluji!
(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Jako ubozí, ode všech opuštění nemocní toliko v veřejné nemocnici útočiště nalezají, tak i bídni hříšníci, byť je všecko opustilo, nebývají bez pomoci, poněvadž se jich ujímá matka milosrdenství, Maria, jsouc dle slov sv. Basilia proto světu dána, aby byla útočiště hříšníkův, jakož ji sv. Efrem nazývá. Když tedy i já se odvažuji k tobě, ó královno má, útočiště své bráti, neračiž mne oslyšeti pro hříchy moje; ba čím bídnejší jsem, tím více pomoci tvé potřebuji, tím jistěji ji očekávati smím, neboť Bůh sám tomu chce, abys byla úto-

čiště hříšníkův. K tobě tedy se utíkám, pod plášť milosti tvé se ukrývám. Jsouc útočiště hříšníků, buď i mně nadějí k životu věčnému. Ty-li mne zavrhneš, — kam se obrátím?

M a r i a, útočiště moje, ochraň mne!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno M a r i a atd. (str. 22.)

Navštívení devatenácté.

(Přípravná modlitba str. 16.)

Každý rád bývá u toho, koho miluje; neměli bychom i my v tomto slzavém údolí rádi se zdržovati u svého nejlepšího přítele, jenž nám největší dobrodiní prokázati může a nás tak miluje, že na vždy u nás zůstávati volí? V nejsv. svátosti oltářní můžeme se těšiti s Pánem Ježíšem, jak dlouho chceme; můžeme mu srdce své celé svěřiti, všecky potřeby své sděliti a za všelike milosti ho prositi; upřímně a důvěrně můžeme tu roz-

mlouvati s králem nebes i země, skrytým v nejsv. svátosti.

Josef se za šťastna pokládal, když věčná moudrost milostí svou ho navštívila v hlubokém vězení jeho dle slov sv. písma :

„Sstoupila s ním do jámy a v poutech neopustila ho.“ (Moudr. 10, 13. 14.)

Ale oč jsme šťastnější my, majíce na tomto přebídném světě vtěleného Boha svého vždy u sebe, an nás přítomností svou stále těší a nám milostí svou stále pomáhá!

Jakou útěchu cítí zajatý, když nějaký přítel ho navštíví, jej vyráží, těší, posilňuje, a vším způsobem jak může mu pomáhá, aby odlehčil bídě jeho! Tak též nás těší nejlepší přítel náš, pan Ježíš, mluvě k nám v nejsvět. svátosti oltářní a řka: „Ai já s vámi jsem po všecky dny;“ proto jsem SSTOUPIL s nebes do tohoto vězení vašeho, abych

vám pomohl a vás vysvobodil. Přijměte mne tedy, spojte se se mnou, trvejte u mne, a nebudete déle cítiti bídy své; později vás uvedu do království svého, kdežto jsem vám sídlo věčné blaženosti uchystal.“

(Ó Bože můj, lásko nezpytatelná, jenž ve své nesmírné milosti tak se snižuješ, že neustále u nás na oltářích našich přebýváti ráčíš, chci tě tedy častěji navštívit, abych kdykoliv mohu, tvou nejvyšší přítomností se potěšil, jako se z ní těší blažení duchové v nebesích. Kéž bych tu povždy dlíti, tobě se kláňeti a svou lásku ti neustále osvědčovati mohl! Volej mne k sobě, kdykoliv bych buď z vlažnosti a nebo pro mnohá svá zaměstnání opomínal navštívit tebe! Rozněť v srdci mém tu žádost, trvati často v nejvyšší přítomnosti tvé. Kéž bych tě byl, můj Ježíši! vždy miloval a nikdy se ti nezpronevěřil! I těším se tou myšlenkou, že ještě zde na zemi

času mi dopřeješ, abych tě miloval. Prosím tě za to; mám k tomu opravdový úmysl, ano počnu ihned. Volím tě vroucně milovati, nejvyšší dobro moje, lásko má, mé všecko! miluji tě ze vší síly své.

Ó Bože, přispěj mi, ať tě miluji!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ctihodný Bernardin de Bustis dí: Nepochybuj, hříšníče, ale důvěrně vždy se utíkej k mocné té královně, z jejíž rukou milosti a smilování dojdeš: neboť věz, že si více žádá, aby ti přispěla, než-li ty ji za to prositi můžeš. — Neustanu tedy Bohu díky vzdávati za to, že mi toho dopřál, abych Marii seznal. Jak bych byl bídým, kdybych tě, ó Maria, neznal anebo na tebe byl zapomněl! Pak by zajisté zle bylo s spasením mým. Velebím tě, máti má. mi-

luji tě, důvěřuji se v tebe, tobě se odcvzdávám celý a celý.

Ó Maria, jak blažený jest ten, který tebe zná, tobě se důvěřuje!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria“ atd. (str. 22.)

Navštívení dvacáté.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„V ten den bude studnice otevřena domu Davidovu i obyvatelům jerusalemským k obmytí hříšníka.“ (Zach. 13, 1.)

Pán Ježíš v nejsv. svátosti jest to zřídlo, o němž mluví sv. prorok, k němuž všickni přístup máme, a v němž se, kdykoliv chceme, obmytí a očistiti můžeme ode všech poškvrn hříchu, jimiž den co den duši svou pokálíváme.

Můž-li pak býti mocnějšího léku nad nejsvětější svátost oltářní, jehož bychom k uzdravení svému použili, kdykoliv se

nějaké chyby dopustíme? Pročež k tobě se uteku, ó můj Ježíši, v nešťastné takové případnosti, zvláště když vím, že voda zřídla tohoto nejen očišťuje, ale i osvěcuje a síly dodává, abychom neklesli opět, nýbrž trpělivě vytrvali ve všech protivenstvích, ba že i lásku k tobě rozněcuje. Víme, že mne k tomu očekáváš, a že návštěvu těch, kteří tě milují, těmi milostmi odměňuješ. Tu jsem. můj Ježíši, očisti mne od těch poklesků. jichž jsem se byl dnes dopustil. Želím jich srdečně, poněvadž se nelíbí tobě. Uděl mi potřebné síly, abych neklesl již, a vštíp mi tu horlivou, vroucí žádost, abych tě upřímně miloval. Ó kéž bych vždy u přítomnosti tvé dlíti mohl, jako věrná služebnice tvá Maria Diaz. Ta žila za času sv. Terezy a s dovolením biskupa Avilského bydlela na choru jednoho kostela, kdežto neustále u přítomnosti velebné svátosti na modlitbách trvala, jmenujíc ji svým sousedem a nikdy se ne-

vzdalujíc leč k sv. zpovědi a k sv. přijímání.

Kdykoliv bratr František z řádu Karmelitánů okolo nějakého kostela šel, kdež byla velebná svátost, vždy zvlášť se puzena cítil, aby tam vešel a před vel. svátostí se pomodlil, říkávaje, že prý se nesluší, aby přítel, jda okolo domu svého přítele, opominul navštívit a pozdravit ho i s ním porozprávět. Onen však nespokojil se s některými slovy, nýbrž prodlel, jak dlouho mohl, u přítomnosti svého Spasitele.

Ježíši, mé jediné — svrchované dobro! Ty jsi tuto velebnou svátost ustanovil a zůstáváš na tomto oltáři, abych tě miloval, a proto jsi mi dal srdce schopné k milování tebe. Ale čím jest to, že já nevděčník nemiluji tebe, leč dost málo? Nesluší se nikoliv, abych tak vznešené dobro, jako ty jsi, tak málo miloval; tvá ke mně láska zasluhuje opětne lásky ode mne. Ty jsi Bůh svrchovaný, já bídný

červíček. Bychť i umřel, bych se i z lásky k tobě celý obětoval, to nic není u porovnání s tím, co ty jsi učinil pro mne; pro mne jsi nejen umřel, ale i denně se za mne na oltáři obětuješ. Ty si toho žádáš, abych tě vroucně miloval; nuže budu ti po vůli; přispěj mi, ó Ježíši, ať tě neustále miluji a vezdy to činím, čeho ty ode mne žádáš, co ty velíš.

„Můj milý jest můj a já jsem jeho!“
(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Má nejsladší, nejlíbeznější královno, Maria! Jak veliké důvěry dodává sv. Bernard všem, kteří k tobě své útočiště berou! Nehledíš prý na zásluhy těch, kteří tě vzývají, ale přispíváš svou přímluvou všem bez výminky, kteří se utíkají k tobě. Poněvadž tedy i na mne laskavě hledíš, slyš, zač tě prosím. Hle, já jsem bídný hříšník, který mnohokrát pekla zasluhuji: ale mám úmysl polep-

siti se a milovati Boha, jehož jsem byl, ach! tak často. tak hrubě urazil; a k tomu cíli vzdávám se celý, jakkoliv bídny jsem, službě tvé. Spomoz tomu, kterýž nechce již náležeti sobě, ale tobě docela.

M a r i a, tvůj jsem. spomoziž mi, neopouštějž mne!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno atd. (jako po prvním navštívení str. 22.)

Jedenmecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Kde bude tělo, shromáždí se i orlové.“ (Mat. 24.) Někteří učitelové rozumějí tímto tělem Pána Ježíše Krista, a orli jsou jim duše zbožné, které vyprostivše se všech světských náklonností nad věci tyto pozemské vzhůru vzletají a k nebesům se vznášejí; nyjíce myslí i srdcem po tom, co vznešené jest; již na zemi jako v nebesích přebývají. Ráj jest jim tu, kde Kristus Pán v nejsvětější svátosti přítomen jest; tu nej-

raději a neustále z přítomnosti jeho se těšívají.

Svatý Jeronym vypravuje, že orel ruče tam letí, kde potravu větří; tak máme i my k Kristu v nejsv. svátosti oltářní spéchatí a téměř letěti. neboť on se nám v ní podává v spasitelný pokrm duševní; pročez i svatí k nejsv. svátosti se utíkali co k zřídлу rajskému, jako jelen raněný se utíká k pramenu občerstvujícímu.

Ctihodný otec Baltazar Alvarez pohlédal při své práci v tu krajinu, kde věděl že jest nejsv. svátost oltářní; navštěvoval ji často a mnohdy celé noci před ní prodléval. Kolikrát až k slzám pohnut byl, když pomněl, jak přemnozí lidé paláce vznešencův světských navštěvují. aby úctu vzdali některému člověku smrtelnému. od něhož nemohou očekávat, leč marné nějaké dobro; kdežto kostely prázdný stávají, ačkoli v nich přebývá Pán nebes a země, jenž vládna

nesčíslnými poklady duchovních milostí u nás na trůnu své nezpytatelné lásky přebývati ráčí. Za přešťastné pokládal řeholníky, kteří ve svých domích stále příležitost mají navštěvovati tohoto Hospodina svého, kteréž přednosti nedostává se lidem světským.

Když mne tedy, božský Spasiteli můj, tak laskavě k sobě zveš, ačkoliv jsem se ti za tvou svrchovanou lásku jenom samým nevděkem a hříchem odměnil, nepozbudu mysli pro bídu svou, ale poslechnu laskavého slova tvého; ajble! přicházím, přibližuji se k tobě, před tebou na kolena padám: račiž mne celého proměnití a ze srdce mého vypuditi všecku lásku k něčemu jinému mimo tebe, všecky tužby srdce mého, které se ti nelíbí, všecky myšlenky, které směřují jinam, nežli k tvé svaté lásce. Můj Ježíši, lásko má, jediný poklade můj! Kéž se jenom tobě líbím, jenom tebou se těším: ty jediný jsi hoden lásky mé, tebe jedi-

ného milovati volím z celého srdce svého. Dejž ať se odřeknu všeho a tobě se celý věnuji. Učiň, ó můj Ježíši, ať tak tuze s tebou se v jedno spojím, abych nijak od tebe se neodloučil, ani zde na zemi ani tamto v nebesích.

Nedopust, ó Ježíši! abych se tebe spustil.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ctihodný Diviš z řádu Kartusianů jmenuje Marii Pannu orodovnicí za všechny hříšníky, kteří k ní své útočisté berou. Poněvadž jest to tedy úřad tvůj, Rodičko Boží, abys se ujala všech nešťastných hříšníků, kteří se utíkají k tobě, nuže tedy popatři na mne, jenž se nyní k tobě utíkám, vzývaje tě slovy sv. Tomáše z Villy nové: „Jednej se mnou, orodovnice milostivá, dle úřadu svého a ujmi se mne! Pravdať ovšem, že jsem příliš dlouho Bohu svému nevěren byl a

jej urážel, nic nedbaje nesmírných dobrodiní a milostí, kteréž mi prokázal; ale to se již stalo. Ty mi ještě pomoci, milost a spasení vyprositi můžeš.“ — Matko nejlaskavější, zachovejž mne!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria“ atd. (str. 22.)

Dvamecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Svatá choť v písni Šalomounově hledajíc milého svého a nenaleznouc táže se: „Neviděli jste toho, kteréhož miluje duše má?“ (3, 3.) Tehdáž mohla se tak tázati, poněvadž Kristus nebyl ještě na zemi se zjevil; ale nyní může každá duše snadno milovaného Ježíše nalézti a sice v nejsvětější svátosti oltářní. Ctihodný otec Avila říkával, že nelze si světější svatyně přát nad chrám křesťanský, kdež jest velebná svátost.

Ó nesmírná lásko Boha mého! jak velmi opět zasluhuješ, aby tě vsecko mi-

lovalo! Jak to jen možná, můj Ježíši! že se tak snižuješ a v způsobách chleba mezi námi dlíš, abys s námi v jedno se spojil? Ó Slovo věčné, které jsi se vtělilo, nesmírná jest pokora. poněvadž i nesmírná jest láska tvá! Jak by bylo možná, abych tě nemiloval z celého srdce svého, věda co ty jsi učinil. abys si lásku moji získal? Miluji tě. a proto nic nebudu dbáti svého prospěchu a své vůle. ale toho jedině, jak bych se líbil tobě. Radost má budiž, můj Ježíši. milovati tebe, lásko má. Bože můj!

Rozněť srdce mé tou vroucí žádostí, neustále dlíti před tebou, Bohem svým v svátosti velebné ukrytým, tebe hodně přijímati, s tebou se důvěrně obíratí. Jak bych byl nevděčným. kdybych tak slasti a lásky plného pozvání nedbal! Znič ve mně, ó Bože můj, všecky náklonnosti k věcem stvořeným. a buď ty sám, stvořiteli můj, předmětem touhy a lásky mé. Miluji tě, nesmírná dobroto

Boha mého! Mimo tebe nic jiného nevyhledávám; nic nechci, co by se mně toliko líbilo, ale jedině toho si žádám, co se líbí tobě. Rač, ó můj Ježíši! milostivě přijmouti dobrou vůli hříšníka, který si nežádá, leč aby miloval tebe. Rač mi k tomu přispěti svou svatou milostí, abych vzdaje se úplně služby ďáblovy, od nyníčka věrně a věčně sloužil Tobě, Bohu svému.

Miluji tě, můj Ježíši, miluji tě nade všecko!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Královno nejsladší a milovaná máti má, Maria! aj! já se tvému všemohoucímu synu zpronevěřil a proti němu povstal; ale k nohám tvým kajicně padám a prosím, rač mi odpuštění vyprositi. Nemůžeš říci, žeby ti bylo nemožno: neboť sv. Bernard tě nazývá prostřednicí milosti; od tebe smějí vsickni, kdož v nebezpečenství jsou, pomoci očekávati,

neboť sv. Efrem tě nazývá podporou klesajících. Ó královno má! kdož může býti u větším nebezpečení nežli já, jenž jsem se Boha svého spustil a vím, že jsem již kolikrát pekla zasloužil, aniž pak jistotu mám, žeby mi byl Bůh odpustil? Avšak ty mi všechno získati můžeš; od tebe žádám všechno dobré, odpuštění hříchů, setrvání v dobrém, blaženost nebeskou. Doufám, že budu někdy v nebesích mezi těmi, jenž nejvíce milosrdenství tvé velebiti budou; ó Maria, pomoz mi svou přímluvou!

Na věky velebiti budu milosrdenství Marie!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria,“ atd. (str. 22.)

Třímecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Přemnozí křesťané podstupují mnohé nesnáze a nebezpečení, aby navštívili svatou zemi a ta místa, kde se božský

Spasitel náš narodil, za nás trpěl a umřel. Avšak my nemáme toho potřebí, abychom tak daleko cestovali a v tak veliká nebezpečí se pouštěli. Neboť tentýž Spasitel náš jest nám na blízku, jest v našich chrámech, jen několik kroků vzdálí od domů našich.

Svatý Paulinus dí, jestliže se zbožní poutníci za šťastny pokládají, mohouce prášek země od jesliček anebo od hrobu Páně domů přinést, tudíž bychom my mnohem horlivějšími býti měli v navštěvování velebné svátosti oltářní, kdežto tentýž Kristus osobně přebývá, mohouce to učiniti beze vší nesnáze a beze všeho nebezpečí.

Jakási řeholnice, kteréž Bůh velikou lásku k velebné svátosti byl vštípil, v jednom svém psaní takto se vyznává: „Přesvědčena jsem, že všechno dobré, co mám, nejsv. svátosti oltářní děkuji. Obětovala jsem se celá Bohu svému, u velebné svátosti skrytému. Vím, že nesčí-

slných milostí postrádají lidé, protože za ně před velebnou svátostí neprosí. Uznávám, jak velmi si toho božský náš Spasitel žádá, aby nám své milosti v nejsv. svátosti sdíleti mohl. Ó toho velikého, nejsvětějšího tajemství! Kdež pak by Bůh více všemohoucnost svou dokázal? V té nejsvětější hostii nalezáme všechno, co za nás Bůh od věčnosti učinil. Není, proč bychom záviděli blaženým nebešťanům, majíce u sebe na zemi téhož Boha zářným způsobem. Hleďtež, ať všickni, jež znáte, vroucí pobožnost k nejsv. svátosti konají. Mluvím tak o tom, poněvadž mne svátost ta tak mocně dojíká, že jsem celá jako bez sebe; neustanu velebiti tajemství, kteréž tak veliké lásky zasluguje; ani nevím, co všechno bych za Pána Ježíše v nejsv. svátosti podstoupila.“ (Tak ona řeholnice.)

Ó láskou planoucí Serafíni, jenž tuto Boha svého a mého zbožně obléťujete a jemu se klaníte, z lásky ke mně a ni-

koli k vám ráčil se tento Hospodin nebes a země nám v této svátosti vzdáti. Nuže nechť i já takovou jako vy láskou k Bohu svému vzplanu; rozněťte ve mně plamen své lásky, abychom v jedno Boha svého velebili. Kéž, ó můj Ježíši, poznám, jakou lásku ty k lidem máš, abych k této tvé lásce hledě, vždy více a více si žádal milovati tebe a tobě se líbiti. Miluji tě, laskavý Spasiteli můj, nechci milovati nikoho jiného leč tebe, a to jenom pro to, abych se líbil tobě.

V tebe věřím, můj Ježíši! v tebe doufám, tebe nejvejš miluji, tobě se vzdávám celý a celý; smiluj se nade mnou!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Sv. Bonaventura nazývá tě, ó Panno všeho milování hodná, matkou, sv. pak Efrem ochranou siroteků. Nuže tedy, nejsou li pak těmi nuznými sirotky právě ubozí hříšníci, kteří pozbyli Boha svého?

Nejsvětější Maria panno, i já jsem se trhl Boha otce svého a tím jsem osiřel; ale ty jsi máti má, ty mi pomози, abych ho opět našel. Ve své veliké opuštěnosti za pomoc tě vzývám; chceš-li pak mne bez útechy zanechat? Nikoli; neboť kdož tě kdy za pomoc vzýval a zůstal opuštěn? Kdož pak kdy u tebe pomoci hledal a zahynul? Zahyne toliko ten, kdo se neotáčí k tobě. Dejž tedy, královno má, jenž si mé blaženosti žádáš, abych tě vždycky vzýval a všecku důvěru v tebe měl.

Svatá Panno Maria, v tebe po Bohu nejvíce se důvěřím.

„Nejsvětější, nepoškvrněná P. Maria“ atd. (str. 22.)

Čtyřmecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„V pravdě, ty jsi Bůh skrytý.“
(Is. 45, 15.)

V žádném jiném skutku božské lásky

neokazuje se tak jasně pravda těchto slov, jako v velebném tajemství nejsv. svátosti oltářní, kdežto Bůh náš celý skrytý jest. Když se věčné slovo stalo tělem, zakrylo toliko Božství své a zjevilo se na zemi v člověčenství; když pak se nám v této svátosti sděluje, zakrývá i člověčenství své, dí sv. Bernard, a Pán Ježíš podává se nám v způsobě chleba, aby nám dokázal, jak nás miluje. Zakryto jest Božství, zakryto člověčenství; jen nesmírná jeho láska se nám zjevuje. Považuji-li nesmírnou tuto lásku tvou, ó božský Spasiteli můj, žásnu a jsem celý bez sebe i nevím co říci. V této velebné svátosti skrýváš z lásky k nám svou božskou velebnost, snižuješ svou vznešenost, pozbýváš téměř božského života svého, jakoby ho zničoval. Zdáš se jen proto na oltářích našich dliti, abys nás miloval a nám svou přítomností lásku svou dokazoval. Ale jak jsme ti za to vděčni, nejsvětější Synu Boží?

Ó Ježíši, ty nás — smím-li tak říci, — až příliš miluješ, neboť spasení naše jest ti milejší, nežli čest tvá. Zdali pak jsi nevěděl, jakému pohanění se vydáváš ustanovením tohoto důkazu lásky své? Já to vím, a ty ještě lépe, že přemnozí lidé se tobě neklánějí v této svátosti, že tě neuznávají za toho, který v skutku jsi. Víím že mnozí lidé tyto svaté hostie nohama pošlapají, na zemi, do vody, do ohně házeli. Ale i veliká část těch, kteří v tebe věří, ó Bože můj, nic se nepřičiňují, aby urážky tyto napravili, ale urážejí tě z novu, buď svým nezpůsobným chováním se v kostele, anebo tím že tě na oltáři samého zůstávají často i bez světla a bez slušného roucha.

Kéž bych, ó milý Spasiteli můj, ta nešťastná místa svými slzami — ba i krví svou do čista smýti mohl, kde laskavé srdce tvé takovým způsobem v nej-světější svátosti kdys uraženo bylo! Když pak mi to nelze, chci tě aspoň, můj

Ježíši, častěji tu navštívit a tobě se tu klaněti, abych tak poněkud ty urážky napravil, jež ty v tomto nejsv. tajemství jsi utrpěl a trpíš. Račiž, ó nebeský otče, tyto skrovné pocty přijmouti, které ti dnes člověk nejbídnější vzdává, aby tím opět a opět napravil ty útržky a zneuctění, které se božskému Synu tvému od prvního ustanovení této svátosti daly. Přijmi je v jednotě s tou úctou, kterou ti Kristus sám na kříži umíraje vzdal a posud u vel. svátosti vzdává. Kéž bych, ó můj v nejsv. svátosti skrytý Spasiteli, srdce všech lidí vroucí láskou k tobě roznítiti mohl.

Ježíši nejsladší! učiň, ať všickni lidé tě poznají a milují.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Ó mocná královno má, jak velmi vzmáhá se má důvěra k tobě, když boje se o spásu svou k tobě útočiště své беру

a pomnim, že ty máti má jsi „milosti plná,“ moře milosti, zřídlo a pramen, z něhož se všecky milosti prýští, všecka útěcha vychází, plnost všeho dobra; i pak že jsi tak ochotna jiným pomáhati, až se i uražena cítíš, když se neutíkáme k tobě a za pomoc tě neprosíme. Ó mocná, štědrá, milostivá královno má, ty lépe mnohem než-li já znáš potřeby moje a více mne miluješ, nežli já mohu milovati tebe; víš-li pak tedy, za jakou milost tě dnes prosím? — za tu, o kteréž ty víš, že mi k spasení nejvíce jest potřebná; tu račiž mi pro lásku svou na Bohu vyprositi.

Bože můj! uděl mi té milosti, za kterou tě Panna Maria pro mne žádati bude.

„Nejsvětější atd. (str. 22.)

Pětmecítmé navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Sv. Pavel chvále poslušnost Pána Ježíše Krista, dí, že byl svého nebe-

ského otce poslušen „až k smrti.“ (Fil. 2, 8.) — Ale tuto v nejsv. svátosti učinil Kristus mnohem více: ráčí totiž i lidí poslouchati a to až do skonání světa. Jsa král a pán nebes i země poslouchá vůle lidské a na slovo kněze, člověka křehkého, objevuje se na zemi a zůstává na oltářích, aby tu byl k službě lidem! „Neodmlouval jsem,“ dí u proroka. (Is. 50, 5.) Tu trvá neustále, nechaje se klásti kamkoliv, buďsi v monstranci k výstavě, nebo do kalichu k uschování ve svatostánku; nechaje se nésti kamkoli ulicemi města — přes pole — do paláců — do sprostých chatrčí; nechá se podávati komukolivěk i spravedlivému i hříšníku. — Sv. Lukáš dí o Pánu Ježíši, že dokavade na světě dlel, poslušen byl Marie, matky své, a pěstouna svého sv. Josefa; ale tuto v velebné svátosti poslouchá tolik lidí, co jest kněží na světě. „Neodmlouval jsem.“

Ó lásky plné srdce Pána Ježíše

K r i s t a , jenž jsi zřídlo všech svátostí, ale zvlášť této v pravdě svátosti lásky, dovol — dovol mi, ať se dnes k tobě zvlášť důvěrně obrátím. Přál bych si, abych ti dnes tolik cti vzdáti mohl, jako ty Bohu otci svému vzdáváš ve všech chrámech po celém světě, v kterýchž v svátostních způsobách přebýváš. Vímtě, ó Ježíši! že mi na tomto oltáři touž lásku prokazuješ, kterou jsi mi prokázal, když jsi na kříži v bolestech přehrozných za mne umřel. Osvěť, ó božské srdce! všecky, kteří tě neznají; osvobod pro zásluhy své, anebo aspoň potěš duše trápené v očistci, které náležejí tobě! V jednotě se všemi tvory tvými, kteří tě milují, nebeskými i pozemskými klaním se tobě, díky ti vzdávám, miluji tě. Nejčistší srdce Pána mého, očisti srdce mé ode vší náklonnosti k věcem vezdejší a naplň je láskou svou; ó nejsladší srdce! opanuj též srdce moje docela a vládni jemu tak, abych ode dneš a ne-

náležel leč tobě a vždy říci mohl: „Kdož mne odloučí od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši“? (Řím. 8, 35.) Napiš, ó nejsvětější srdce, do srdce mého všecko utrpení, které jsi tak dlouhá leta z lásky ke mně podstoupiti ráčilo, abych v upamatování na ně co mne potká trpělivě snášel z lásky k tobě. — Pokorné srdce Páně, učiň mne pokorným; tiché srdce Páně, učiň mne tichým. Odejmi z srdce mého všecko, co se ti nelíbí; dejž ať se celý věnuji tobě, nic nechci, nežli co ty chceš, nic si nežádám, nežli čeho ty si žádáš ode mne. Slovem, učiň, ať jen proto žiji, abych tebe poslouchal, tebe miloval, tobě se líbil. Víím, že ti nesmírně mnoho dlužen jsem za to všecko, co jsi z lásky ke mně učinil, a že jest jako nic, bychť se ti z lásky k tobě celý obětoval a vzdal.

Ó srdce Páně, budiž jediným pánem srdce mého.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Sv. Bernard dí: „Maria jest ta archa řebská, k kteréž když se v čas utečeme, ujdeme zhouby věčného zatracení; archa, kterouž se Noe v všeobecné potopě světa zachoval, předobrazovala Marii Pannu. K tomu však dodává Hesichius, že Maria jest mnohem silnější a mocnější archou než-li ona Noemova, v které toliko osm osob a několik zvířat bylo zachováno, kdežto Maria všecky, kteří se k ní utekou, chrání a k spasení přivádí. Jak nuzní a bídni byli bychom, kdyby nebylo Marie Panny! Ale přec tak mnozí k záhubě přicházejí; čím jest to, rozmilá královno? — Poněvadž nemají útočiště k tobě, neboť kdož by byl kdy zahynul, když se byl obrátil k tobě?

Nejsvětější panno, učiň ať všickni lidé ve všem a vždycky utíkají se k tobě.

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria!“ atd. (str. 22.)

Šestmecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Plesej a raduj se příbytku sionský; neboť veliký jest uprostřed tebe Svatý israelský.“ (Is. 12, 6.) — Ó Bože! jak bychom plesati, jakou nadějí a láskou hořeti měli, pomníce, že ve své vlasti, ve svém chrámě, nedaleko svých příbytků máme pravého Boha svého, an mezi námi v nejsv. svátosti oltářní přebývati ráčí! Bůh náš u nás, ten Bůh, který svaté nebešťany svou přítomností oblažuje, jenž, jak dí sv. Bernard, nejen vroucí lásku k nám má, ale sám pouhá jest láska. Tak svátost ta není toliko důkazem lásky, ale jest láska sama; jest tentýž Bůh, který pro svou nesmírnou k tvorům lásku, láskou pouhou se nazývá. „Bůh jest láska!“ (I. Joh. 4, 8.) Ale slyším tě, ó můj nejmilejší v svátosti skrytý Ježíši, že si stěžuješ: „Byl jsem po-

hostinu, a nepřijali jste mne.“
 Pravdu máš, ó Pane! pravdu máš! I já
 jsem mezi těmi nevděčníky, kteří tě, an
 jsi pohostinu mezi námi, nenavštívili,
 samého tě zanechali, ani se po tobě ne-
 ohlédli. Potrestej mne, jak se ti líbí, ni-
 koli však, jak toho zasluhuji, abys totiž
 mne opustil. Chci se polepšiti; nikdy
 již tak nevděčně se k tobě chovati ne-
 budu. Dejž mi tu milost, abych ti, můj
 nejmilejší Ježíši, věren byl a příkladem
 svým i jiné povzbudil, aby tě v nejsv.
 svátosti oltářní zbožně navštěvovali.
 Tu slyším nebeského otce, an dí:
 „Tento jest můj milý syn, v němž
 mi se dobře zalíbilo“ (Mat. 17, 5.)
 Bůh otec na tobě své zalíbení má, a já
 nuzný člověk neměl bych radosti nalézati
 v tom, abych v tomto slzavém údolí
 v přítomnosti tvé prodléval? Ó ohni vše
 sžírající! znič ve mně všecku náklonnost
 k tvorům, kteří by mne k pronevěře
 k tobě-svésti a tebe ode mne odloučiti

mohli. Můžeš tak učiniti, jen když chceš. „P a n e, c h c e š - l i, m ů ž e š m n e o č i - s t i t i.“ Když jsi tak mnoho pro mne učinil, učin ještě i toto: Vypuď ze srdce mého všelikou lásku, která by nesměřovala k tobě! Hle, věnuji se ti docela, všechny dni života mého, co mi jich dopřeješ, buďtež zasvěceny lásce k nejsv. svátosti oltářní. Co živ budu, budiž ty, ó můj J e ž í š i, skrytý v svátosti, láskou — posilou — útěchou mojí; a když přijde poslední hodina má, budiž mi posledním pokrmem, posilňujícím mne na pouť do věčnosti a doprovod mne k tobě v blaženost nebeskou. Tak doufám od tebe, můj J e ž í š i; Amen, tak se staň! — Když pak uzřím, ó J e ž í š i, nejsvětější, přelíbeznou tvář tvou?!

(Duchovní přijímání viz. str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

V tobě, ó nejsvětější máti naše, M a - r i a ! nalazáme lék proti všelikému svému

neduhu; ty jsi podpora naší křehkosti, pročez tě sv. Germánus nazývá „posilou slabosti naší.“ Ty jsi ta brána otevřená, kterouž služebnosti hříchu zniknouti můžeme, di sv. Bonaventura; v tobě nalezáme pokoj, pročez tě tentýž jmenuje „jistým odpočinkem naším;“ v tobě nalezáme ulehčení v utrpeních tohoto života, pročez tě sv. Vavřinec Justiniánský nazývá „útěchou naездеjší pouti naší.“ Slovem, v tobě nalezáme milost Boží, Boha samého; proto tě sv. Bonaventura zůve „trůnem milosti Boží,“ a ctih. sluha Páně Proklus „mostem, po němž Bůh k lidem přichází;“ blažený ten most, po němž se Bůh, jenž se byl pro hřích od nás vzdálil, opět k nám přibližuje, aby svou milostí u nás přebýval.

Ó Maria, ty jsi posila má, osvoboditelka má, útěcha — spása má!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria“ atd. (str. 22.)

Sedmmecítmé navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

Církev svatá dí v hodinkách o nejsv. svátosti oltářní: „Žádný jiný národ není tak veliký, kterýžby měl bohy k sobě tak blízké, jako Bůh náš přítomen jest všem prosbám našim.“ (V. Mojž. 4, 7.) Kdyby pohané slyšeli všecko, co Bůh z lásky k nám učiniti ráčil, zvolali by: „Ó jak veliký zajisté jest tento Bůh křesťanův!“ Ačkoliv si pohané své Bohy dle libosti utvořili, ačkoliv o nich mnohé bájky vymyslili, přede jim nikdy ani nenapadlo, mysliti si takového Boha, jenž by z pouhé lásky k lidem tolik byl učinil, jako činí pravý Bůh náš, umysliv takový zázrak, aby ve dne v noci a všude přítomen mohl býti nám, nemoha nás téměř ani na okamžik opustiti. „Památku ustanovil divů svých milosrdný slavitovník, Hospodin.“ (Ž. 110, 4.)

Tak jsi tedy, ó nejsladší Ježíši, ten

největší zázrak učiniti ráčil, abys dosti učinil laskavé touze své, zůstávati u nás. Ale jak to možná, že lidé přítomnosti tvé se vyhýbají, a jak mohou tak dlouho vzdálení býti od tebe a tebe jenom jako mimochodem navštívit? Mají-li čtvrt hodinky dlíti u tebe, zdá se jim to býti jako věčnost. Jak veliká jsi, ó trpělivosti mého Ježíše! Rozumím, ó Ježíši, žeť veliká trpělivost tvá, poněvadž veliká jest láska tvá; ta jest, která tě nutí, abys neustále u nás nevďěčníků trval.

Ó Bože můj, podle neskonalé dokonalosti tvé jest i nesmírná láska tvá. Pro tuto lásku svou nedopouštěj, abych budoucně opět, jako jindy náležel k těm, kteří lásku tvou nevďěkem splácejí. Vstip v srdce mé takovou lásku, která by i s tvou velebností i s mou povinností k tobě se srovnávala. Bylť též u mne čas, kdežto jsem se nudil u přítomnosti tvé, poněvadž jsem tě nemiloval, anebo mi-

loval málo. Ale dosahnu-li toho s tvou pomocí, abych te miloval opravdově, pak mi zajisté nic za těžko nebude ve dne v noci dlíti před nejsvět. svátostí tvou. Otče věčný! vzdávám ti jednorozeného syna tvého; přijmi ho místo mne a dejž mi pro jeho zásluby tak útlou a vroucí lásku k nejsv. svátosti, abych i mysl i zrak svůj vždy obracel k některému chrámu, v němž se velebná ta svátost chová, a vždy toužil po té době, až bych osobně v přítomnosti tvé se octnul.

Bože můj! pro lásku svou k Pánu Ježíši, Synu svému, rozněť ve mně vroucí lásku k nejsv. svátosti jeho.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Maria jest ona věže Davidova, o níž duch sv. v písni Šalamounově dí, že „vystavena jest s pevnostmi: na tisíc štítů visí z ní, všeliké odění silných“, věže tisícerymi

ohradami chráněna, tisícerymi štíty opatřena pro ty, kteří své útočiště k ní berou. Ty jsi tedy, ó Maria, nejsilnější obrana těch, kteří s nepřítelem zápasí. Ach, jak mnoho útoků a to velikých jest mi trpěti, ó milostná královno má! od nepřátel mých, kteří mne o milost Boží a o pomoc tvou připraviti chtějí. Ale ty jsi obrana má; ty si neobtěžuješ zastati se těch, kteří se důvěřují v tebe. Proto tě i sv. Efrem nazývá „ochranitelkou všech, kteří doufají v tebe.“ Chraň mne tedy a opatruj mne, an tak mnoho od tebe očekávám, v tebe jedině se důvěřím.

Maria, Maria! jméno tvé budiž štítem mým i zbraní mou!

Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria atd. (str. 22.)

Osmmecítmé navštívení.

(Připravni modlitba na stránce 16.)

Který dar by nám Bůh mohl odepřít, dí sv. Pavel, když nám byl svého vlastního Syna dal? „Kterakž nám také s ním všeho nedal?“ (Řím. 8, 32.)

Víme, že Otec nebeský všecko co má, Pánu Ježíši odevzdal; „všecko odevzdal otec v ruce jeho.“ (Jan 13, 3.) Děkujeme tedy vždycky svému nás tak vroucně milujícímu Bohu za jeho dobrotu, milosrdenství a štědrost, kterouž nás všemi dary a milostmi opatřil, uděliv nám Pána Ježíše Krista v nejvyšší svátosti oltářní: „Ve všem bohati učinění jste skrze něho, tak že vám žádné milosti neschází.“ (I. Kor. 1, 5. 7.)

Tak tedy mohu býti přesvědčen, ó věčné slovo! že jsi mé, mé docela, jenom když budu chtít. Ale mohu-li pak i já tak též říci, že jsem tvůj, celý tvůj, jak toho ode mne žádáš? Přispěj mi, ó

Ježíši! a nedopouštěj, aby svět byl svědkem takového nevděku, abych já zpěchoval se býti tvým, ačkoliv ty tak chceš a velíš.

Nedopouštěj, aby tak bylo, a stalo-li se tak někdy, přispěj mi ku pomoci, ať nikdy více se nestane. Dnes mám pevný úmysl, tobě se docela obětovati; tvoje budtež moje myšlenky, vůle má, mé skutky, moje utrpení — nyní i vždycky. Hle jsem celý tvůj; co oběť tobě docela vzdána odříkám se všech tvorů a chci náležeti jen tobě bez výminky. Kéž mne zžíře plamen lásky tvé! Nikdy již nemějtež tvorové nižádného podílu na mně. Důkazy lásky tvé, kteréž jsi mi dal, když jsem tě nemiloval, jsou mi důkazem, že mne nyní zajisté od sebe nezavrhneš, když tě opravdu miluji a z lásky k tobě se ti celý a celý vzdávám.

Vzdávám ti dnes, ó nebeský Otče! všecky ctnosti, náklonnosti a tužby nejvyššího srdce Syna tvého milého, Pána

našeho Ježíše Krista. Rač je milostivě přijmouti místo mne samého, a pro jeho zásluhy, které jsou docela moje, poněvadž ty jsi mi je dal, uděl mi těch milostí, kterých pro mne žádá tentýž božský Syn tvůj Kristus Ježíš. Pro jeho zásluhy díky tobě vzdávám za všechno milosrdenství, které jsi mi kdy prokázal; jeho zásluhami vzdávám ti dosti-
 učinění za všechny hříchy své; pro jeho zásluhy doufám od tebe všechny potřebné milosti: odpuštění hříchů, setrvání v dobrém, blaženost nebeskou, a zvláště milost největší — lásku tvou. — Vím, že já jediný jsem na překážku dosažení těch milostí; ale ty, ó Bože! můžeš i tuto nesnáz odstraniti; učiň to, prosím, pro jméno Ježíše Krista, anť řekl nám: „Začkoli budete prositi otce mého ve jmenu mém, dáť vám.“ (Jan 16 23.) Ty mi to tedy odepříti nemůžeš; neboť nic nechci jiného, než abych miloval tebe, ó Pane, a tobě se

celý vzdal; nikdy již nebudu lásku tvou nevděkem spláceti. Toho mne, prosím. zachovejž, a dejž ať celý náležím jenom tobě, aniž pak kdy ustanu milovati tebe. Miluji tě, ó Bože můj! miluji tě, svrchovaná dobroto, lásko, blaženost má. žívote můj, všecko zboží moje.

Ježíši můj, ty chceš, abych já byl tvůj, i já chci tak a budu tvůj nyní i vždycky i na věky.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Jaké ulehčení nalezám v bídě své, jakou útěchu v nesnázích, jakou posilu v pokušeních, pomním-li na tebe, nejsvětější, přesladká máti má Maria, vzývám-li tě za pomoc tvou! Pravdu máte svatí učitelové, jmenujíce Marii Pannu přístavem utiskovaných, pomocí nuzných, útěchou zarmoucených, kteráž stírá všechny slzy. Buď tedy mojí útěchou, ó Maria! neboť hříchové moji nane celého

zprznili a nepřátele moji mne odevšad sklíčili; jsem beze vší ctnosti, jsem chladný a lenivý v službě Boha svého. Potěš mne a pomoz mi, ať nový život započnu, život, který by se líbil božskému Synu tvému i tobě.

Ó máti má Maria, učiň ze mne člověka nového, ty to můžeš přímluvou svou.

„Nejsvětější, nepoškvrněná P. Maria“ atd. (str. 22.)

Devětmecítné navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Stojím tluka u dveří.“ (Zjev. 3, 20.)

Ó nejsvětější pastýři duší našich, jenž jsi z lásky k ovečkám svým netoliko jednou na kříži za nás umřítí volil, nýbrž na oltářích našich v této božské svátosti vždy u nás zůstávati ráčíš, abys často na dveře srdcí našich zatlouci a tak přístupu do něho si vymoci mohl: jak bych se za šťastna pokládal, kdybych

si blažené přítomnosti tvé tak vážit
uměl, jako sv. choti tvá, ana v písni
Šalomounově volá: „Pod stínem toho,
jehož jsem si žádala, sedím.“ (Pís.
Š. 2, 3.)

Kdybych tě miloval, opravdu miloval,
svátosti nejsvětější! přál bych si zajisté
ve dne v noci u tebe před oltářem tvým
dlíti; tam u přítomnosti velebnosti tvé,
skryté pod způsoby chleba a vína, na-
lezel bych tu blaženost, tu spokojenost,
kterouž ty uděluješ duším, které opravdu
tě milují. Přitahni mne k sobě leskem
kráasy své a lásky neskonalé, kterouž
nám v této svátosti dokazuješ. „Tahni
mne k sobě a poběhneme za tebou
po vůni mastí tvých.“ (Pís. Šal. 1, 3.)

Dejž, ó Spasiteli můj! ať se zřeknu
všech tvorů a všech rozkoší tohoto světa
— a spěchám k tobě, skrytému v nejsv.
svátosti. Jaké krásné ovoce ušlechtilých
ctností vydávají Bohu ty blažené duše,
které v vroucí lásce před velebnou svá-

tostí kláčívají! Jsouť „jako mladistvé olivovní vůkol stolu tvého.“ (Žalm 127, 3.)

Stydím se, ó můj Ježíši! že tak chudý jsem a prázden všech ctností před tebou. Ty chceš, aby ten, kdo před oltářem tvým se octne chtěje se ti kláněti, nepřicházel s prázdnem: „Před tváří mou neokazuj se s prázdnem!“ (II. Mojž. 23, 15.) Co si mám počítí? Neměl bych tě snad navštěvovati více? Ale to by se ti nelíbilo. I přicházím tedy, ač jsa chudý docela, naděje se, že ty sám mi udělíš všecky dary, jichž si ode mne žádáš. Vím, že v této svátosti přítomen jsi, abys nejen odměnou byl těm, kteří tě milují, nýbrž i těm, kteří chudí jsou. darů potřebných a milostí udělil. Započni tedy dnes se mnou, ó Pane! Klaním se tobě, králi a pane srdce mého! Miláčku lidí, áskou k ovečkám svým planoucí pastýři! hle, blížím se k trůnu lásky tvé a nemaje nic jiného, vzdávám ti chu-

dičké a nuzné srdce své; tvé lásce, tvé dobrolíbeznosti budiž celé věnováno. Volím tě srdcem tím tak milovati, jak jen mohu! Tahni mne k sobě a upoutej mne docela k nejsvětější vůli své, abych ode dneška celý spokojen s miláčkem tvým říci mohl: „Připojen jsem k tobě poutami lásky tvé.“

Spoj mne, ó Pane, s sebou v jedno, a dejž ať tam dospěju, abych raději o všecko přišel i sebe samého se vzdal, jen když bych našel tebe, tebe dokonale si zamiloval! Miluji tě, ó můj Ježíši, tuto v svátostních způsobách ukrytý; k tobě se přidružuji, s tebou se co nejtěžeji spojuji; dejž ať se tě držím a nikdy již se tebe nepouštím.

Můj Ježíši! na tobě dosti mám.

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Sv. Bernard nazývá blahoslavenou Pannu Marii jistou cestou, kterouž se

k Pánu Ježíši dostati, věčného spasení dojíti můžeme. Jest-li pravda, ó královno moje, co tentýž světec dí, že ty jsi ta, kteráž duše naše k Bohu vede, nečekej, prosím, až bych sám se zvedl a k Bohu se ubíral, ale vezmi mne a ved' mne sama k němu, a kdybych se zpěchoval, nes mne přes moc; přemož duši moji sladkými vnadami své lásky; donuť vůli mou, lpící neustále na tvorech, abych jenom Boha a plnění nejsv. vůle jeho vyhledával. Dokaž svatým nebešťanům svou moc. Po tak mnohých divech učiň i tento div milosrdenství svého přitáhnouc k Bohu docela toho, jenž posud vzdálen byl od něho.

Ó Maria, ty můžeš učiniti, abych svatým byl; učiň tak, jakož toho od tebe očekávám.

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno Maria!“ atd. (str. 22.)

Třicáté navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16.)

„Proč obličej svůj zakrýváš? (Job. 13, 24.) Job se bál, vida, an Bůh před ním svůj obličej zakrývá; avšak my nemáme, proč bychom se báli, vidouce, an Pán Ježíš v nejsvětější svátosti oltářní velebnost svou před námi zastiňuje; ba naopak to nás má důvěrou a láskou naplniti. Neboť Kristus Pán proto se v nejsv. svátosti v způsobu chleba a vína zahaluje, aby nám svou nesmírnou lásku dokázal a nám důvěry dodal, k němu se přiblížiti. Kdož pak by se odvážil, důvěrně k němu přistoupiti, své tužby a žádosti mu zjeviti, kdyby se nám co král nebes a země v úplném lesku věčné velebnosti své na našich oltářích okázal?

Ó můj Ježíši! jaký láskyplný vynález všemohoucnosti tvé jest ten, že se nám v nejsv. svátosti v způsobách chleba a vína skrýváš, abychom tě milo-

vati a kdykoliv se po tobě roztoužíme, nalezti mohli! Pravdu měl prorok, napomínaje lid, aby po všem světě hlásal, co Bůh náš pro nás učiniti ráčil. „Zvěstujte mezi národy úmysly jeho.“ (Is. 12, 4.) Ó lásky plné srdce mého Ježíše! jak toho zasluhuješ, abys opavovalo všechna srdce tvorů svých! ó božské srdce, láskou neustále planoucí! ó záři vše šířící. sežži ve mně všechno, co světského a tělesného jest, a dej mi život nový, plný milosti a lásky. Upoutej mne k sobě tak, abych nikdy již nedal se odloučiti od tebe! Ó srdce Kristovo. otevřeno všem, kteří se v ně utéci chtějí. pojmi a uzavři mne v sebe. Ó Pane a spasiteli můj, jenž jsi na kříži v nesnesitelných bolestech svých tak hořce želel hříchů světa, vdechni mi pravou lítost nade všemi nesčíslnými hříchy, jichž jsem se kdy byl proti tobě dopustil!

Vímť, že v této božské svátosti touž lásku chováš, kterouž jsi umíraje na kříži

choval, a že tudíž si žádáš, docela se spojití se mnou. I není možná, abych se déle zpěčoval lásce tvé a nesplnil, čeho si ode mne žádáš. Nejmilejší můj Ježíši! pro nesmírné zásluhy umučení tvého a smrti tvé, raň božskou láskou svou srdce moje, přitahni, připoutej je k sobě, spoj je s sebou v jedno na věky. Dnes buď úmysl můj, odřeknouti se s pomocí milosti tvé všeho, co by mi překáželo líbiti se tobě, všech svých náklonností a tužeb. všech svých pohodlností a ohledů světských.

Dejž, ó Pane, ať vykonám, co jsem nyní ustanovil, ať se totiž ve všem líbím tobě, ve všem, co mysliti a cítiti, čeho si žádati, co mluvití a činiti budu. Ó lásko Boha mého, vyluč z srdce mého všelikou jinou lásku. — Ó Maria, naděje má! ty všecko můžeš u Boha, vypros mi tu milost, abych věrně až do svého skonání sloužil Kristu Ježíši, an mne tak velmi miloval až k smrti

a to smrti kříže. Tak žádám, tak prosím, tak buď nyní i na věky.

„Kdož mne odloučí od lásky Kristovy?“

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Sv. Bernard dosvědčuje, že láska bl. Panny Marie větší a mocnější ani býti nemůže, nežli jaká skutečně jest, a že s námi ustavičně útrpnost má a nám v našich potřebách a utrpeních svou mocnou přímluvou přispěti hledí. — Nuže tedy, máti a mocná spomocnice má, jsouc tak lásky a milosti plna. zajisté si toho žádáš, abys všem k spasení pomoci mohla: prosím tě tedy a neustále k tobě volati budu: Mocná Královno má, přispěj mi v boji proti nepřítelům mým, podporuj mne. kdybych klesal! Ó nejsvětější Panno, pomозиž mi v hrozně té půtce, kterouž proti hříchu a proti mocnostem pekelným vedu; znamenáš-li pak, že se ku pádu

schyluji, podej mi pravice své a drž mne, ať stojím! Ó Bože můj! jak mnoho pokušení bude mi ještě podstoupiti, než umru! — Ó Maria! naděje a spomocnice i útočiště moje, nedopusť, abych z milosti Boha svého vypadl! Ve všech pokušeních ihned k tobě se utíkati a volati budu: „Maria! zpomози! Zpomози, Maria!

„Nejsvětější, nepoškvrněná Panno“ atd. (str. 22.)

Jedenatřicáté navštívení.

(Přípravní modlitba str. 16)

Jak krásný na pohled byl laskavý a milostný Spasitel náš, Kristus Ježíš. an umdlen z cesty u studně usedl a očekával ženu Samaritánku, aby ji od hříchu odvrátil a spasil. „Ježíš usedl u studně.“ (Jan. 4. 6.) Týmž způsobem i nyní s námi jedná každodenně. Sstupuje s nebes a jest tajemně přítomen na oltářích našich a očekává jako u studnice milosti

ty duše, které k němu přijíti a jemu se přidružiti chtějí. Zůve je tu k sobě, aby ho alespoň na několik okamžiků navštívili, aby je takto zponenáhla sobě získal a spasil. Zdá se, jakoby s všech oltářů, na kterýchž přebývá, k nám volal: „Proč pak utíkáte před mojí přítomností, ó lidé? Proč nepřicházíte ke mně a se mne vzdalujete. ano vás tak vroucně miluji a jen k vašemu spasení tuto ponížen a přítomen jsem? proč se bojíte? Nejsem tu již co přísný soudce, nikoliv; nýbrž jsem tuto ve svátosti skryt, abych všem dobře činil, všecky spasil. kteříkoliv se utekou ke mně: „Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale aby svět spasen byl skrze mne.“ (Jan 12, 47.) Pomněme tedy, jako Kristus Ježíš věčně žije v nebesích, aby prosil za nás (Žid. 7, 25.), taktéž zastává v nejsv. svátosti oltářní ve dne v noci na oltářích veškeré církve katolické úřad zastupitele našeho před otcem nebeským, vzdávaje se mu v milou

obět, aby nám milosrdenství a všecky jiné potřebné milosti získal. Pročež i ctihodný Tomáš Kempenský dí, abychom se k Kristu v nejsv. svátosti oltářní blížili, „bez bázně jako přítel k příteli.“

Poněvadž mi to tedy dovoluješ, zjevím ti, králi a Pánu svému, důvěrně mysl svou. Ó můj Ježíši, miláčku duší zbožných! vím dobře, jak veliké bezpráví od lidí trpíš! Ty je miluješ, oni pak nemilují tebe; ty jim tak mnohá dobrodiní prokazuješ, a oni tebou pohrdají; ty sám je k sobě zůveš a jim v ústrety jdeš, a oni vyhýbají se tobě a nechtějí slyšeti volání tvého; ty jim podáváš milost svou a oni ji zavrhují. Ó můj Ježíši! vyznávám opravdově, že i já jsem prvé k takovým nevděčníkům náležel a tebe s nimi urážel. Přiznávám se k tomu, ó Bože můj, ale chci se polepšiti a všecky dny života svého, kterých mi ještě popřítí ráčíš, k tomu použíti, abych se ti seč budu zalíbil a urážky proti tobě zpáchané na-

pravil. Rci, ó Pane! čehože žádáš ode mne? hle! hotov jsem všechno učiniti bez výjimky: nechat to poznám pomocí svaté poslušnosti, a ze vsí síly své přičiním se, abych to úplně vykonal. Pevný úmysl mám a slibuji tobě, ó Bože můj! že od dneška všechno to činiti budu, o čemž vím, že se tobě líbí. bych i proto o všechno přišel, o rodiče a přátele, o čest a zdraví, ba i život sám. Všecko buď obětováno na to, abych se zalíbil tobě! Blažená ztráta, kterouž člověk utrpí pro to, aby se zavděčil tobě, ó Bože můj! Tebe, ó nejvyšší dobro, miluji nade všechno; neboť ty jediný jsi nade všechno lásky hoden. Tuto nedokonalou, jakouž-takouž lásku ubohého srdce svého sjednotuji s láskou planoucích Serafů, s láskou Marie Panny, s láskou božského srdce tvého, ó můj Ježíši! Tebe, jen tebe miluji ze vsí síly své: miluji tebe nade všechno věčně — věčně!

Ó Bože můj! já celý tvůj, —
Ty celý můj!

(Duchovní přijímání viz str. 14.)

Modlitba k blah. Panně Marii.

Blahoslavený služebník Boží Amadeus
dí, že blah. Rodička Boží. Panna Maria,
neustále u Boha úřad naší orodovnice
zastává, vždy božské velebnosti potřeby
naše předkládajíc. Neboť patří na naši
bídu a na mnohá nebezpečí. obkličující
nás, a s touto trpností právě mateřskou ku
pomoci nám přispívá.

Ó nejlaskavější máti a orodovnice
moje! ty vidíš i v tomto okamžení bídu
mou, v které pohřížen jsem. ty vidíš i
všecka ta hrozná nebezpečí, která mne
obkličují. a oroduješ za mne. Ba neustá-
vej za mne bídného a nuzného orodo-
vati, až mne v blaženosti nebeské uzříš,
kdež ti věčně díky vzdávati budu. Praví
se, ó nejsladší Panno Maria, že jsi po
Božském Synu svém jistá prostřednice

spasení všech svých věrných služebníků.
Prosím tě tedy dnes, vyžádej mi u Boha
té milosti, abych až do smrti tvým věr-
ným služebníkem byl a pak tě za to
v nebesích věčně velebil.

Ó máti má Maria, kéž jsem
věčně tvůj!

Všeho, Bože můj, se vzdávám,
Tobě vše obětuji;
Na světě si nic nežádám,
Kéž věčně tě miluji!

„Co jest mi na nebi bez tebe?
a bez tebe co jest mi na zemi? —
Byť zhynulo tělo mé a srdce mé,
— Bůh srdce mého a díl můj Bůh
jest na věky.“ (Žalm 72, 25. 26.)

Nábožná povzbuzení mysli,

jichž lze

při navštívení vel. svátosti oltářní

a

blah. Rodičky Boží

použítí.

(Koná-li se v chrámu Páně navštívení vel. svátosti s věřícím lidem společně a veřejně, čti kněz tato nábožná povzbuzení volně a hlasně, lid pak s ním a po něm je říkej.)

(Představ si živě, že Bůh ti jest přítomen.)

Milá duše! obnov víru a naději svou k Bohu. Tu jsi před nesmírnou velebností Boha svého, jenž z lásky k tobě s nebe na zemi sestoupil a se vtělil, aby pře-

hořkou smrtí svou na kříži tě vykoupil, a nyní z lásky k tobě v nejsv. svátosti tu na oltáři dlí, aby tě slyšel a tobě všech milostí udílel, za kterékoliv ho žádati budeš. — Nuže tedy mluv k spasiteli svému a

(Vzbud víru svou, pokloníc
se mu:)

Ó Bože můj! pravdo neomylná, věřím všecko, co jsi nám zjeviti ráčil a co svatá církev nám věriti velí. Věřím, že jsi nebe i zemi stvořil a od věčnosti spravedlivce nebeskou slávou odměňuješ a hříšníky pekelnými mukami trestáš. Věřím, že jsi bytostí jediný a trojí v osobách: Otec, Syn a Duch svatý. Věřím, vznešený Synu Boží, že jsi se z Ducha svatého počal a v lůně Marie Panny vtělil, že jsi pro naše spasení na kříži umřel a nyní v nejsv. svátosti oltářní přítomen jsi, abys nás tě-

lem svým v svatém přijímání k životu věčnému krmil a prosby naše vyslyšel, kdykoliv tě navštívít přijdeme. — Hle, k nohám tvým padám a tobě nice se klaním, já bídny a nuzný hříšník, jenž jsem tak často již zasloužil, abys mne byl do pekel zavrhl. Ale ty se nade mnou smilováváš a před velebnou tváří svou mi přistoupiti dovoluješ. Klaním se tobě, velebnosti svrchovaná! se všemi anděli a svatými v nebesích, se všemi zbožnými dušemi na zemi, zvlášt pak s blahoslavenou rodičkou tvou Pannou Marií.

(V z b u d ě n a d ě j i :)

Ó roznmilý Spasiteli můj! s úplnou důvěrou v slovo tvé, jenž věrný, mocný a milosrdný jsi, doufám, že pro nesmírné zásluhy přehořkého umučení tvého a smrti tvé dosáhnu od tebe odpuštění všech mých, ach, přemnohých a přetěžkých hříchův, a konečnou vytrvalost v milosti tvé a

tak že budu moci na tebe v nebeské blaženosti věčně patřiti a velebiti tebe.

(V z b u d ě l á s k u :)

Ó milý Bože můj! proto že jsi dobro svrchované a vší lásky hoden, proto tě miluji z celého srdce svého nade všecko, žádaje co nejsnažněji, abys ode všech lidí na zemi tak milován byl, jakož toho zasluhuješ. Raduji se tvé neskonale věčné blaženosti.

(V z b u d ě l í t o s ť a d o b r ý ú m y s l :)

Ach, nejsladší Spasiteli můj! bychť byl pro tebe všecko opustil, bychť i celý svůj život tobě na poušti byl obětoval, bychť byl z lásky k tobě pouhým žalem a lítostí i umřel: to všecko nic by nebylo u porovnání s tou přehořkou smrtí, kterouž jsi ty, ó můj Bože, z lásky ke mně podstoupil. Ale jak pak jsem se ti za to odměnil? Ach, samým nevděkem odsluhoval jsem se posaváde lásce tvé;

místo milování zkusil jsi ode mne samých urážek; nevděčně jsem se k tobě hřbetem obrátil, pohrdna šeredně láskou a milostí tvou. Želím toho, ó můj Ježíši! a lituji z celého srdce svého, že jsem tě, dobroto věčná! tak často urážel. Kéž bych byl raději umřel prvé, než jsem ponejprv zhřešil! S ošklivostí nenávidím a zavrhuji naďe všecko zlé všechny hříchy a urážky, jichž jsem se byl proti tobě po celý život svůj dopustil. —

Ach, Bože, Bože můj! mám ten pevný úmysl, a věrně ti slibuji, že budoucně raději volím umřítí, nežli tebe, Boha svého, hříchem urážeti, tak též chci za živa svého, zvláště pak v hodince smrti svatých svátostí svědomitě použíti. Všechny ostatních dnů života svého, kolikkoliv mi jich popřítí ráčíš, volím, ó velebnosti nesmírná! použíti k tomu, abych tě miloval a tobě sloužil, jenž jsi mé svrchované, lásky nejhodnější dobro. A však, co prospějí všechny tyto sliby moje, ó

Bože duše mé! ty-li mi sám ku pomoci nepřispěješ? Bez milosti tvé bych se zajisté tím šeredněji a ohavněji spronevěřil tobě, nežli prvé jsem učinil. Račiž mi tedy, co nejsnažněji prosím, dáti milost svatého vytrvání v dobrém; pro zásluhy umučení tvého a smrti tvé naději mám, že mi jí neodepřeš. Nedopouštěj, abych se odloučil od tebe: kéž raději umru, nežli abych opětne milosti tvé pozbyl.

(Vzbudď díkůčinění:)

Díky tobě, ó můj Ježíši, za toliké milosti, které jsi mi prokázati ráčil! že jsi mne stvořil, svou nejsvětější krví vykoupil, na křtu sv. mne posvětil a do sboru svých věrných přijal, a když jsem z milosti tvé vypadl, tak dlouho trpěl. Ach, mne nešťastného! kdybych v takovém smutném stavu byl zemřel, co by ze mne bylo? Do pekla k věčnému trestu byl bych odsouzen, a tebe bych na věky byl pozbyl, aniž pak bych více

tě milovati mohl. Díky tedy tobě, Bože milosrdný, že jsi mne nevďěčníka strpěl a mně, jak naději mám, hříchy moje odpustil. — Díky tobě zvlášť, díky nejvroucnější buďtež za to, že jsi se nám v nejsv. svátosti oltářní vzdal a se mi tolikrát ve sv. přijímání v pokrm podáváš a mi dovoluješ, nyní u velebné přítomnosti tvé trvati. Za všechny tyto milosti buďtež ti nejvroucnější díky vzdávány nyní zde na zemi, onde pak na věčnosti, kdež naději mám, že nesmírné milosrdenství tvé se všemi vyvolenci tvými dokonaleji velebiti a oslavovati budu.

(Odevzdávej se Bohu:)

Z pouhé lásky ke mně ráčil jsi, ó Ježíši, na potupném dřevě kříže smrti ohavnou zemřít; nuže, jak se ti za tuto lásku tvou mohu zavděčiti? Nijakž jinak, nežli když se ti sám celý a celý vzdám. Ovšem tedy, Spasiteli můj, obětuji a věnuji se ti sám docela, vzdávaje ti na

věky věkův duši i tělo, mysl a vůli i všecko, co mé jest, nejsvětější a dobro-
líbezné vůli tvé. Nalož se mnou, ó Bože
můj, jak ráčíš! Dejž mi jenom, ať tě i
v tom i v onom životě miluji, a pak
učiň se mnou a se vším, co mám, jak se
ti zlíbí. Rci mi jen, co žádáš ode mne,
abych učinil; hle, hotov jsem ke všemu,
seč jsem z milosti tvé.

Modlitba.

Tobě, ó Spasiteli můj, poroučím nej-
prvé svatého otce, náměstka tvého na
zemi, se všemi biskupy, knězi a veške-
rým duchovenstvem; obdař je všecky
Duchem svým svatým, ať s to jsou,
aby celý svět posvětili. — Tobě pak
poroučím všecky nevěřící, kacíře, odště-
pence a hříšníky, račiž je milostí svou
osvítiti a posilniti, aby, odřeknouce se
bludů a hříchů, tebe, nejvyšší dobro, po-
znali a vroucně milovali. — Tobě též
poroučím všecky, kteříž v posledním ta-

žení s smrtí zápasí, moje přátele a příbuzné i dobrodince; zvlášť pak milosti tvé poroučím všecky své nepřátele, poněvadž ty tak velíš; dejž, ať v svatém pokoji živi jsouce, zde i onde blaženi jsou! — Tobě poroučím konečně všecky ubohé duše v očistci, račiž jim odlehčiti pokutu jejich a zkrátiti odloučení od tebe, a dejž, ať tě co nejdříve v nebesích spatří a s tebou se radují.

Potom prosím, ó Božský můj, zde v velebné svátosti skrytý Spasiteli, za sebe samého; račiž mi s tohoto trůnu Božské lásky své uděliti dokonalého žalu nade všemi hříchy mými a úplné lítosti nad tím, že jsem tebe, ach! tak často a těžce urážel. Vštíp v srdce moje hlubokou pokoru a svatou tichost, ať všecka opovržení a pronásledování, která se mi jakkoliv přihodí, trpělivě snáším. Posilni mne svou sv. milostí, abych všemu odumřel, co tobě se nelíbí; a obdař mne úplným odevzdáním sebe do blahosklonné

vůle své, abych každý kříž, z božských rukou tvých mi seslaný, tiše přijal a šťastně nesl. Naplň srdce moje velikou důvěrou v přesvaté umučení tvoje a v přímluvu nejsv. rodičky tvé, blahosla-vené Panny Marie.

Dejž mi, ó můj Ježíši! to největší dobro, svou sv. lásku a horlivou žádost tebe jediného milovati, tobě jedinému se líbiti, abych ode dneška vždy tak říci mohl, jakož nyní pravím: „Tebe jediného si žádám, ó Bože můj, a kromě tebe ničeho jiného. Dejž mi setrvati v tvé sv. lásce až do smrti, ať nikdy více z milosti tvé nevypadnu.“ — Nade všecko pak tě prosím, račiž mi pomocí svatou svou přispěti, abych si vždycky tohoto sv. vytrvání v tvé milosti žádal, poroučeje se tobě a nejsv. rodičce tvé vždy, zvlášť pak za doby pokoušení k hříchu; tehdáž kéž vždy volám a vzývám: Ježíši! Maria! přispějtež mi ku pomoci! Ježíši! Maria! nedopouštějtež, abych

zhřešil. — Otče nebeský! otče věčný.
z lásky k Ježíši, Synu tvému, dejž mi
tyto milosti! Amen.

Duchovní přijímání.

Ó můj Ježíši! miluji tě z celého
srdce svého a žádám si s tebou spojení
býti. Avšak nemohu tě v nejsv. svátosti
skutečně přijmouti, toužím srdečně, abych
tě aspoň duchovně přijal. Zavítej tedy
v úbohou duši mou svou sv. milostí;
objímám tě, můj Ježíši! s tebou se
v jedno spojuji, nedopouštějž, abych se
kdys odloučil od tebe.

(Litanie k blah. Panně Marii a „Pange
lingua.“ Viz obsah.)

Ž. Chleba s nebes udělils jim:

R. Všecku slasť v sobě mající.

Modlitba.

Bože. jenž jsi nám v přezázračné
svátosti památku svého umučení pozů-
stavil; dejž nám, prosíme, svatá tajemství

těla tvého a krve tvé tak velebiti, aby-
chom ovoce vykoupení tvého v sobě
hojně zakoušeli; jenž jsi živ a kraluješ,
Bůh na věky věkův. Amen.

Pozdravení blah. Panny Marie.

Ó vznešená královno nebeská, nej-
světější, nepoškvrněná Panno Maria!
já nuzný a bídny hříšník pozdravuji tebe
a vzývám tě, Rodičku Boha mého. Ze
všech tvorů jsi ty nejsličnější, nejsvětější,
nejlaskavější a Bohu nejmilejší; po Bohu
tedy, ó paní a královno má. nade všecko
miluji tebe a žádám, bys ode všech mi-
lována byla. Vroucně se raduji ze všech
milostí a předností tvých, jimiž tě Bůh
vyznamenati ráčil, srdečné mu za to díky
vzdávaje. I tobě, ó máti má! upřímně
děkuji za všecky dary a milosti, kteréž
jsi mi po celý život můj na Bohu vy-
prosila. Obětuje se na vždy službě tvé,
pod mocnou ochranu tvou se poroučím
a utíkám; ty jsi jediná naděje má! Rač

mne přijmouti, milostivá paní má, aniž pak mne zapuzuj, jakož jsem byl spravedlivě zasloužil. Vímt', že všecko můžeš u Boha, an ti nic neodepře, začkoliv ho prosíš. Nuže tedy, matko milosti, útočiště hříšníků! v tvé nejsvětější ruce poroučím ubohou duši svou, smiluj se nade mnou! Poruč mne Synu svému a vyžádej mi odpuštění všech mých hříchů, lásku Boží a svatou vytrvalost v dobrém, abych v milosti Boží až do skonání živ byl a v též milosti umřel. Zvlášť pak mi vyžádej, prosím, té milosti, abych se vždycky v ochranu tvou poroučel a utíkal, zvlášť pak když mne zlé pokušení k hříchu lákati bude! Ó Maria, máti má, na tobě spočívá všechna důvěra moje! Skrze zásluhu Pána Ježíše Krista a tvým mocným u něho prostřednictvím jistě — jistě spasení dojdou. Amen. Tak doufám, tak buď!

Modlitby

k sv. přijímání.

O přípravě k sv. přijímání.

Nikdež se nám neproказuje Božský Spasitel náš laskavějším, nikdež nám nedává něžnějších důkazů lásky své k nám, nežli v svatém přijímání. Tu se téměř sám zničuje a činí pokrmem, aby se nejen s duší, ale i s tělem věřících spojil. Pročež nelze, jak učený Gerson dí, ničím jiným zbožnou lásku v srdcích lidských tak roznititi, jako hodným přijímáním nejsv. svátosti oltářní.

Chceme-li se Bohu zalíbiti, musíme mu nikdy větší radosti, než když

jej v nejsv. svátosti oltářní přijímáme, poněvadž pravá láska, jak praví sv. Diviš, po spojení touží, spojení pak duše s Bohem nemůže se úžeji státi, nežli sv. přijímáním. Pročež i Spasitel sám dí: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm.“ (Jan 6, 57.) — Přijímáš-li každodenně, dí sv. Augustin, s pobožností tuto velebnou svátost, zůstaneš s pánem Ježíšem ustavičně spojen a neustále v lásce Boží budeš prospívati.

Hledáme-li léku proti neduhům duševním, nikde nenalezneme mocnějšího, leč v svatém přijímání velebné svátosti oltářní, kterouž sv. sněm Tridentský nazývá lékem, který nás i poklesků všedních sprošťuje, i hříchů smrtelných střeží.

Čím to medle jest, táže se kardinál Bona, že mnozí po tak častém přijímání tak skrovný pokrok v ctnosti činí a vždy opět a opět v předešlé chyby upadají?

Příčina toho. odpovídá, nezáleží v pokrmu. ale v tom stavu, v kterém ho kdo požívá. Proto se i moudrý Šalomoun táže: „Může li pak člověk skrýti oheň v klíně svém, aby se rouch o jeho nepropálilo?“ (Přisl. 6, 27.) Bůh jest oheň žhavý, ježž on sám v srdci našem v sv. přijímání rozněcuje. „Jak tu možná,“ táže se Vilém Pařížský, „že uprostřed takového ohně tak mnoho duší chladných a bezcitných k milování Boha zůstává?“

Toho vina jest jediná v špatné přípravě k sv. přijímání. Suché dříví zejme se snadno, ale syrové těžko a nehoří.

Svatí proto ze sv. přijímání veliký prospěch těživali, protože se bedlivě k němu připravovali. Sv. Alois se po tři dni k sv. přijímání připravoval a tolikéž dní svému díkůčinění věnoval.

Kdo se k sv. přijímání hodně připraviti chce, měj zvlášť toto dvě na zřeteli: Nejprvé hled lhostejným býti k vše-

likému stvoření a pak žádej si co nejsnažněji, abys v milování Boha prospíval.

Pročež počni tím, abys se všeho, co pozemské jest, odřekl a všecko ze srdce vypudil, mimo Boha. Kristus praví: „Kdo jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl“ (Jan 13, 10.), což dle sv. Bernarda znamená: Kdo z přijímání nejsv. svátosti prospěch míti chce, má nejen od všelikého těžkého hříchu býti prost, ale i na nohou čist, t. j. svoboden všeliké pozemské náklonnosti, kteroužby na této zemi lpěl, Bohu se nelíbil, duši svou znešvařil a blahočinné působení velebné svátosti zmařil. — Svatá Gertruda, tázajíc se Pána, jakby se k sv. přijímání připraviti měla, za odpověď dostala: „Když mne přijímáš, nežádám od tebe nic jiného, nežli abys byla prosta a prázdná sebe samé.“

Abychom pak prospěšně velebnou svátost přijali, máme vzbuditi v sobě i velikou

žádost, přijmouti v srdce své Pána Ježíše s božskou láskou jeho. Jen kdo se lačen k svatým těmto hodům blíží, bývá nasycen. Blahoslavená Panna Maria naznačila to slovy: „Lačné naplnil dobrými věcmi.“ (Luk. 1, 35.) Jako Pán Ježíš nechtěl prvé na svět přijíti, než až se celý svět po něm roztoužil a dychtivě ho očekával; tak i nyní jenom k té duši svou sv. milostí zavítává, která vroucí žádostí po něm prabne, neboť by se ani neslušelo, aby pokrm tak skvostný podal tomu, kdo by si ho ošklivil.

Jednou řekl Pán Ježíš k sv. Mechtildě: „Dychtivost, kterouž se včelka na květu usazuje, aby z něho sladounký med sbírala, jest slabým podobenstvím mé laskavé toužebnosti, s kterouž se dušem u velebné svátosti uděluji.“

Má-li tedy Pán Ježíš takovou toužebnost sděliti se nám, sluší se ovšem, abychom i my tak též toužili přijmouti ho v srdce své i s božskou jeho láskou.

Dle sv. Františka Saleského má duše zbožná při sv. přijímání ten hlavní účel míti, aby v lásce Boží prospívala; neboť slušno jest, abychom laskavě přijímali toho, kdo se nám z pouhé a vroucí lásky podává.

Vzbuzení rozličných ctností před svatým přijímáním.

Vzbuzení víry.

Hle, již přichází, skáče po horách, přeskakuje pahrbky.“ (Pís. Šal. 2, 8.)

Ty se tedy se mnou celý spojit chceš v nejsvětější svátosti oltářní, Spasiteli můj nejmilejší? Ale jakých pokoření bylo ti utrpěti, abys mne tak navštívit mohl! Jsa pravý Bůh, stal jsi se člověkem; jsa bytost neskonalá, stal jsi se dítětem; jsa pánem všech věcí, stal jsi se sluhou.

S lůna nebeského otce svého sstoupil jsi v lůno panenské, s nebes snížils se tak, až jsi se i v chlévě zrodil; opustils trůn věčné slávy své, abys se dal přibiti na kříž, a dnes opět s nebes sstupuješ v ubohé srdce moje.

Hle, milý můj stojí za stěnou naši, pohlédaje skrze okna a prohlédaje skrze mříže.“ (Pís. Šal. 2, 9.)

Hle, milá duše, týž Pán Ježíš, který z lásky k tobě na kříži rozpiat umřel, touž láskou k tobě plana, zůstává skryt v způsobách nejsv. svátosti oltářní. A co tu činí? Prohlédá skrze mříže. Jako milý ženich na vzájem lásku od své choti očekávaje, skrývá se Pán Ježíš u velebné svátosti, prohlédaje téměř jako za mříží, aniž by sám spatřen byl.

Pozoruje tě, má duše, když se připravuješ, abys nejsv. tělo jeho přijala, a dává pozor na to, co myslíš, co miluješ, čeho si žádáš, co vyhledáváš, jaké dary mu vzdáti hodláš. Připrav se tedy,

duše má, abys svého Pána Ježíše co nejhodněji přijala, řkouc k němu věrou úplnou: „Za několik okamžení zavítáš v srdce mé, rozmilý Spasiteli můj! Bůh, skrytý v způsobách svátostních, jehož přemnozí lidé tak málo znají, ten uhostí se v ubohém srdci mém. Věřím, ó Ježíši, že jsi v této převelebné svátosti opravdově přítomen; vyznávám tuto svou víru srdečně a klaním se tobě co Pánu a Spasiteli svému, skrytému v těchto způsobách svátostních; volím tuto víru svou i životem svým potvrditi. Přicházíš ke mně, abys mi své milosti co nejhojněji udělil a se mnou se co nejtěžeji spojil; jakou tedy důvěru sluší se, abych k tobě měl!

Vzbuzení naděje.

Rozevři srdce své, duše zbožná! tvůj Pán a Spasitel, Kristus Ježíš, může tě všemi dary hojně obdařiti, neboť miluje tě velmi: smíš tedy veliké milosti

očekávati od něho, an tě tak laskavě, tak ochotně navštěvuje. — Ano, nejmilější můj Ježíši! ty jsi naděje má, od tvé ke mně lásky očekávám, že dnešním navštívením svým ve mně plamen své lásky roznítíš a srdce mé tou žádostí naplníš, abych jedině tobě se líbil, a jen to budoucně volil, co tobě se líbí.

Vzbuzení lásky.

Ó Bože můj, Bože můj! jediný příteli duše mé! Mohl-lis pak více učiniti, nežli jsi učinil, abys mne k milování tebe pohnul? Tys nejen za mne umřítí ráčil, božský Spasiteli můj, ale i tuto nejsvětější svátost jsi ustanovil, abys se sám celý věnoval a vzdal mně, mně nehodnému a nevděčnému stvoření svému. A nad to ještě sám si žádáš a zveš mne, abych tě přijímal a s tebou se tak co nejúžeji spojil. Ó té lásky neskonalé, svrchované! Bůh sám se mi docela podává! Věříš-li pak tomu, milá duše?

Nuže, co tomu říkáš? jak se k tomu přičiňuješ? Ó Bože, Bože svrchovaně dobrotivý! Ty právem zasluhuješ, aby tě veškeré tvorstvo nade všecko milovalo. Já tě tedy miluji z celého srdce svého nade všecko, více nežli sebe samého, nežli život svůj. Kéž bych všecko pohnul k milování tebe! Kéž bych lásku k tobě ve všech srdcích roznítiti mohl, aby tě všecko tak milovalo, jako toho zasluhuješ! Miluji tě, ó Bože lásky nejhodnější, a proto, abych tě hodně miloval, sjednocuji nehodné a ubohé srdce své s srdcem blahoslavené Panny Marie a s srdci všech láskou planoucích Serafínů, žádaje si, abych takovou lásku k tobě choval, jakou oni mají. Tebe jediného miluji, neboť ty jediný lásky nás všech zasluhuješ a jí si od nás žádáš. Pryč tedy z srdce mého, všeliké vy pozemské náklonnosti, jenž nesměřujete k Bohu! Maria, matko čisté lásky. pomoz mi, ať

Boha svého tak miluji, jako ty si žádáš, aby ode všech tvorů milován byl.

Vzbuzení pokory.

Za několik okamžiků, milá duše má, nasycena budeš božským tělem Spasitele svého, Pána Ježíše Krista. Zdali pak jsi hodna, abys ho přijala? Ach, Bože můj! kdož jsi ty, a kdož jsem já? Dobře to vím a poznávám, kdo jsi ty, jenž se mi podáváš; ale víš-li pak ty, kdo že jsem já, jenž tě za několik okamžiků přijmouti mám? Možná-li pak, abys ty, jsa čistota pouhá, v srdce moje zavítati ráčil, v to srdce, které tak často v sebe pojalo nepřítelů tvého, tak často se zprznilo hříchem? Poznávám, ó Pane, svrchovanou velebnost tvou a svou přehroznou bídu; studem se celý rdím, maje přistoupiti k tobě a z uctivosti raději bych se od tebe vzdálil. Ale opustě tebe, živote můj, kam se poději? kde mám hledati pomoci, již tak velmi potřebuji?

co pak ze mne bude bez tebe? Nikoliv! Neodloučím se od tebe, nespustím se tebe, nýbrž co nejsnažněji k tobě se přiblížím, tebe se přidržím, s tebou v jedno se spojím. Těší tě, když se mi v pokrm duševní dáváš, pročez mne i k tomu laskavě zůveš. řka: „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já občerstvím vás.“ (Mat. 11, 28.) Nuže tedy odvažuji se jíti k tobě. Spasiteli můj. celý obtížený, zahanbený. pokořený množstvím hříchů svých, ale spolu s úplnou důvěrou v nesmírné milosrdenství tvé, že mne na milost přijmeš, když ke mně dnes v nejsv. svátosti zavítáš.

Vzbuzení žalu a lítosti.

Upřímně toho želím, ó Bože duše mé. že jsem tě posud nemiloval, ba že jsem místo co jsem tě milovati měl. často k vůli vášnivým žádostem svým tvou svrchovanou dobrotu a lásku urazil, milost

tvou a přízeň zamítl, až i svévolně tebou, Pánem a Spasitelem svým, povrhl. Želím a lituji toho srdečně; s ošklivostí nenávidím všecky hříchy své, jichž jsem se dopustil, těžké i všední, nade všecko zlé, protože jsem jimi tebe, nejvyšší dobro, urazil. Doufám sice, že jsi mi již odpustil; není-li tak, tedy mi rač odpustiti nyní, nežli tě přijmu; očisť duši mou, než v ni zavítáš, ó Bože, krví předrahou Pána Ježíše Krista.

Vzbuzení touhy po vel. svátosti.

Hle, milá duše, přichází to okamžení, že Pán a Spasitel tvůj, Ježíš Kristus, k tobě zavítá. Kdo jest medle ten, kterého očekáváš a přijmouti hodláš? Hospodin nebes a země, Bůh a vykupitel tvůj. Připrav se tedy, abys ho laskavě přijala; roztouži se po něm a rci mu prosebně: „Přiď, ó můj Ježíši! přiď a uhošti se v srdci mém, kteréž po tobě nyje a omdlévá. Avšak prvé než-li ty se vzdáš

mně, já se celý vzdávám tobě. Hle, toto ubohé bídné srdce mé, to ti odevzdávám; rač je milostivě přijmouti, abys jím vládl úplně — věčně.“

„Přijď tedy, ó Bože můj, přijď a neprodlévej! Přijď, ó můj Ježíši, mé jediné, svrchované dobro, mé zboží, živote můj, lásko má, mé všechno! S touž láskou, s kterouž tě nejsvětější máti tvá, blahoslavená Panna Maria, přijala, s kterouž tě všechny svaté a zbožné duše přijímaly a přijímají, s touž i já si žádám, abych tě přijal, toto své dnešní přijímání spojuje s přijímáním jejich.“

„Vzhlédni na mne, nejsvětější Panno Maria, máti moje! vzhlédni na mne, jenž nyní tvého božského syna přijmouti hodlám. Kéž bych k tomu tvé láskou planoucí srdce měl! Dejž mi božského syna svého tak spatřiti, jako jsi ho okázala zbožným pastýřům a svatým mudrcům. Kéž bych ho tak čistým srdcem přijal, jako ty jsi ho čistýma rukama chovala!

Rci mu, že jsem služebník tvůj. tobě upřímně a vroucně oddaný; to mi zajisté tím větší lásku u něho získá, tak že se se mnou tím úžeji spojí.

O díkůčinění po sv. přijímání.

Není modlitby Bohu milejší a dušem prospěšnější, nad díkůčinění po sv. přijímání. Mnozí znamenití učitelové jsou toho mínění, že dokaváde způsoby svátostní stráveny nejsou, duše vždy nových milostí účastna bývá, když se jich vzbuzením rozličných ctností schopna činí. Církevní sněm Florentinský vysvětluje to, uče, že působení velebné svátosti jest podobno působení pokrmu tělesného, jehož požívání tu více, tu méně živí a sílí, dle toho, jak tělo více — méně zdrávo jest.

Pročež duše zbožné pečlivě o to dbají, aby po sv. přijímání co nejdéle na modlitbě trvaly. Velebný otec Avila i

když se na missích nacházel, po sv. přijímání po dvě hodiny na modlitbě trval; a ctihodný otec Alvarez říkal, že si doby po sv. přijímání zvlášť vážiti máme, pomníce, jakobychom z úst Páně tatáž slova slyšeli, která druhdy k svým učeníkům řekl: „Mne nebude te vžd ycky u sebe míti.“ (Mat. 26, 11.)

Nečiníme tedy dobře, když hned po sv. přijímání se ku př. do čtení dáváme, jako někteří činívají. Lépe a velmi prospěšné jest, poněkud svatá vnuknutí v srdci svém vzbuditi a soukromí s Ježíšem, an v nás přebývá, rozmlouvati a mnohokrát nákou utěšenou modlitbu anebo některé vzbuzení lásky říkati, byť i vždy totéž bylo. Po tři hodiny modlil se Pán Ježíš na hoře Olivetské „t o u ž ře č ří k a j e.“ (Mat. 26, 44.)

Kdo tedy zbožně přijímáš, hled, ať po sv. přijímání déle na modlitbě trváš a s Pánem Ježíšem se obíráš, jsa přesvědčen, že taková pobožnost za pod-

statné přítomnosti Páně drahocennější a prospěšnější jest, nežli jindy. Mimo to jest Pán Ježíš mnohem ochotnější po sv. přijímání své milosti udíleti nežli jindy. Sv. Tereza praví, že Pán Ježíš. zavítaje k nám ve sv. přijímání, v srdci našem se téměř usadí jako na trůnu milosti a odtud k nám dí: „Co chceš, a bych ti učinil?“ (Mar. 10, 51.) Jako by řekl: „Hle, milá duše, zavítal jsem k tobě, abych tě milostmi potřebnými obdařil; nuže, pros tedy a žádej, zač chceš, a milerád ti prosbu tvou vyplním.“ — Jak mnohé, jak veliké milosti mohli bychom obdržeti, kdybychom po sv. přijímání stále hodinu anebo aspoň půl hodinky na modlitbě potrvali a s Pánem Ježíšem se obírali! K tomu služtež tyto modlitby, které po sv. přijímání vážně a zbožně říkati lze, aniž pak citů v nich se obsahujících přes den z paměti pouštěti sluší, abychom s Pánem

Ježíšem vnitřní modlitbou stále spojeni zůstávali.

Vzbuzení víry.

Bůh můj zavítal ke mně, Spasitel můj navštívil příbytek duše mé! Můj Ježíš uhostil se v srdci mém. Přišel ke mně, aby náležel mně a já jemu, a tak jest Ježíš můj a já jsem jeho; Ježíš jest celý můj a já celý jsem jeho.

Ó té nesmírné dobroty, toho nesmírného milosrdenství. té nesmírné lásky! Bůh se spojuje se mnou, Bůh volí býti můj! Nuže, což učiníš nyní, duše má, jsouc tak tuze spojena s Ježíšem, jsouc jedno s ním?

Nemáš nic, co bys mu řekla? nechceš rozmlouvati s Bohem, an u tebe jest? — Nuže, tedy vzbud' z nova víru svou, pomníc, že andělé se klaní Bohu, který nyní přebývá v srdci tvém. Učiň taktéž! Sebeř se úplně a zapud' každou jinou myšlénku: všecky zbožné city své

spoj jako v kytici jednu a podej ji Bohu svému a rci:

Ó můj Ježíši! lásko má, svrchované dobro moje, mé všechno! pozdravuji tebe a díky tobě vzdávám, že jsi ubohé srdce mé navštívití ráčil. Ale Pane můj a Bože můj! kde jsi se octnul? kam jsi zavítati ráčil? V toto srdce, které mnohem nečistější jest, nežli chlív, v kterém jsi se zrodil? v toto srdce, které plné jest nezřízených náklonností, lásky k sobě samému a nepořádných žádostí? Jak bylo jen možná, žes v takové srdce přijíti mohl? Skoro bych s sv. Petrem k tobě zvolal: „Odstup ode mne, neboť jsem člověk hř. šný;“ (Luk. 5, 8.) odstup ode mne, ó Pane, neboť nezasluhuji toho, aby Bůh, svrchované dobrotivý, v srdci mém přebýval; zavítej v ty duše čisté, které ti úplnou láskou oddány jsou a tobě věrně slouží.

Avšak co dím? Nikoliv, ó můj Ježíši! neopoustej mne; neboť ty-li mne

opustíš, jest po mně. Pročež objímám tebe a co nejtěžejí k tobě se vinu; neboť tys život můj. Jak nesmírně pošetilý byl jsem. když jsem z lásky k tvorům tebe se trhl; jak nevděčen byl jsem, když jsem se tebe spustil! Od nynějška nespustím se tebe více, s tebou v jedno spojen chci žíti i umříti. — Nejsvětější rodičko Pána a Boha mého, panno Maria! všickni nebešťané i všecky zbožné duše, jenž Ježíše vroucně milujete, orodujte u Něho za mne, ať mne obdaří vaší láskou, abych i já ho vždy hodně přijímal.

Díkůčinění.

Děkuji tobě, Pane a Bože můj! za tu nesmírnou milost, kterou jsi mi dnes prokázati ráčil: děkuji ti, že jsi v mé ubohé srdce milostivě zavítal. Kéž by se díky moje vyrovnaly té nesmírné milosti, kteréž se mi dostalo! Ale jak mo-

žná, abych já bídny člověk tobě hodné díky za to vzdal?

Užasni, duše má! a považ, kdo tě navštívil? Bůh, Bůh sám zavítal k tobě! — Což vzdám Hospodinu za všecko, co on dal mně? Což vzdáti mohu tobě, ó můj Ježíši, za tak mnohé milosti, které jsi mi udělil, a zvlášť za to, že jsi se mi dnes dal sám?

Díky a slávu vzdávej Bohu svému, duše má, seč jsi; a ty, rozmilá máti má, Maria! vy svatí ochrancové moji, svatý anděli, strážce můj, a vy všickni, kteří Boha milujete a jeho se bojíte, vizte, jak veliké věci působil duši mé! Pojdte velebit a oslavovat Boha svého se mnou, za tu nesmírnou milost, kterouž prokázal mně. — Chvalte Hospodina všickni národové, chvalte jej všechna pokolení, poněvadž upevněno jest nad námi milosrdenství jeho a pravda Hospodinova zůstává na věky. Amen.

Obětování sebe.

„Můj milý jest můj a já jsem jeho.“ (Pís. 2, 16.) — Kdyby nějaký vznešený král chudého pastýře v chatrči jeho navštívití ráčil, zdali pak by mu neměl tento za tak velikou milost i sebe i chatrč svou vzdáti, aby s ní dle vůle vládl?

Poněvadž jsi tedy ty sám, králi a Pane můj, Ježíši Kriste, bídnu chatrč duše moje svou božskou přítomností poctíti ráčil, přijmi ji, prosím, za svou, já ti ji docela vzdávám; tobě obětuji veškerou svobodu i vůli svou. „Můj milý jest můj a já jsem jeho.“ Ty jsi se mi celý vzdal, i já se ti celý vzdávám bez výminky. Ode dneška, můj Ježíši! nechci více náležeti sobě, nýbrž tobě — celý a celý. Ty buď pánem všech smyslů mých, ať mi jenom k tomu slouží, abych se líbil tobě. Neboť nemůže býti větší rozkoše, nežli líbiti se tobě, Bohu

lásky nejhodnějšímu, nejmilostivějšímu, nejdobrotivějšímu. Všecky své mocnosti duševní i tělesné věnuji tobě, tvé budtež na vždy. Paměť má nepamatuj, leč darů, milosti a lásky tvé; rozum můj nemysli leč na tebe. jenž tak laskavě o mně smýšlíš; vůle má buď mi jen k tomu, abych ti sloužil a tebe, Boha svého, nade všecko miloval a vždy jenom to chtěl, čeho ty si ode mne žádáš.

Tak ti tedy dnes, božský Spasiteli můj, vzdávám všecko, co jsem a co mám: smysly a myšlení, náklonnosti a žádosti. tužby a přání, svobodu a vůli svou, sloven tělo i duši; všecko budiž obětováno tobě, v ruce tvé to vše i sebe samého docela vzkládám.

Přijmiž, svrchovaný Hospodine. tuto oběť, kterou ti vzdává bříšník nejnevděčnější ze všech, co jich kdysi země nosila; přijmi laskavě toho, který se ti bez výminky obětuje. Učiň se mnou, ó Pane. co ráčíš; nakládej se mnou. jak

se ti líbí! Přijď. ó lásko neskonalá, a sežži a znič ve mně všecko, co jest mé, aniž pak se líbí božskému oku tvému, ať od dneška jsem celý tvůj a dále jenom tobě živ jsem; posilni a utvrď mne, ať nejen tvá sv. příkázání, ale i velebné rady tvé a tužby a všecko, všecko, co se ti líbí. dokonale plním a zachovávám.

Ó nejsvětější Panno Maria! podej tvýma čistýma panenskýma rukama tuto oběť mou Trojici nejsvětější a vypros mi to, aby byla příjemná Bohu a získala mi tu milost, abych věrně mu sloužil až do smrti své. Amen. Tak doufám; tak se staň!

Prosba.

S čím se nyní obíráš, milá duše má? Hleď, ať ani okamžiku neztratíš, neboť vzácná jest tato doba, kdež snadno velikých milostí dosíci můžeš, za něž poprosíš.

Nevidíš-li, jak laskavě otec nebeský

na tebe patří, vida v srdci tvém svého milého Syna, jehož nejvíce miluje? Pryč tedy s každou jinou myšlenkou; vzbud víru svou a pros za to, čeho si žádáš. — Neslyšíš-li pak Ježíše Krista, an ti sám praví: „Co chceš, abych učinil tobě?“ t. j. Rci, milá duše, čeho si na mně žádáš? Jsem tu, abych tě obohatil, oblažil; pros důvěrně, a obdržíš všecko, co žádáš.

Nejsladší Spasiteli můj! poněvadž jsi do srdce mého sstoupil, abys mi svých milostí uštědřil, a chceš toliko, abych tě za ně prosil, tehdy neprosím za zboží tohoto světa; nežádám si ani bohatství, ani počestností a rozkoší pozemských; ale hlavně za to prosím, abys srdci mému vštípití ráčil upřímný a veliký žal nad tím, že jsem tě urazil, abych zřejmě poznal, jak marný jest celý svět a jak ty jediný vší lásky hoden jsi. Ach, ó můj všemohoucí Pane! proměň toto srdce mé a sprost je vší náklonnosti k věcem svět-

ským a posilni je, ať jen tobě se líbiti hledí, aniž pak si čeho jiného žádá, leč lásky tvé božské! „Srdce nové utvoř ve mně, ó Pane!“ srdce nové dle Božského srdce svého!

Nezasluhuji sice, abys mne vyslyšel, ale ty, ó můj Ježíši, jenž jsi dnes v srdce mé zavítal, zasloužil jsi toho za mne. Pro zásluby tvé a pro zásluby nejvyšší rodičky tvojí, pro lásku tvou, kterouž k nebeskému otci svému chováš, vyslyš tuto prosbu mou.

(Tu pozdrž se poněkud a vyslov, za jakou milost Pána Ježíše zvlášť prositi chceš pro sebe — pro bližního, pomně též na hříšníky a dušičky v očistci.)

Věčný otče nebeský! Božský Syn tvůj, pán a Spasitel náš Ježíš Kristus sám řekl: „Zajisté, zajisté! pravím vám, začkoli budete prositi otce mého ve jménu mém, dám vám.“ (Jan 16. 23.) Račiž tedy vyslyšeti mne pro lásku k tomuto Božskému

Synů svému, an nyní v srdci mém přebývá, a dejž mi, zač tě prosím !

Ježíši a Maria, vy nejmilejší slasti má! pro vás volím trpěti i podstoupiti všecko až do smrti; kéž jsem celý váš. aniž pak náležím sobě !

Oslavena a zvelebena budiž nejsvětější svátost oltářní nyní i vždycky až na věky věkův ! — Oslaveno a zvelebeno budiž nepoškvrněné početí bl. Panny Marie. Amen.

Duše Kristova, posvěť mne,
 Tělo Kristovo, spasiž mne.
 Krvi Kristova, opoj mne.
 Vodo z boku Kristova, obmyj mne.
 Umučení Kristovo, posilni mne.
 Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne.
 Ve svých svatých ranách skryj mne.
 Nedopusť, abych se odloučil od tebe.
 Od nepřítele zlého ochraň mne.
 V hodinu smrti mé zavolej mne,
 A kaž mi přijíti k tobě,
 Abych tě s tvými svatými chválil
 Na věky věkův. Amen.

Zbožné povzdechy

k Pánu Ježíši Kristu

v nejsvětější svátosti oltářní,

**jichž buď k sv. přijímání, buď při návštěvě
velebné svátosti použiti lze.**

I.

„Vyjděte a pohleďte, dcery Si-
onské, na krále Šalomouna v ko-
runě, kterouž ho korunovala ma-
tka jeho v den zasnoubení jeho.“
(Pís. Šal. 3, 11.)

Dcery milosti, duše milující Boha
svého! vyjděte a opusťte temnosti tohoto
světa! — pohleďte a vizte svého Ježíše!
Aj, patřte, jak jest korunován korunou
trnovou, potupnou — bolestnou; tako-

vou korunou korunovala ho matka jeho, bezbožná totiž obec židovská, v den zasnoubení, to jest, v den smrti jeho, když se krví svou zasnoubil dušem nábožným. Vyjděte a vizte, jak se s vámi znova v této převelebné svátosti, památce přehořké smrti své, z pouhé milosti a lásky spojití chce!

Ach, můj nejsladší Ježíši! jak velikou cenu tě to stálo, abys se v této nejsv. svátosti dušem našim zasnoubiti mohl! Jak bolestnou, jak potupnou smrt bylo ti podstoupiti! Ach! přijdi, přijdi brzo a spoj se opět s duší mojí! Bylať zajisté doba, kdežto jsouc v hříchu, byla nepřítelkyní tvou; ale nyní se jí opět chceš zasnoubiti milostí svou. — Přijdi, božský ženichu duše mé, přijď, můj Ježíši! Nikdy více tě nezradím, nýbrž tobě věčně víru svou zachovati volím; jako choť láskou jata k choti svému, nechci více mysliti, leč co tobě, choti mému milenému se líbí. Bez ustání, bez

proměny chci tě milovati, tobě docela chci přináležeti, můj Ježíši! Dejž, ať tvůj jsem celý — bez výminky.

II.

„Milý můj jest mi kyticí myrrhovou.“ (Pís. 1, 12.)

Z proutku myrrhového, uřízne-li se, vypučí ihned hojitelná šťáva; tak i Spasitel náš, Kristus Ježíš, jsa v umučení svém a smrti téměř přetnut, ráčil všecku svou krev do poslední krůpěje vylíti aby nám ji v této nejsvětější svátosti k našemu spasení sdíleti mohl.

Přijdi tedy, líbezná kytice myrrhová, nejsladší můj Pane, Kriste Ježíši, a uhosti se v srdci mém! Patřím-li tě rozpiatého na kříži, plna ran a bolestí, trne sice útrpností srdce moje; ale když se mi v této velebné svátosti okazuješ a podáváš, přetýká totéž srdce mé líbeznou rozkoší více, nežli když kdo v prahnoucí žízni sladkým hroznem se ob-

čerstvuje. „Milý můj jest mi hrozen
cypový z vinice Engadské.“ (Pís.
Šal. 1, 13.) Pojď tedy a zavítej v srdce
mé! posilni, nasyť je svou svatou láskou!
Jakou slastí oplývá srdce mé, pomním-li,
že přijímati mám téhož Spasitele svého,
který na mé vykoupení všecku svou krev
na dřevě kříže vylíti a svůj život k spa-
sení mému obětovati ráčil!

Nedopouštěj tomu, ó můj Ježíši,
abych tě opět z srdce svého nějakým
hříchem vypudil! Od nynějška tě vždy
více a více milovati budu a tebe se věrně,
neodlučitelně přidržím. Tvým budu na
věky, můj Ježíši, buď i ty na věky
mým! věčně — věčně přebývej v srdci
mém!

III.

„Když král stoloval, nard můj
vydal vůni svou.“ (Pís. Šal. 1, 11.)

Když se Pán Ježíš ve sv. přijímání
duši zbožné podává, osvěcuje ji nadpři-

rozeným světlem svým tak, že v něm vznešeného, nebeského krále svého, sebe pak samu v nejhlubší nízkosti spatřuje, úplně poznávajíc i vyznávajíc, že jest nejposlednější ze všech stvoření, jako jest nard nejsprostější ze všech bylin. Tímto sebe pokořením vydává zbožná duše vůni líbeznou, tak že božský král její sám po ní zatouží a ji vyzývá i vzbuzuje, aby se častěji s ním spojila.

Chceš-li tedy, zbožná duše, aby Pán Ježíš k tobě zavítal a u tebe přebýval, pozoruj, uznej a vyznávej svou nízkost a nicotu; pomni, co jsi a co zasluhuješ; pokoř se co můžeš nejhlouběji, zamítuvši ze srdce svého všelikou vážnost sebe samé, kteráž by Pána Ježíše od tebe odloučila a bránila mu, aby k tobě nezavítal.

Přijdi a navštiv mne, rozmilý Spasiteli můj, Pane Ježíši Kriste! Osvěť mne světlem své milosti, ať poznám nízkost, bídu a nicotu svou a tak se zalí-

bím tobě a dosáhnú toho. abys ty ve mně přebývati ráčil a nikdy mne nepouštěl.

IV.

„Smýšlejte o Hospodinu v dobrotě.“ (Moud. 1, 1.)

Proč, milá duše, jsi tak úzkostliva a malomyslna přes všecku neskonalou dobrotu a lásku, kterouž ti prokazuje Spasitel tvůj? Proč mu nedůvěřuješ? Jsouc účastna té milosti, že jsi Ježíše Krista k sobě přijala, máš hleděti k tomu, aby se mysl tvá s tak velikou milostí srovnávala, abys pevnou důvěru měla v dobrotu Boha svého, an se ti celý vzdává. Pravdať ovšem, že hrozní jsou soudové Boží; ale hrozní toliko pyšným a zatvrzelým hříšníkům; pokorným pak a kajícím, kteří si žádají milovati Boha, těm jest soudcem milosrdným; všechno, co na ně sesílá, pochází ze srdce laskavého a dobrotivého, tak že David s dů-

věrností volá: „V soudy tvé důvěřím
nade všechno.“ (Ž. 118, 43.) To mu
dodává útechy a radosti, an dí: „Sou-
dové tvoji jsou potěšitelní.“ (Tamž
v. 39.) „Pomním na soudy tvé a
potěšen jsem.“ (T. v. 52.) A Bůh za-
jistě laskav a dobrotiv jest tomu, kdo
ho laskavě vyhledává: „Dobrý jest
Hospodin duši, a na ho hledá.“ (Pláč
Jer. 3, 25.) Jak laskavě jedná Bůh s těmi,
kteří vůli svou vůli Boží podrobiti se
snaží! „Jak dobrý jest Bůh Isra-
ělv těm, jenž přímého jsou srd-
ce!“ (Ž. 72, 1.)

Bože můj! lásko má, naděje má, mé
všecko! Nic nechci míti, leč tebe, abych
tebe miloval, tobě se líbil, tvou vůli plnil!
Dejž, ať tě naleznu, tebe se přidržím,
aniž bych tě kdy opustil. — Tak se staň!
Amen, Amen.

V.

„Hlas milého mého, an tluče (a volá): „Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, nepoškvrněná má.“ (Pís. Šal. 5, 2.)

Tak volá Pán Ježíš, skrytý ve velebné svátosti, k dušem milujícím ho a žádajícím náležitosti jemu. Otevři mi srdce své, duše milá, dí, ať k tobě zavítám a s tebou se co nejtěžeji spojím, abys pak, jsouc mi podobna, byla mojí sestrou, jsouc účastna mých darů, byla mojí přítelkyní, jsouc křesťansky sprostná, byla mojí holubičkou, jsouc čistotna srdcem, byla mojí nepoškvrněnou chotí. Dále pak praví: „Otevři mi! nebo hlava má jest plna rosy a kadeře mé krůpějí nočních.“ (Pís. Šal. 5, 2.) Jako by řekl: Pomni, duše milá, že jsem po celou noc, t. j. po celou dobu, co jsi v temnosti a bludu se potácela, na tebe čekal. Hle! jak nyní k tobě při-

cháším! Místo co bych přijíti měl s metlou k potrestání tvému, okazuji se ti v nejsvětější svátosti oltářní s hlavou plnou rosy nebeské, abych nezřízené tvé náklonnosti k tvorům uhasil, a na místo nich oheň své lásky v srdci tvém roznítil.

Přijď tedy, milý Ježíši! a způsob to ve mně, co žádáš, abych učinil. Odříkám se každé náklonnosti ke všemu, co jest mimo tebe, abych celý náležel jen tobě, a abys ty ze mne učinil, co sám chceš; učiň, ať jen to chci, co ty žádáš ode mne.

VI.

„Ať přijde milý můj do zahrady své a jí ovoce s jabloní svých.“ (Pís. Š. 5, 1.)

Těmi slovy žádá si duše nábožná před sv. přijímáním, aby ji Pán Ježíš v nejsvětější svátosti oltářní navštívit ráčil, jakoby řekla: Přijď, můj milý, a zavítej v ubohé srdce mé, které, Bohužel! po

drahný čas nenáleželo tobě, když totiž hříchem bylo odtrženo od tebe; ale nyní milostí tvou jest obráceno a tobě zcela náleží. — „Ať přijde a jí ovoce s jabloní svých!“ t. j. přijď a okus sám, můj Ježíši! těch ctností, které jsi navštívením svým v srdce mé vštípil. Pro nesmírnou velebnost svou, ó Bože můj, očisti srdce moje, ozdob a rozněť je láskou svou, a učiň, aby ti líbezno bylo a tak hodným příbytkem se stalo. v kterémž bys ty se důstojně uhostil.

VII.

„U prsou chování budete.“
(Isaiáš 66, 12.)

Tak laskavě zve Pán Ježíš s sv. oltáře ve velebné svátosti zbožné duše k sobě, jako by řekl: Pojdte, nasytte se božským mlékem, které vám v této svátosti uděluji, podávaje vám s živým tělem svým i svou krev. Kdež by byl pastýř, volá sv. Jan Zlatoústý, který by

ovce své svou vlastní krví napájet? Vždyť i mnohé matky dítky své cizím ženám kojiti dávají. Ale ty, božský pastýři, pane Ježíši Kriste, takovou láskou k dušem našim planeš, že nás svou vlastní krví živiti ráčíš. Tak i sv. Kateřina Sienská, kdykoliv k svatému přijímání přikročila, s takovou žádostí tělo Páně přijímala, jako nemluvnátko po mléku mateřském dychtívá. Pročež i svatá choť v písni Šalomounově právem dí k milému svému: „Lepší jsou než víno prsy tvoje,“ (1, 1.), čímž dle výkladu svatých otců říci chce, že si mléka milosti Boží, které se nám touto svátostí dostává, více vážiti máme, než-li všech rozkoší tohoto světa, marných a pomíjitelných, jako bývá opojení vínem.

Můj rozmilý Ježíši, ty mne dnes ve sv. přijímání svým nejsvětějším tělem nasytiti a svou nejdražší krví napojiti ráčíš; i slušnoť tedy a spravedливо, abych i já pro tebe se odřekl a úplně vzdal

všech rozkoší a radostí, kterými svět se mi nabízí. Odříkám se jich tedy a vzdávám úplně, slibuje svatě, že raději volím s tebou všecka utrpení snášeti, nežli od tebe odloučen všech rozkoší světských užívat. Za ty všecky dostačič mi ta jediná rozkoš, abych tobě se zalíbil. Ty zajisté zasluhuješ, abychom k dosažení tvého zalíbení všecko, co jen možná, podstoupili. Tvou lásku jen a tvou milost mi dej, ta mi dostačí.

VIII.

„Jezte, přátelé, a píte a opojte se, nejmilejší.“ (Pís. Š. 5, 1.)

Přátely vyrozumívají se nováčkové, začátečníci v duchovním životě, kteří nedávno teprv přátelstvím páně poctěni jsou; ti přijímajíce nasycují se sice tělem Pána Ježíše Krista, ale ještě s mnohou nesnází. Kdo však byli již dále pokročili v milování Páně, pijí nej-
světější krev Spasitele svého bez obtíže;

ale nejmilejšími Páně rozumějí se duše dokonalé, které opojené jsouce láskou Boží, tento svět opustily naprosto, odloučivše se docela ode všeho, co jest pozemské, a jenom k tomu hledíce, aby Boha milovaly a jemu se líbily.

Ó můj nejsladší Ježíši! já nenáležím sice posaváde do počtu vyvolenců tvých, ale ty chceš, abych se ve sbory jejich dostal; aniž pak náležím k nejmilejším tvým, pro mnohé poklesky své a že jsem byl k tobě nevděčen a nevěren. A však dnes ještě způsobiti můžeš, abych k těm blaženým náležel, které svou božskou láskou spojuješ. „Přiď království tvé! Přiď, spasiteli můj, a ovládni duši mou docela! Utvrď ve mně království své a vládni mnou veskrze, ty sám! Tvá láska ve mně panuj, tvé lásky budu poslušen; opoj mne láskou svou! Dejž, ať se odřeknu všech tvorů, sebe samého, svého prospěchu, svého užitku, všeho — všeho, a ať miluji jenom tebe, Boha své-

ho, můj poklad, moje zboží, mé všecko;
po tobě ať stenám, po tobě ať toužím.
na tebe ať jedině myslím, tobě jedinému
ať se líbím. To račiž učiniti pro nesmírné
zásluhy, které jsi nám umučením svým
získati ráčil; tať jediná prosba má, ne-
zamítej mi tuto jedinou prosbu mou!

IX.

„Zpodpírejte mne kvítím, ob-
ložte mne jablky, neboť láskou
omdlévám.“ (Pís. Š. 2, 5.)

Duše omdlévá, není-li toho pečliva,
aby zapomenouc sebe samé a svého pro-
spěchu, svatými žádostmi, co kvítím,
a bohumilými skutky co ovocem ne-
beské lásky vždy nové posilnění si zí-
skala.

Ó Bože můj, skrytý v svátosti! ty
chceš, abych ti celý náležel; dopomoz mi.
prosím, ať v skutek uvedu, čeho na mně
žádáš. Dejž, ať zapomenu na všecko, co
k tvé lásce nesměruje, a vždy si víc a

více toho žádám, abych se líbil tobě; ale posilni mne též, aby kvítí těchto žádostí nezůstalo kvítím, nýbrž uzrálo v ovoce dobrých skutků, abych pro tebe něco učinil a podstoupil, pro tebe. jenž jsi za mne tolik učiniti a tolik utrpěti ráčil. Ó Bože, Bože srdce mého, dejž ať, než umru, miluji tebe a to opravdově, nejen slovy ale i skutky!

X.

„Milý můj jest bílý a červený, vyvolený z tisíců.“ (Pis. Š. 5, 10.)

Bílý jest Pán Ježíš dle své božské čistoty, ale červený dle své plamenné lásky. — Ó nepoškvrněný beránku Boží, jenž planeš láskou ke mně, kdy pak to bude, abych byl tak čist, jako jsi ty. lilie nejčistší? Kdy pak vzplanu láskou k tobě tak, abych tě miloval, jako ty miluješ mne? Nuže, odříkám se každé jiné lásky a jsem hotov milovati jenom tebe, Boha svého, nade všecko. Odstupte

ode mne všickni tvorové; co jest mi do vás? Jděte a hledejte si lásku u těch, kteří po vás baží; já si nežádám ničehož leč Boha, Boha samého. Jemu samému věnováno budiž srdce moje se všemi tužbami svými.

XI.

„Ukázala se dobrota a laskavost Boha Spasitele našeho.“ (Tit. 3, 4.)

Sv. Pavel praví, že Syn Boží, když se vtělil, tím světu veliký důkaz dal, jakou láskou pokolení lidské miluje. Když však Ježíš Kristus v velebné svátosti oltářní u nás zůstává a přebývá, tím patrně dokazuje, jak daleko něžná jeho k nám láska dosahuje. „Neboť zdali pak se nepodobá i pošetilosti,“ dí sv. Augustin, „když praví Pán: ‚Jezte tělo mé! — Píte krev mou!‘“ jakoby řekl: Vizte, lidé, abych vám dokázal, jak velmi vás miluji, chci, abyste se živili tělem mým.“

Ó svatá víro! kdož pak by si cos takového jenom pomyslí, kdyby to Pán Ježíš sám nebyl určil a způsobil! Když někteří z učeníků Páně z úst jeho samého slyšeli, že jim tělo své za pokrm dáti chce, mínili, to že jest až příliš, to že ani poslouchati, tím méně tomu uvěřiti lze. „Tvrdá jest tato řeč, i kdož ji může slyšeti.“ (Jan 6, 61.) I odloučili se od něho skutečně, nechtějíce tomu věřiti, a přec jest tak; svatá víra učí nás, že Pán Ježíš v nejsvětější svátosti oltářní podstatně jest přítomen. A za to všecko, co nám Kristus Pán učinil, nežádá od nás ničeho, nežli abychom ho milovali. Tak to i Hospodin již v starém zákoně žádal, řka: „A nyní, Israeli, čeho žádá od tebe Hospodin Bůh tvůj, jedině, aby smiloval ho a sloužil mu z celého srdce svého.“ (V. Mojž. 10, 12.)

Ó můj Ježíši! jak veliké věci slibuješ a dáváš tomu, kdo tě miluje! Svou

lásku mu slibuješ, říká: „Já miluji ty, kteří milují mne.“ (Prís. 8, 17.) Slibuješ mu, že ho opět na milost přijmeš, byť se byl od tebe prvé odvrátil, a díš: „Obracejte se ke mně, a obrátím se k vám.“ (Zach. 1, 3.) — Slibuješ mu, že s otcem i duchem svatým k němu přijdeš a v srdci jeho na věky přebývati chceš, neboť jsi řekl: „Kdo miluje mne, milován bude od otce mého a přijdeme k němu a přibyték u něho učiníme.“ (Jan 14. 21, 23.)

Zdali pak bylo možná, abys byl lidem více slíbil a více jim učinil, abys je k milování tebe pohnul? Já rozumím slovům tvým, spasiteli můj; ty žádáš ode mne, abych tě miloval. Nuže tedy, miluji tě z celého srdce svého. Avšak nemiluji-li tě tak, jako toho zasluhuješ, vyuč mne ty sám, jak bych tě hodně miloval: učiň to svou sv. milostí, abych tě milo-

val, — miloval vroucně! Dej, co kážeš a kaž, co chceš.

XII.

„Nehleďte na mne, že snědám jsem; neboť slunce opálilo mne.“ (Pís. 1, 5.)

Palčivost náruživostí mých. dí choť svatá, zohydila mne. — Tak jest i se mnou, rozmilý Ježíši; i duše má přiznává se s chotí svatou, řkouc: „Černá jsem, ale krásná.“ (Pís. 1, 4.) Černá jest duše má pro zlé náruživosti a hříchy své, ale krásná, když účastna se stává milostí tvých, božský spasiteli můj. — Tu dobu, když jsem osamotněl a odloučen byl od tebe, byla černá duše má; ale nyní, ano ty se se mnou spojuješ, krášlí — zdobí mne milost a láska tvá. Tak doufám že jest, můj Ježíši, a velebím tě z toho. Nerač dopustiti nikdy, abych tě opět pozbyl a hříchem se zohydil. Miluji tě nade všecko, krásno ne-

skonalá, kéž duše má vždy trvá v kráse milosti tvé, aby se líbila očima tvýma a tvé božské lásky požívala na věky.

XIII.

„Táhni mne! Takť za tebou poběhneme po vůni mastí tvých.“

Poněvadž já, dokavade na této zemi dlím, nejsem s to, abych se k tobě, můj Ježíši, povznesl, ty sám jsi se ke mně snížiti ráčil, abys se se mnou v této velebné svátosti spojil. Tak tedy táhni mne celého k sobě, Pane a Bože můj. Nechci já tebe tahnouti k sobě, abys mi to učinil, čeho si přeji, nikoliv; nýbrž za to tě prosím, abys ty mne svou zvláštní sladkou mocí táhl k sobě, tak abych nic jiného si nepřál, nic jiného nečinil, než co se líbí tobě. Slušnoť ovšem, abych všecky náklonnosti své tvé svaté vůli podrobil. Spoj se ty sám se mnou, tak abych sjednocen jsa s tebou a odloučen i sproštěn všelike náklonnosti pozemské. s po-

mocí tvou po cestě ctnosti kráčel a jak vездеjším tak i v věčném životě pravého pokoje našel jedině v plnění sv. vůle tvé. „Proto v pokoji stálém spáti a odpočívati budu.“ (Ž. 4, 9.)

XIV.

„Uvedl mne do sklepu vinního a pořádal ve mně lásku.“ (Pís. Šal. 2, 4.)

Tímto vinním sklepem vyrozumívá sv. Bonaventura sv. přijímání. Duše zbožná, byvši ve sv. přijímání u svého nebeského krále uvedena a s ním spojena, okouší vína Božské lásky jeho, která žádost k tvorům mírní a duši lásku dobře pořádanou vlévá. Poznává, že sebe samy mírně, bližního pak účinně, ale Boha nadě všechno milovati máme, neboť toho zasluhuje, abychom si ho více než všech tvorů jeho vážili.

Ó můj Ježíši, Bože můj a jediný králi duše mé! Ty jsi mne již uvedl

v tento krásný vinní sklep své božské lásky, k sobě samému, když jsi se se mnou v této svátosti spojil. Aj, já uznávám, ó Pane můj, že jsi srdce mé docela změnil; cítím v sobě svatou žádost, která mi dodává svatého pokoje, naplňuje mne nelibostí k nezřízeným chťičům tělesnosti mé a rozněcuje ve mně lásku k tobě, ó Bože můj.

Když jsi mne byl, ó můj Ježíši, v tento vinní sklep blažené lásky své uvedl, nedopouštěj, abych ho kdysi opustil; když jsi se se mnou spojil, neodlučuj se nikdy více ode mne! Dejž, ať se vždy víc a více věcí pozemských odřeknu a s tebou se již zde na zemi tužeji spojím, abych pak někdy v nebesích s tebou úplně sjednocen byl, kdežto tě bez roušky poznám a ze vší síly své — neustále — dokonale milovati budu na věky věkův!

XV.

„Milý můj sstoupil do zahrady své, aby pásł v zahradách, aby sbíral lilie. (Pís. Šal. 6, 1.)

Když jsi tedy, můj nejsladší Ježíši! s nebes do srdce mého sstoupiti ráčil, učiň svou svatou milostí, abys v něm i ušlechtilých květů nevinnosti, i hojného ovoce dobrých skutků našel a nasebral. Odpusť mi, jest-liže jsem tě urazil; a ačkoliv jsem tě mnohdy opustil, rač mne přec nyní přijmouti, když se s žalem a lítostí k tobě navracuji! Uděl mi tu čistotu srdce, které si ode mne žádáš; uděl mi potřebné síly, abych svatou vůli tvou plnil; dej mi lásku tvou, neboť potom se ti jistotně líbiti budu. Obětuji tobě všecky náklonnosti své a nežádám, nepřěji si ničehož, leč abych tobě se líbil.

XVI.

Svatá choť v písni Šalomounově nazývá milého svého, že jest „všecken žádoucí.“ (5, 16.)

Dušem, které svého Ježíše, jako svého chotě milují, jest všecko, co od něho pochází, přežádoucí, buď si útěcha, buď si strast. Spokojena jest duše zbožná, ať si svého Ježíše blízko u sebe má, anebo ať daleko od ní vzdálen jest; neboť ví, že on vše z lásky činí, a aby duše ho milovala.

Tak tedy jednej se mnou, můj Ježíši, jak se ti líbí; já tě milovati nepřestanu, ať mne útěchou, ať mne utrpením navštěvuješ, neboť vím, že všecko z laskavého srdce tvého pochází a k mému lepšímu slouží. Hotovo srdce mé, ó Bože, hotovo srdce mé! Hotov jsem s radostí přijmouti, cokoliv mi sešleš; velebiti budu Hospodina, Boha svého, po každý čas. Ať se mi dobře daří, ať mne utr-

pení svírá, vždy tě chváliti a milovati budu, ó Bože můj! Když jsem tě byl hříchy svými tak velmi zarmoutil, tak veliké utrpení tobě způsobil, nechci žádné útěchy vyhledávati více, neboť nezasluhuji nižádné, i nechci bažiti po ničem jiném, nežli abych se ti líbil. Rád se podrobuji všelikému trestu, který mi sesíláš, jenom když ty se mnou budeš spokojen. Můj Ježíši, můj Ježíši! buďsi vzdálen, buďsi na blízku, vždy jsi mi přezádoucí, vždy jsi předmětem lásky mé; ať mě potěšením, ať mě zármutkem navštěvuješ, vždy tě neustále milovati, tobě vždycky díky vzdávati budu.

XVII.

„Kteráž jest ta, jenž sstupuje z pouště, oplývající rozkoší, podepřena na milého svého?“ (Píseň Šal. 8, 5.)

Které jsou ty duše, jenž žijíce zde v tomto údolí pozemském, nicméně celý

ten svět se všemi jeho slastmi a rozkošemi za poušť považují, a ode všech věcí vezdejších se vyprostivše, jenom Bohu žijí, jako by mimo Boha ničehož nebylo na světě? duše, které Boha tak milují a tak se mu zalíbiti snaží, jakoby téměř tento svět již byly opustily, a jakoby požívaly té blaženosti, které se dostalo těm, jenž s Bohem nerozlučitelně spojeni jsou?

Které jsou to jiné, nežli ty zbožné a věrné duše, jenž se mnohdy z čisté lásky s Pánem Ježíšem v velebné svátosti spojují? I já, ó Pane! žádám si náležitosti k dušem takovým; učiň ty svou svatou milostí, abych ode všeho vyproštěn jsa, jen tobě náležel! Ode dneška buď mi svět pouští, v kteréž veliké náklonnosti k tvoru jakémukoliv se varovati a jenom na tebe mysliti chci, jakobys mi ty jediný na světě byl. Jen tobě důvěřiti, jen tebe milovati budu,

tebe Boha svého, jenž jsi i naděje má
i láska má, — mé všechno.

XVIII.

„Jest-li zeď, vystavíme na ni
bašty stříbrné; pak-li jest jako
dvěře, opevníme je deskami ce-
drovými.“ (Pís. Šal. 8, 9.)

To činí Pán Ježíš, když ve sv. při-
jímání duši zbožnou navštěvuje. Patříť
on, že jest jako zeď, slabá příliš, aby
odolala útokům pekelným; proto ji po-
siluje silou, v této nejsvětější svátosti
obsaženou; opevňuje ji svým božským
osvícením, jako stříbrnými baštami. —
Patří, že jest jako slabé dvěře, i obnovuje
ji a opatřuje silou a vytrváním, jako de-
skami cedrovými, které nehnijí a ne-
práchnivějí. Vlévá jí svatou bázeň Boží
a velikou odpornost k tvorům, dodává
jí lásky k modlitbě, vdechává jí svaté
tužby a zvláště svou Božskou lásku; to
vše slouží k stálosti a vytrvání v dobrém.

„Chléb posilňuje srdce člověka.“ Těmi slovy chce Pán Ježíš říci: Jako se chlebem pozemským zachovává život tělesný, tak se i chlebem nebeským ve sv. přijímání zachovává život duchovní; neboť dí: „Kdo žije mne, živ bude pro mne Kdo jímé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm.“ (Jan 6, 58. 57.) Hle, zbožná duše, co Pán Ježíš slibuje těm, kteří ho v nejsvětější svátosti oltářní přijímají.

Ó můj Ježíši! není křehčího a nevěrnějšího stvoření nade mne. Ty víš, jak často jsem svým nepřátelům, svým hříchům, podlehl; jak často oni dveře mého srdce, mou vůli přemohli, v duši mou vnikli a mne v největší neštěstí uvrhli, připravivše mne o milost přátelství tvého. Posilni mne božským osvětlením svým a dodej mi té statnosti, abych tě nikdy neztratil, nikdy tě ze srdce svého nevypudil! Jest-li že bych

tě opět, milý pane a spasiteli můj! ještě budoucně uraziti měl, nechej mne raději nyní umříti, kdežto doufám, že milostí tvou s tebou spojen jsem! Odríkám se všelike důvěry na svou vlastní sílu a tebe, rozmilý můj Pane Ježíši Kriste, prosím, nedopouštěj, abych odloučen byl od tebe. Ale dokaváde v tomto slzavém údolí pozemském žiju, nejsem jist, abych tuto svou jakkoliv pevnou vůli nezměnil a tebe opět nezradil; pročez neopouštěj mne svou sv. pomocí, můj Ježíši!

Přispěj mi i ty ku pomoci, blahoslavená panno Maria, měj se mnou outrpnost! Ty jsi matka svatého vytrvání v dobrém; vypros mi u Ježíše, syna svého, tuto velikou milost: u tebe ji hledám, od tebe ji doufám, na tobě ji žádám; neoslyš mne!

XIX.

„Nalezla jsem toho, jehož miluje duše má; uchopila jsem ho, aniž ho pustím. (Pis. Š. 3, 6.)

Duše, která se s Kristem Ježíšem v nejsvětější svátosti oltářní spojila, takto by měla mluvit: Pryč, tvorové, odstuptež od srdce mého! Milovala jsem vás po nějaký čas, jsouc vámi zaslepena; ale nyní vás nemiluji více, a nemohu vás milovati, neboť jsem našla dobro jiné, ne-skonalé, milování mnohem hodnější. Nalezla jsem v srdci svém milého Ježíše svého: krása jeho roznítla lásku v srdci mém; tomu jsem se nyní celá a celá věnovala. Pán Ježíš mne za svou uznal, pročez již ani sama sobě nenáležím. Pryč, tvorové! nemáte dále žádného podílu na mně; vám nikdy více přináležeti nebudu. Pánu Ježíši jsem se věnovala; s ním na věky spojena zůstanu. Mým jest nyní a mým bude na věky. „Uchopila jsem

ho, aniž ho pustím.“ Když jsem nyní v sv. přijímání s Pánem Ježíšem se spojila, přidržím se ho pevně, abych i budoucně s ním láskou sjednocena byla a on nikdy se ode mne neodloučil!

Dovol mi, ó můj Ježíši, abych se s tebou tak těsně spojil, abych nikdy více od tebe se neodloučil. Aj, objímám tě a vinu k srdci svému, můj Ježíši! miluji tě, a chci tě milovati, jak toho zasluhuješ. Veškerá má radost, veškerá má útěcha budiž, abych tě miloval a tobě se libil. Přikaz ty sám všem tvorům, ať mne nechají na pokoji a mne neodlučují od tebe. Rci jim: „Zapřísahám vás, — — a byste nebudili aniž vyráželi ze sna milé mé.“ (Pís. Šal. 3, 5.) Ach, sám-li nechci, nemohou nikdy tvorové vniknouti v srdce mé a mne odtrhovati, odloučiti od tebe. Ty tedy posilni vůli mou a sám spoj ubohé srdce mé s božským srdcem svým, ať jen to chci a toho si žádám, co ty

chceš a čeho ty žádáš ode mne. To učiň, ó Pane, pro nesmírné zásluhy tvé! Amen. Tak doufám! tak se staň!

XX.

„Prchni, větríku půlnoční, a přijď, větríku polední: prověj zahradu mou, ať tekou vůně její.“
(Pís. Š. 4, 16.)

Prchni ode mne, škodný a zhoubný větríku severní naklonností pozemských! Přijď, ó libý a teplý větríku jižní lásky Ducha svatého, vycházej ze srdce rozmilého mého spasitele, Pána Ježíše, v nejsvětější svátosti skrytého; prověj sv. láskou ubohé srdce moje, které si Pán Ježíš za rozkošný milosvět zvoliti ráčil. Prověj je veskrze a pak vydá jistě libovůni svatých ctností. To učiň, ó můj Ježíši, ty to můžeš; od tebe to očekávám na jisto. —

XXI.

„Těžil jsem myrrhu svou s vonným kořením svým.“ (Pís. Š. 5, 1.)

Duše, která přijala Ježíše, má o to pečovati, aby těžila myrrhu, t. j. aby vydávala vůni těch ctností, které z mrtvení těla pocházejí. „Jedl jsem plást s medem svým“ (Pís. Š. 5, 1.); neboť duše, která jediné Boha miluje, nespokojí se s medem, ale žádá si i strdí, a proto praví k svému spasiteli Ježíši Kristu: „Ó pane, tvá útěcha pouhá mi nedostačuje, leč se mi ty sám vzdáš, ty sám, zřídlo vší útěchy; ovoce lásky tvé nepostačí mi, leč se mi vzdáš ty sám, jsa předmětem lásky mé. Tak tedy ti pravím, ó můj Ježíši, ty jediný mi dostačíš. Hotov jsem, odřici se vší útěchy, kterouž mi uděliti můžeš, mám-li jenom tebe, Boha svého, své jediné zboží. Miluji tě, abych se zalíbil tobě, nikoliv pak sobě; ty, jenž žádáš, abych tě mi-

loval, hoden jsi všeho milování každé duše, ať jí útěchu, ať jí strast posíláš.“

XXII.

„Na místě pastvy usadil mne; ničeho se mi nebude nedostávat.“
(Žalm 22, 2.)

Ó můj Ježíši! což pak by mi dále scházelo, když ty mne k těmto hodům lásky zveš, kdežto mne svým nejsvětějším tělem živíš? „Bůh osvícení moje a spása má; koho bych se bál?“ (Žalm 26, 1.) Koho pak se beřlouně báti mám, ó Hospodine všemohoucí, když ty mne osvěcuješ a mně spomáháš? Tobě se celý vzdávám; přijmi mne za služebníka svého a nalož se mnou, jak se ti líbí; tresci mne, jakobys co nejkrutěji na mne rozhněván byl; usmrť mne a znič všecko, co mám, a přes to všecko zvolám s Jobem: „Bys mne i zabil, doufat budu v tebe.“ (Job 13, 15.)

Nakládej se mnou jakkoliv krutě chceš,

jen když smím tvým býti a tebe milovati; bys mne i zničil, spokojen jsem, když tobě se tak líbí.

XXIII.

„Hle, v rukou svých zapsal jsem tě; zdi tvé jsou před očima máma vždycky.“ (Is. 49, 16.) Hle, jak pečliv jest Bůh té duše, kterou si zvolil! V ruce své napsal si jméno její, aby jí nikdy nezapomněl, a přidává, že spíše by zapomněla matka dítěte svého, nežliby on zapomněl duše, která jest v stavu milosti jeho. „A byť ona se zapomenu, já se nikdy nezapomenu nad tebou! (Is. 49, 15.) A zdi tvé jsou před očima máma vždycky.“ Oči Páně hledí na duši tu, aby ji chránily a nikdo z nepřátel aby jí neškodil. „Jako štítem dobrou vůlí svou ochránil jsi nás.“ (Žalm 5, 13.)

Dobrý Bůh náš straží nás laskavou vůlí svou, hledě jenom k našemu spasení

a chráně nás všeho nebezpečení. Ó Bože můj, ó dobroto nesmírná, jenž mne více miluješ, než kdokoliv jiný, nežádaje než spasení mého; ai! já se celý a celý vzdávám v laskavé ruce tvé. By mne minula všechna naděje, ty mne nemineš. Uznávám, že mnoho mne to bude stát práce, nežli k tomu dospěji, abych dokonale plnil svatou vůli tvou. Pane, co chceš, abych učinil? To jest vše, co říci mohu: hle, spasiteli můj! hotov jsem ke všemu, co ode mne žádáš a co se ti líbí. „Staň se, ó Pane! vůle tvá!“ Nechci nic jiného, leč co ty chceš. Ale pomáhej mi ty sám, sic nebudu s to, abych sebe menší dobré učinil. Dejž mi vždy poznati, čeho ode mne žádáš, ale posilni mne spolu, abych to vykonal. Uč mne konati vůli tvou! Dejž, Otče věčný, ať opravdu říci mohu s Božským synem tvým, Pánem Ježíšem Kristem, dokavade na zemi dlel: „Já vždycky činím, co se líbí otci mému.“ Ó Bože

můj! to si přeji, toho si žádám, toho dosáhnouti doufám skrze zásluhy Ježíše a Marie.

XXIV.

„Dej mi, synu můj, srdce své!“
(Přísl. 23, 26.)

Hle, duše milá, co od tebe žádá Bůh nyní, an tě navštívit hodlá; tvé srdce chce, tvou vůli.

On se ti vzdává bez výminky; proč sluší se též, abys i ty se mu bez výminky vzdala a bedlivě toho pečliva byla, abys svatou vůli jeho plnila. „Nebot přijde Hospodin opět a radovati se bude nad tebou ve všem dobrém.“ (V. Mojž. 30, 9.) Hleď, duše zbožná, ať se Ježíš, až tě opět přijde navštívit, radovati může nad tebou, v da že jsi plnila vůli jeho.

Ó můj rozmilý Ježíši, já chci líbiti se tobě, rozmnož tuto žádost mou; po-

silni mne k tomu a pak učiň se mnou
co chceš.

XXV.

„Co jsem měl učiniti vinici své,
co bych byl neučinil?“ (Is. 5, 4.)

Pozoruj, milá duše, co ti praví Bůh:
Co jsem měl ještě učiniti pro tebe, co
bych byl neučinil? Z lásky k tobě jsem
se vtělil. „A slovo tělem učiněno
jest;“ jsa pánem všeho míra, volil jsem
býti sluhou: „vzal jest na se podobu
sluhy;“ volil jsem naroditi se v chlévě
a po pracném strastiplném životě umříti
na ohavném dřevě kříže: „Poslušen
byl až k smrti a to smrti kříže.“ —
Měl jsem učiniti více za tebe, když jsem
byl i život svůj vydal? „Větší lásky
nad tu nemá nikdo, aby dal totiž
život za přátele své.“ (Jan 15, 13.)
A přes to jsem cosi většího umyslíl, aby
lásky má více se ti okázala. Volil jsem
po své smrti u tebe býti vždycky a všudy

v nejsvětější svátosti oltářní, abych se ti celý v pokrm vzdáti mohl. Rci nyní, co jsem mohl více učiniti tobě, abych si získal lásku tvou?

Bože, spasiteli můj! Máš pravdu; co bych na to řekl? ani nenalezám slov. Ty jsi se ke mně zachoval s dobrotou tak nesmírnou, a já jsem ti byl tak nevděčen. Žasnu nad božskou láskou tvou, a pozoruje proti tomu svou nevděčnost, padám k nohám tvým a volám: „Ó Ježíši můj, smiluj se nade mnou, jenž jsem se ti za tvou svrchovanou lásku s takovou nevděčností odsloužil! — Potresci mne za to, ale nikoliv tím, abys mne opustil! potresci mne, ale spolu i naprav mne všemocnou pravicí svou. Nedopouštěj, abych kdysi opět byl nevděčen tobě, ale dejž, ať tě aspoň z vděčnosti miluji, a než umru, aspoň nějak dost málo lásku svou k tobě dokáži!“

XXVI.

„Polož mne jako pečeť na srdce své!“ (Pís. Šal. 8, 6.)

Když jsem tobě, ó můj Ježíši, srdce své docela věnoval, sluší se, abych je tebou, co pečetí lásky sevřel, abys ty sám všem vášním pozemským přístup k němu zamezil, aby potom všickni poznali, že srdce mé jenom tobě náleží a ty jediný v něm panuješ. Ale, ó Pane, co můžeš ode mne doufati, co bys sám ve mně nepůsobil? Já nemohu nic jiného činiti, nežli darovati tobě ubohé srdce své, abys dle svého zalíbení s ním naložil; hle, vzdávám je tobě docela, tobě jedině je věnuji a otevírám; tvé buď na věky! žádného podílu na něm míti nechci. Ty-li si ho zamiluješ, snadno nalezneš, čím bys ho sobě zachoval. Nedopouštěj, abych jím opět vládl, sic bych ti je opět odňal.

Ó Bože rozmilý, lásko nesmírná! po-
něvadž tak důležitě ode mne žádáš, abych

tě miloval, prosím tě, učiň, ať tě miluji. Nechci budoucně žíti, než abych tě miloval a tobě se líbil. K tomu zázraku, kterýž jsi v této svátosti učinil, abys do srdce mého přijíti mohl, učiň i druhý, abych tvým byl, ale celý — celý, bez ujmy, bez výminky, tak abych po celou věčnost říci mohl, že ty jsi jediný pánovník, jediný poklad srdce mého: Bůh můj a úděl můj na věky.

Ó blahoslavená panno Maria! nádeje má, přispěj mi ku pomoci, pak zajisté nebudu oslyšen. Amen. Tak prosím, tak doufám, tak se staň.

Vzbuzení lásky
k Pánu Ježíši Kristu
v nejsvětější svátosti oltářní.

(Ze spisů sv. Františka Saleského.)

Před svatým přijímáním.

lásko má pravá — dokonalá!
jak vznešeně, jak svrchovaně se
mi prokazuješ, že ke mně bídne-
mu stvoření zavítati ráčíš! Přijď, ba
přijď, žádosti srdce mého, má duše nyje,
vzdychá, stená po tobě. Obětuji ti toto
sv. přijímání k tomu, abych dostál přání
tvému, dle něhož si žádáš přijíti ke
mně, spojití se se mnou! Bože můj,
jaký zázrak tu patřím! Bůh sám z lásky
ke mně s nebes sstupuje, skrýváje

velebnost svoji pod sprostýma způsobama chléba a vína! Ó jak pravda jest, že milovav své, do konce jsi je miloval, ustanoviv jim na konci života svého tuto Božskou, převelebnou svátost! Ó Bože můj! ty jsi láska pouhá; jak by jenom možná bylo, abych cosi jiného miloval mimo tebe? Ó lásko věčná! uzavři mne vždy více a více v srdce svoje; tvá láska, tvá dobrota jest mi nade všecko na světě. Ty buď ó Bože můj! jediným předmětem všech náklonností mých; nic nebudu milovati kromě tebe; ba všecko opustiti volím, abych jen tebe dokonale milovati mohl. Dejž mi svou milost, ať to vykonávám: neboť bez milosti tvé nic nejsem.

Laskavý spasiteli můj, chceš-li, abych tě v srdci svém choval, chovej ty mne prvé v Božském srdci svým, přitahna mne k sobě mocností Ducha svého. Ai, já nejsem nic, nic nemohu, nic nezasluhuji; nedopouštějž tedy, abych neuznalým

se prokazoval za všechny milosti, kterých jsi mi uštédřiti ráčil. Hle, z lásky k tobě volím trvati beze vší citelné útěchy: podvoluji se trpěti všechny strasti, které na mne zde v tomto životě i tam na věčnosti usouditi ráčíš: jenom ať jsem tvůj a tobě náležím celý, vždycky; za to prosím, abys mi nejen svou milost dal, ale i sebe samého. Žádám si přijmouti tebe. abych se vždy tužeji s tebou spojil.

Otče věčný! obětuji ti umučení a smrt jednorozeného syna tvého, jež byl pro spasení moje a celého světa podstoupil. Nerač hleděti na hříchy naše, ale na lásku svého milého syna k nám lidem, která ho pohnula, aby se nám v této svátosti vzdal. Smíuj se nade mnou, Otče věčný, pro lásku téhož syna svého!

Ó můj Ježíši! uznávám se naprosto za nehodna, přijmouti tebe a k tobě se přiblížiti pro nesčíslné hříchy moje a jsa prázden vší čistoty srdce, kteréž ty

k tomu žádáš. Pročež z hloubi srdce svého volám: „P a n e, n e j s e m h o d e n!“ — Ale bychť i láskou všech Serafínů plál, nic méně nebyl bych náležitě připraven, přijati tebe, a musel bych i tehdaž volati: „P a n e, n e j s e m h o d e n!“

Přijď tedy, můj nejsladší, můj nejla-skavější Ježíši! a učiň ve mně, proč právě ke mně přicházíš. Ai, jsemť sice člověk bídny, ale tvá láska působí, že mé nouze a bídy nic nedbáš. Vstup v duši moji a posvěť ji; zavítej v srdce mé a očisti je; uhosti se v těle mém a zachovej je; kéž se nikdy od tvé lásky neodloučím! Ohni vše sžírající! sežži ve mně všecko, co by nehodno bylo svaté přítomnosti tvé a působení tvé milosti a lásky překázelo. —

Ó máti spasitele mého, slituj se nad ubohou duší mou: oroduj za mne, abych s pomocí tvou tvého syna s takovou láskou přijal, abych byl člověkem dle srdce jeho.

Po svatém přijímání.

(Lze toho použít i při navštívení velebné sv.)

Ó lásko nesmírná, svátosti nejsvětější! klaním se tobě, chovaje tě v srdci mém, v srdci, ach! příliš skrovném, jenž by tě, můj Ježíši! milovalo, příliš slabém, jenž by lásku a dobrotu tvou velebilo. Jakými díky jsem ti, ó spasiteli můj, povinen, že jsi ke mně, ubohému stvoření svému, zavítati ráčil! Ai, celý a celý se ti obětuji a vzdávám, abych ti dokázal, že dobrodiní tak veliké uznávám.

Nechci, nechci více žíti sám, ale živ buď ve mně Kristus! Onť jest můj; nuže, já budu jeho na věky. Ó lásko, lásko má! jen žádného hříchu více! Kéž nikdy nezapomenu té dobroty a toho milosrdenství, že Pán a Bůh můj zavítal právě v srdce moje. Věřím, ó Ježíši, věřím jistě a nepochybně, že ty jsi s tělem a duší v moje srdce zavítal; že jsi se i

co Bůh se mnou spojil. Klaním se tobě, klaním se úctou nejhlubší co nejbídnější červíček, an se v prachu před Božskou velebností tvou svíjí, abych poněkud aspoň osvědčil tobě svou toužebnou žádost velebiti tebe. Ale zdali pak možná, že by tvá svrchovaná velebnost se tak snížila a stvoření ze všech nejbídnější navštívila? Srdcem láskou planoucím budťež tobě, nejsladší spasiteli můj, díky vzdány za dobrodiní tak veliké; budiž za to tisíckrát zveleben! Učiň ty sám, ó Bože můj, ať ti tak hodné díky vzdávám, jakých zasluguješ. Kéž ti, co nemohu já, hodné díky vzdává nejsvětější Rodička tvá, blahoslavená Panna Maria, se všemi svatými nebešťany! S jejich díky spojuji své nehodné chvály spolu s chválami všech tvorů, jež ti nyní vzdávají a vzdávají budou věčně.

Ó Bože můj, ty přicházíš ke mně, abys se spojil se mnou, abys mne hojně účastna učinil zásluh nejsvětějšího umu-

čení svého, abys mne posvětil. Učiň tedy co nejhojněji všechno, proč ke mně přicházíš. Ó Bože! moudrosti a všemohoucnosti svrchovaná! kéž bys se neminul s ovocem navštívení svého! Sjednoť se se mnou a mne s tebou sjednocením nerozlučitelným — láskou dokonalou; spoj v jedno hloubi milosrdenství svého s hloubí nicoty mojí a dejž, ať nyní žiji v tobě životem božským!

Ó můj Ježíši! ty víš, co mi schází; ty víš, že bez tebe nic nemohu; ty znáš celou bídu mou. Smiluj se nade mnou a dejž mi, čeho potřebí mám, pravou pokoru, čistotu srdce, lásku a sjednocenost vůle mojí s nejsv. vůlí tvou, sílu k přemožení svých zlých navyklostí, odpuštění mých hříchů a milost varovati se jich; dejž ať úplně povrhnou vším, co pouze světské jest a nic nemiluji kromě tebe samého! Dejž mi tu statnost, abych z lásky k tobě rád trpěl, cokoliv mne potká.

Za tvou mocnou přímluvou důvěřím

se dosahnouti všeho, ó milá máti má, blah. panno Maria! oroduj za mne u Božského syna svého, ať mi pro tu lásku, kterou k tobě chová. a pro tebe uděliti ráčí, zač ho prosím. Těším se, ó Bože můj, svrchované dobro moje! z tvých nesmírných dokonalostí více, nežli kdyby byly moje vlastní; raduji se vroucně, že nic není na světě, co by je tobě ujmouti anebo stenčiti mohlo. Přijď tedy, ó můj Ježíši, Bože můj, lásko má, věčně dokonalý v nesmírné velebnosti své, přijď a učiň, ať jsem celý veskrze tvůj!

Ó spasiteli můj! pro tu svrchovanou lásku, kteráž tebou pohnula, abys na zemi sstoupil, kéž i já zakusím ovoce této lásky tvé; dejž, ať jí duše má celá vzplane, aby vším, co vezdejší jest, pohrdnouc, k ničemuž jinému nehleděla, leč k tobě, ničehož jiného nepomněla, leč tebe; kéž ta láska, kteráž tebou pohnula, že jsi za mne na kříži umříti ráčil, i

mnou pohne, abych umra s tebou, v tobě živ byl na věky.

Ó Bože duše mé! jenž zasluhuješ nade všechny tvory milován býti, vyznávám a prohlašuji, že ty jsi jediný předmět žádosti a tužby mojí, že tobě přednost dávám přede vším zbožím celého světa i před sebou samým; tobě chci věren býti, ó Bože můj, aniž se více odloučiti od tebe.

Odevzdávám se ti docela, odhodlán jsa trpěti a podstoupiti všecko, cokoliv chceš a na mne jsi usouditi ráčil; všecko ochotně z otcovské ruky tvé přijímám. Račiž všecko nyní i na věčnosti v skutek uvesti, co jsi k mému spasení usoudil; tak důvěřím se, že někdy božskou tvář tvou spatřím a z velebnosti tvé radovati se budu věčně. Ó Bože můj, táhni mne k sobě, ať tě miluji, ať láskou k tobě celý vzplanu a shořím! Ukryj a schovej mne v sebe, ať nikdy více žádný tvor mne nenajde.

Otče věčný! z lásky k Božskému synu svému naplň paměť mou svatými myšlenkami, jenžby mi bránily, abych čehosi jiného pomněl, leč tebe, Bože můj, a Božského syna tvého. Kéž, prosím, vždy poznávám a činím, čeho ty si ode mne žádáš! — A ty, Duše svatý, naplň srdce mé svatými žádostmi, které by pak všechno to ovoce nesly, jenž z lásky tvé vzrůstá. Osvěcuj mne jasným světlem svým, aby kroky mé za tvým sv. vedením šly a vůle má si žádné jiné svobody nežádala, leč náležitosti tobě docela.

Ó Bože věčný, jenž jsi celý můj a že v tobě všechno mám, proto nikdy více nic nebudu vyhledávati mimo tebe. Ó laskavý Otče, dejž, ať jsem tak pečliv v službě tvé, jako ty pečliv jsi o moje zdokonalení a blaho. Kéžby všechnen mysl můj tím toliko se obíral a zaměstnával, jak bych se ti zalíbil a všeho urážení tebe se varoval a vyhnul.

Ó Slovo tělem učiněné, dejž, ať tě mi-

luji a miluji jen tebe! Račiž Božskou prozřetelností svojí odstraniti všelikou příležitost, která by mne od lásky tvé odloučila. Dejž, ať srdce mé hledí toliko k tobě, předmětu lásky všech srdcí, a tobě sloužiti se snaží! Vždyť ty jsi jen pro to na svět přišel, abys bydlel v těch srdcích, které jsi svou předrahou krví vykoupil; proto tedy budiž srdce moje celé a celé tvé, ovládni je a panuj nad ním, hled' k potřebám mojim, osvět a rozněť mne a učiň mne hotova a ochotna plniti vezdy a ve všem i úplně nejsvětější vůli tvou.

Ó všemohoucí Ježíši! odejmi mi všecko, co působení tvé moci a dobroty překáží! Vzdávám se svobody své, věnuje ji celou ustanovením tvé nejsvětější vůle. Měj milosrdenství se mnou a osvobod' mne ode všech mých nečistot nevěrnosti mojí a naplň mne svou milostí a moudrostí! Tobě se celý ponechávám, ó můj Ježíši! a tvým chci býti celý a

celý; horlivě chci pracovati k oslavení tvému, a k tvému přehořkému utrpení hledě, chci trpělivě snášeti všelike strasti, které na mne sešleš. Dejž, ať se jen tím obírám, co by tebe těšilo.

Ó Bože můj, dejž, ať k tobě živou vírou hledím, abych tě poznal a miloval, abych tvou sv. vůli plnil, a při tom sebe znal, jak jsem bídny, a sebou povrhoval a před tebou se pokořil, abych tak konečně po celou věčnost na tebe tváří v tvář patřil. Ó Bože můj! promrhal jsem dědictví své jako marnotratný syn; ale milosrdenství tvé nemohl jsem vyvážit. Dejž, ať se v životě mém nic neřídím dle smyslnosti své, nýbrž dle svaté vůle tvé! Vryj zákon božské lásky své tak hluboko v srdce mé, ať ho ničímž nelze vyhladiti.

Bože můj! byť i nižádného trestu provinilcům nebylo určeno, přec bych neopominul tebe milovati a pro tebe trpěti. Dej, ať vždy plním, čehož si ode mne žádáš. Od nynějška budiž ty úděl můj na věky

věkův. Ó věčné slovo, pro nás tělem učiněno! Obmyj srdce moje krví svou a vti-skni veň co znak své sv. lásky nejsvětější jméno své.

Ó spasiteli můj! neponechávej mne nadvládě nepravostí mých; — pamatuj na to, že jsem dílo rukou tvých, a nedopouštěj, abych v kořist upadl ďáblu. Jsemť ovšem hříšník, ale tvou božskou předrahou krví vykoupený. Račiž tedy, otče nebeský! vzhlédnouti k utrpení božského syna svého, jehož zásluhy za mne prosí. Tyto zásluhy ti obětuji; dejž, ať pro ně svých náklonností a světa se úplně odřeknu; naplň mne svatou láskou svou a dejž mi tu milost, abych někdy s úplným tobě se odevzdáním, v pravé víře, v úplné naději a vroucí lásce ducha svého vypustil.

Ó můj Ježíši! pro tu věčnou lásku, kterou jsi miloval mne, dejž, ať i já miluji tebe po tu krátkou dobu, kterouž mi ještě zde na zemi popřeješ, abych

pak tě v nebesích věčně milovati mohl!
 Ó lásko věčná! dejž, ať jen žiji tobě a
 jen tebe miluji! Kdy pak budu celý tvůj,
 jako ty jsi celý můj? Kdy pak umru sám
 sobě, abych žil celý tobě? Nevím, jak to
 učiniti, abych se věnoval tobě, ó Bože
 můj! vezmi mne tedy sám a přivlastni
 si mne docela! Ó Bože můj! mám ten
 pevný úmysl, abych zraku svého použí-
 val toliko k patření tebe, jazyka svého
 k mluvení o tobě, srdce svého k milo-
 vání tebe; těla svého nechci nic jinak
 používat, než aby sloužilo tobě, života
 svého nic jinak, než aby věnován byl tobě.

Ó lásko věčná, dejž, ať tě miluji! Ó
 všemohoucnosti nesmírná, přispěj slabosti
 mojí ku pomoci! Ó moudrosti nepostihlá,
 osvět temnosti srdce mého! Ó dobroto
 neskonalá, odpusť nepravosti mé! Ach,
 jak pozdě jsem k poznání a milování
 tebe dospěl! Nalož se mnou, jak se ti
 líbí; já nechci nic jiného, nežli co ty
 chceš.

Ó nejsvětější Panno Maria! těším se spolu s tebou, že jsi mi získala srdce Boha svého. Spoj mne docela s synem svým, oroduj za mne u Něho a vyžádej mi té milosti, abych všechno učinil, k čemu mne nadchnouti ráčí, a ty sama uč mne konati ty ctnosti, které jsi na zemi konala; odluč mne od všeliké náklonnosti, která nevede k Bohu, ať jej miluji ze vší síly své.

Ó Bože můj! rozněť ve mně oheň lásky své, ať nic jiného nevyhledávám, než jak bych ti radost působil, v ničemž si nelibuji, leč co by se líbilo tobě, a vyluč ze srdce mého všechno, co ty zavrhuješ. Dejž, ať vždy vroucně zvolati smím: „Bože můj! Bože můj! tebe jediného si žádám a ničeho více!“ — Ó můj Ježíši! vstip v srdce moje takovou úctu k nejsv. utrpení tvému, ať přehořké muky tvé a smrt tvou vždy na očích mám, aby mne vždy láskou k tobě roznítily a ve mně vroucí vděčnost za tak nesmírný

důkaz lásky tvé vzbuzovaly! Vštip v ubohé srdce mé též vroucí lásku k nejsv. svátosti oltářní, v kteréž útlou svou lásku k nám zjevuješ. Vzbud' ve mně též, prosím, něžnou lásku k nejsv. rodičce tvé a dejž mi tu milost, abych Marii vždy miloval, jí vždy sloužil a vždy k ní se utíkal i jiné k témuž pohnul. Dejž mně a všem těm úplnou důvěru v umučení tvé a v přímluvu Marie Panny.

Prosím ještě, abys mi šťastnou hodinku smrti popřítí ráčil. Až se tedy život můj k konci chýlíti bude, dejž, ať tě v nejsvětější svátosti oltářní přijmu. jakožto posilu k vykročení z tohoto světa. s vroucí láskou k tobě a snažnou žádostí po tobě, abych pak opustě tento svět a octna se před velebnou tváří tvou v nebesích, ihned k nejsv. nohám tvým padnouti a je obejmouti směl. Ó králi a pane můj! přijď a zavítej v daši moji a panuj v ní samojedin, ať jen lásce tvé sloužím a jenom tebe poslouchám. Kéž

bych se, ó můj Ježíši! tobě celý a celý obětovati mohl za to, že ty jsi se ráčil celý a celý obětovati za mne. Ó beránku Boží, za mne na kříží obětovaný, rozpomeň se, že já jsem jedna z těch duší, které jsi ty, ach! tak pracně a přebolestně vykoupiti a spasiti ráčil; nedopouštěj, abych opět pozbyl tebe! Ty jsi se mi celý vzdal; dejž, ať i já jsem celý tvůj a o nic nepečuji více, než jak bych se ti líbil. Ničehož neželím více, nežli že jsem tak dlouho na zemi dlel, a tebe tak málo miloval.

Ó rozmilý Spasiteli můj! uděl mi částky toho žalu, kterým jsi v zahradě olivetské mých hříchů želel. Ó můj Ježíši! kéž bych raději byl umřel prvé, nežli jsem tě ponejprv urazil! Ježíši, jediná lásko, jediná důvěro má, volím raději život dáti — tisíckrát dáti, nežli z milosti tvé opět vypadnouti. Ó Bože můj, kdybych byl umřel v stavu hříšném, nebylo by mi nyní možná milovati tebe.

Díky, vroucí díky tobě, že mi ještě času popřáváš a mne povzbuzuješ, abych tě miloval. Nuže tedy, když mohu, volím milovati tebe z celého srdce svého. Proto jsi mne tak dlouho — dlouho snášel, abych tě miloval; nuže, budu tě milovati seč jsem. Pro cenu té předražené krve tvé, kterouž jsi za mne na kříži do poslední krůpěje, ach! tak přehořce vycedil, nedopouštěj, ó můj Ježíši, abych tě opět zrazoval: „V tebe, ó Pane! důvěřil jsem, nebudu zahanben na věky!“ (Žalm 30, 2.) Což mi do světa, bohatství, rozkoší, důstojností? Po Bohu jedině toužím; ty, ó Bože, jsa dobro svrchované, dostačíš mi.

Ó můj Ježíši! spoutej mne celého láskou svou; zajmi všechny náklonnosti a tužby moje, ať nic jiného nemiluji leč tebe. Dejž, ať než umru, celý jsem tvůj! Ach! Bože, Bože můj! dokavade žiju, mám se co obávati, abych nepozbyl tebe. Ach, kdy pak, kdy bude ten den, kdežto

budu moci zvolati: Nyní nelze více, abych odloučil od tebe, můj Ježíši!

Otče věčný, pro lásku tvou k Ježíši Kristu nepovrhni mnou; dejž, ať tě miluji; vštíp sám v nehodné srdce moje svatou lásku svou! Volím zde na zemi milovati tebe. seč stačím, abych pak tě v nebesích milovati mohl tím vroucněji, tím dokonaleji.

Ó dobro svrchované! já tě sice miluji ale ty sám nauč mne poznati vznešenost svou, a vštíp mi takovou lásku k tobě, jakovéž si ode mne žádáš, abych ti všechno i sebe vzdal a tobě tím radost působil.

Ó Maria, jenž tak snažně si žádáš, aby syn tvůj milován byl, vyžádej mi. prosím, té milosti, abych Ježíše tvého po všechny dny života svého co nejvroucněji miloval, aniž čeho jiného vyhledával, nežli jakbych se mu líbil. Ó paní a máti má! v tebe se důvěřím; ty dosáhneš všechno, zač Boha žádáš, a oroduješ

za všechny ctitele své, oroduj i za mne, bídneho hříšníka.

Modlitby

k nejsvětější svátosti oltářní.

Po sv. přijímání.

Ó můj Ježíši, pravý živote můj, poněvadž jsi nyní v srdce mé zavítal, učiň též, ať světu docela odumru a nežiju leč tobě! Zruš, ó můj Spasiteli, ohněm své božské lásky v srdci mém všecko, co se ti nelíbí a vštip mi pravou žádost, líbiti se tobě ve všem — všudy!

Dejž mi pravou pokoru, ať všeliké sobě učiněné opovržení a pohanění rád přijímám, a odejmi ode mne všelikou marnou žádost okazovati se před světem! Dejž mi ducha pravého mrtvení sebe samého, ať si odpírám vše, co k tvé svaté lásce necílí, a rád na se беру, co

se smyslnosti, a lásce k sobě samému protiví. — Dejž mi pravé odevzdání se do svaté vůle tvé, ať s radostí se podvoluji všemu, čehožkoliv se mi z rukou božské prozřetelnosti tvé dostane, budtež si bolesti a nemoce, budtež si ztráta zboží a přátel, opuštěnost, pronásledování, utrpení; tobě se celý a celý vzdávám, rač se mnou naložiti dle dobrolíbezné vůle své. Dejž mi tu milost, ať toto odevzdání sebe stále zachovávám a obnovuji, zvlášť pak ať se to stane v poslední hodině smrti mé. Dejž, ať tehdaž ti vzdám celý život svůj se všemi schopnostmi a náklonnostmi spolu v sjednocení s tou obětí, kterouž jsi se ty sám Bohu otci svému na kříži obětoval. Ó můj Ježíši, osvěť mysl mou, ať úplně poznám, že jsem povinen milovati tebe, zvlášť pak pro tu lásku, kterouž jsi mi prokázal, když jsi za mne umřel a se mi v nejsvětější svátosti podáváš.

Račiž, prosím, osvítiti všecky nevě-

řící, ani tě neznají, všechny kacíře a odštěpence, ani mimo tvou sv. církev žijí, a všechny hříšníky, ani milosti tvé postrádají. Ó můj Ježíši! okaž se jim milostivě, ať tě poznají a milují!

Poroučím ti též všechny duše v očistci, zvláště pak N. N.*), odlehčiž mukám jejich a urychli dobu, v kterou tě spatřiti mají, pro zásluhy i své vlastní i rodičky své i všech svatých.

Ó Bože můj! rozněť v srdci mém oheň své svaté lásky, ať nic jiného nevyhledávám, leč dobrolíbeznou vůli tvou, ať si v ničem nelibuji, leč co se líbí tobě, a všemu ze srdce svého výhost dám, co se protiví tobě. Dejž, ať vždy s plnou upřímností říci mohu: „Bože můj, Bože můj! tebe si jedině žádám a jiného nic!“ — Ó můj Ježíši! dejž mi vroucí a upřímnou lásku k nejsvětějším mukám tvým, ať utrpení tvoje a přehořkou smrt tvou vždy na očích mám a tím vždy větší a větší láskou k tobě vzplanu a se

*) Tu jmenuj, za které duše se modliti míníš.

snažím. abych životem svým skrovný nějaký důkaz vděčnosti své ti prokázal. Rozněť v srdci mém též vroucí a hlubokou úctu k nejsv. svátosti oltářní, v kteréž jsi nám důkaz útlé lásky své na věky zůstaviti ráčil. Potom pak prosím též za upřímnou lásku k nejsvětější rodičce tvé, blah. panně Marii; dejž ať ji vždy miluji, jí věrně sloužím, mocné přímluvě její se poroučím, a tak i jiné k uctění jí povzbudím. Račiž nám všem vštípiti pevnou, nezvratnou důvěru v zásluhy umučení tvého a v přímluvu vyvolené rodičky tvé.

() Bože můj! ještě za to prosím, račiž mi té konečné milosti popřítí, abych někdy svatou smrtí z tohoto světa sešel. Dejž, ať tě tehdáž s upřímnou a vroucí láskou co posilu k vykročení z tohoto života přijmu, a v tvém svatém objetí, roztoužen po věčném, blaženém patření na tebe odtud se odeberu, abych pak

tě v nebi ihned spatřil a tobě se klaněl.

Prosím tě pak, ó můj Ježíši! rač mi dáti milost pravé zbožnosti, abych se neustále poroučel tobě a nejsv. rodiče tvojí, zvlášť pak za doby všelikého pokušení; uděl mi též pro nesmírné zásluhy své milost setrvání v dobrém a v svaté lásce tvé. Požehnejž mi, ó Ježíši, požehnejž tělu mému i duši mé, požehnejž všem smyslům i schopnostem mojim. Požehnejž přede vším rtům mým, ať nic nemluví, leč co jest k větší cti a slávě tvé; požehnejž očím mým, ať k ničemuž nehledí, co by pokušením bylo, zapomenouti tebe; požehnejž ústům mým, ať tě neurazím nižádnou nestřídmostí; požehnejž všem údům těla mého, ať se nižádným neprohřeším proti tobě. — Požehnejž paměti mé, abych jenom pamtaval lásky tvé a všech darů tvých, jež jsi prokázal mně. Požehnejž duchu mému, ať uznáváje ve všem laskavou do-

brotu tvou, vždy též ví, že má milovati tebe nade všecko, a co za tím cílem činiti a čeho se varovati má, aby vždy nejsvětější vůli tvoji plnil. Požehnejž zvlášť vůli mé, ať nic si nelibuje, leč tebe, svrchované dobro, a ničehož si nežadá, leč líbiti se tobě a v tobě vyhledává všecku radost a útěchu svou!

Ó králi a pane můj! přijď a panuj sám jediný v srdci mém; vládni mu dle dobrolíbezné vůle své, ať jenom tvé lásce slouží, tvé vůle poslouchá.

Ó můj Ježíši! kéž bych s to byl, abych z lásky k tobě celý se strávil, jakož ty jsi z lásky ke mně celý život svůj strávití ráčil.

Ó Beránku Boží, jenž jsi se na dřevě kříže za mne obětoval, pomni, že i já jsem jedna z těch duší, které jsi, ach! tak pracně, tak bolestně vykoupiti ráčil! Nedopust, nedopust nikdy, abych se odloučil od tebe! Ty jsi se mi daroval celý a celý; nechať tedy i já taktéž celý a

celý náležím jedině tobě, aniž cos jiného si žádám leč líbiti se tobě. Miluji tě, ó dobro neskonale, a pro nic jiného, než, abych líbil se tobě a že jsi největší lásky hoden. Ničehož neželím více, nežli že jsem tak dlouho na světě žil, aniž pak bych byl miloval tebe. Ó rozmilý spasiteli můj! učiň mne účastna úzkosti a žalu, jež jsi byl v zahradě Gethsemanské nad hříchy mými pocítil! Kéž bych byl, ó můj Ježíši! prvé umřel, než-li jsem tě jedním hříchem urazil! Ó lásko mého Ježíše! ty jsi jediná důvěra má. Volím raději života a to tisíckrát se vzdáti, nežli tvé milosti pozbyti. Ó Bože můj! kdybych byl tehdáž umřel, když jsem v stavu hříchu byl, byl bych nyní od tebe na věky zavržen, aniž bych tě mohl milovati více. Díky tobě, Otče milostivý! že jsi mi času k pokání popřál a mne znova povolal k milování tebe. Nuže tedy od nynějška seč jsem z celého srdce tě milovati budu; neodlučuj mne od lásky své!

Hle, tys jenom proto tak dlouho se mnou strpení měl, abych opět tě milovati mohl; milovati tedy tě budu na vždy. Pro nejdražší za mne, ach! tak bolestně vylitou krev svou nedopouštějž, spasiteli můj, abych tě znova urážel! „V tebe, Hospodine, doufal jsem; nebudu zahanben na věky.“ Nebažím ani po světě, ani po zboží, ani po radovánkách a rozkoších světských; nýbrž Bůh, Bůh jediný budiž touha má, zboží mé, rozkoš má! Ty, ó Bože můj! dobro svrchované, ty mi dostačíš. Ó můj Ježíši! upoutej mne k sobě pouty lásky své, ať nikdy se více neodloučím od tebe; opanuj všecky náklonnosti mé, ať nic nemiluji, leč tebe, po ničemž nebažím, leč po tobě; dejž, ať prvé, nežli umru, celý náležím tobě.

Ó Bože můj! dokaváde v tomto životě dlím, nejsem jist, abych nepozbyl tebe. Ach, kéž již přijde, přijde brzo ten blažený den, kdežto budu moci říci: „Nyní,

ó můj Ježíši! jsem celý tvůj, aniž pak se více odloučím od tebe.

Otče věčný, pro tu lásku, kterouž milého syna svého Ježíše Krista miluješ, prosím, nerač se odvrátiti ode mne; tahni mne k lásce své, dejž mi lásku svou! Volím milovati tebe po celý vezdejší život svůj, abych tě tím vroucněji milovati mohl v nebesích. Amen.

Osmidenní pobožnost

k nejsvět. svátosti oltářní.

(Příhodná zvláště ku přípravě k svátku Božího
Těla anebo k vykonání mezi oktavem téhož
svátku.)

D e n p r v n í .

**Jak veliká jest láska Pána Ježíše Krista v nejsv.
svátosti oltářní.**

 Božský Spasitel náš jsa na tom,
aby dokonal dílo vykoupení na-
šeho a věda, že se přiblížila ho-
dina smrti jeho, neboť „vědělť Ježíš,
že přišla hodina jeho, aby odešel
z tohoto světa k otci“ (Jan 13, 1.);
nechtěl nás v tomto slzavém údolí zů-
staviti opuštěných. I co učinil? Ustano-
vil při poslední své večeři nejsvětější

svátost oltářní, v kteréž se nám celý a celý vzdáti ráčil.

Sv. Petr Alkantarský dí: „Žádnou mluvou nelze vysloviti, jak velikou láskou miluje Kristus Ježíš ty duše, které se nalézají v milosti Boží. Laskavý ženich náš, maje opustiti tento svět, zůstavil nám na památku tuto nejsv. svátost, v kteréž sám mezi námi trvá, nechtěje ani docela odloučiti se od nás, ani pouhým toliko znamením připomínati se nám; nýbrž ráčí bytostně u nás přítomen býti, abychom takto nesmírnou jeho lásku vždy sobě v živé paměti chovali.“

Pán Ježíš nechtěl se od nás smrtí svou odloučiti; proto ustanovil tuto svátost své božské lásky, aby až na konec světa u nás trvati mohl: „Hle, já s vámi jsem, až do skonání světa.“ (Mat. 28.) Víra učí nás, že Kristus Ježíš na kolik koliv oltářích našich svátostně přítomen jest, v toliku téměř vězeních lásky uzavřen trvá, aby ho každý,

kdo se k němu přiblížiti chce, nalezti mohl. „Ale toť se neslušelo“, volá udivený sv. Bernard, „tvému nesmírnému milosrdenství!“ — „Avšak dosti jest,“ odpovídá mu Pán Ježíš, „sluší-li to nesmírné lásce mojí.“ — Kdo putují do svaté země, aby v Betlemě navštívili tu jeskyni, kde vtělené slovo věčné se zrodilo, v Jeruzalemě soudnici, kde Pán Ježíš bičován byl, horu kalvarskou, kde ukřížován byl a umřel, hrob, v němž byl pochován, zajisté zvláštní a něžnou zbožností bývají jati: avšak mnohem větší měla by býti pobožnost naše, když se přiblížíme k svatému oltáři, na němž Pán Ježíš v nejsvětější svátosti oltářní přítomen jest. Ctihodný otec Jan Avila říkával, že není velebnější a k pobožnosti mocněji povzbuzující svatyně nad kostel, v němž Kristus Ježíš v nejsvětější svátosti oltářní přítomen jest.

Povzbuzení mysli a modlitba.

Ó můj nejmilejší Ježíši! Pane a Bože můj, láskou k lidem planoucí! Co bys byl mohl většího si vymysleti a učiniti, abys si lásku nevďečných lidí získal? Kdyby tě lidé opravdově milovali, zajisté by do chrámu spěchali a nicí na zemi rozprostření klaněli by se tobě a díky vzdávali, očima víry vidouce tě, an jsi ve svatostánku jim přítomen. Ale žel! přemnozí zapomínají na tebe a na lásku tvoji k nim; u člověka bídneho, od něhož nějaký dar očekávají, u toho trvají, všelikou úctu mu prokazujíce; ale tebe, ó Bože můj, tebe opouštějí, tebe zůstávají samotna. Kéžbych svou horlivostí, kterouž tobě sloužiti hodlám, takový nevďek aspoň poněkud opět napravil!

Žeším toho srdečně, že jsem též prvé do počtu těchto lehkomyšlných nevďečníků náležel; ale od nynějška nebudu tak nevďečen, nýbrž seč budu nejčastěji tě na-

vštvím a v nejsvětější tvé přítomnosti potrvám. Rozžži ve mně, ó můj Ježíši, oheň lásky své, abych od toho okamžení nežil leč tobě, abych jen tebe miloval, jen tobě se líbil; neboť ty jediný vši lásky hoden jsi. Jestli že jsem tě poněkud zanedbával, tehdy volím tebe nyní tím více milovati. Ó můj Ježíši, ty jsi láska má, zboží moje, můj Bůh, mé všecko! — Nejsvětější panno Maria, vyžádej mi velikou lásku k nejsv. sv. oltářní!

Den druhý.

**Pán Ježíš jest na našich oltářích přítomen, aby
Ho tam, kdo kdy chce, navštívití mohl.**

Sv. Tereza praví, že zde na zemi nelze každému poddanému se svým knížetem mluvit; sprostý lid nemůže se leč skrze prostředníka k panovníku svému obrátit, aby mu prosby své přednesl. Avšak bychom s tebou, ó králi nebeský, mluvili, k tomu nepotřebujeme žádného prostředníka. Kdokoliv chce a buď si kdo

buď, nalezne tě v nejsv. sv. oltářní a může tu jak dlouho chce důvěrně téměř srdce k srdci s tebou rozmlouvati a tobě své potřeby a žádosti přednášeti. „Proto,“ dokládá táž světice, „skrývá Pán Ježíš božskou velebnost svou pod rouškou způsob svátostních, aby nám všecku bázeň odňal a my tím důvěrněji k němu se dostavili.“ Ze svatostánku zdá se, jakoby Kristus k nám volal: „Pojďte ke mně všickni, kteří nemocni a obtíženi jste, a já občerstvím vás.“ „Pojďte, volá, pojdte všickni: chudí, churaví, zarmoucení, pojdte i spravedliví i hříšníci! U mne naleznete náhradu za svou ztrátu, posilu v své slabosti, útěchu v svém zármutku.“ — Kristus Ježíš si žádá, aby potěšiti mohl každého, kdo se utíká k němu. Proto ve dne v noci zůstává na našich oltářích, aby ho tam každý našel, a on každému svou božskou milostí přispěl. Proto i svatí na zemi s takovou radostí se u svého v nejsv. svátosti skrytého

spasitele zdržovali, že jim celé dni a noci jako okamžením se býti zdály. — Hra-
běnka Feria vstoupivši do řádu sv. Kláry,
nemohla se nabažiti, klečíc neustále před
velebnou svátostí. Byvši jednou tázána,
co by tam tak dlouho dělala, řekla: „Vy
se tážete, co tak dlouho před velebnou
svátostí dělám? Co tam může člověk ji-
ného dělati leč klaněti se, díky vzdávati,
milovati, prositi?“ — Sv. Filip Nerský,
maje zaopatřen býti a spatřiv velebnou
svátost, zvolal: „Hle! láska má! Hle! vše-
cka láska má!“ —

Kdyby Pán Ježíš též jedinou láskou
naší byl, zdála by se nám i sebe delší
doba v jeho nejsvětější přítomnosti je-
diným okamžikem býti.

Povzbuzení mysli a modlitba.

Hle, můj Ježíši, i já doufám, že
tě ode dneška povždy při každém svém
navštívení pozdravím těmi slovy: „Hle,
láska má, láska má veškerá!“ Ba

ovšem, můj Ježíši! nic jiného milovati nechci mimo tebe; ty buď jediný předmět lásky mé. Žal mne pojímá až k smrti, pomním-li, že jsem prvé některé stvoření miloval více nežli tebe a jinde vyhledával potěšení moje nežli v tobě, tebe se spustě, ó dobro svrchované — věčné. Ale že jsi přes to všechno nechtěl, abych zahynul, proto jsi mne tak trpělivě snášel, a místo trestu ranil jsi srdce moje tolikerými šípy svrchované lásky své, že jsem nebyl s to, abych ti déle odolal, nýbrž se ti celý a celý vzdal. Uznávám, že spravedlivě žádáš, abych byl celý tvůj; nuže tedy, ó všemohoucí Ježíši, když toho žádáš, učiň, ať jest tak! Posilni mne, ať se odřeknu a vzdám vší náklonnosti k věcem pozemským a vší lásky k sobě samému; ať nic jiného nevyhledávám leč tebe, na nic jiného nemyslím leč na tebe, o ničem jiném nemluvím leč o tobě, ničehož jiného si nežádám, po ničem jiném nebažím, leč abych

láskou k tobě celý vzplanul, tobě celý svůj život věnoval, za tebe hotov byl i umříti. Ó láske k mému Ježíši, přijď, ovládni a naplň srdce mé a vymýti z něho všelikou jinou lásku, která by nesměřovala k Bohu. Miluji tě, ó můj Ježíši! miluji tě, živote můj, zboží moje, láske má nade všecko. — Ó Maria, naděje má, oroduj za mne a vyžádej mi, ať celý a celý náležím — svému Ježíši!

Den třetí.

Jak velikého daru se nám dostalo, když se nám Pán Ježíš v nejsv. svátosti oltářní sám vzdává.

Nedostačilo to lásce Krista Ježíše, aby život svůj v hrozném vlnobití potupy a bolestí za nás obětoval a nám tak nesmírnou lásku svou dokázal; nikoliv, nýbrž ráčil tu noc před svou smrtí nám se celý v nejsv. svátosti oltářní v způsobách pokrmu a nápoje vzdáti, aby nás tím více k milování ho povzbudil. Bůh jest sice všemohoucí; ale když se byl ně-

které duši v nejsv. sv oltářní vzdal, nic nemá, co by jí více udělil, dle sněmu Trientského, an dí, že Ježíš Kristus spojiv se s námi v sv. přijímání, všechny dary své božské svrchované lásky v duše naše vlévá. Jak by se za šťastného pokládal poddaný, jehož by král sám k stolu svému pozval a účastna hodů svých učinil! — Ale v sv. přijímání nás Pán Ježíš nejen k hodům svým připouští, nýbrž nám se i sám celý za pokrm podává: „Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé.“ A s tímto nejsv. tělem svým dává nám i duši svou i Božství své. Pravdu má tedy sv. Jan Zlatoústý, řka: „když se nám Pán Ježíš v nejsv. svátosti sám podává, dává nám všechno, co má, tak že mu nic více nezbyvá, co by nám ještě dáti mohl. „Všecko ti dal,“ dí ten sv. otec, „nic si nepodržel.“ Ó toho zázraku skutečně podivu — a úžasu hodného! Bůh sám, svrchovaný pán všeho míra, stává se naším majetkem.

Povzbuzení mysli a modlitba.

Ó můj nejmilejší Pane Ježíši! což jsi více učiniti mohl, abys si lásku mou získal? Kéž s tvou sv. pomocí poznám svrchovanost lásky tvé, kteráž tě pohnula k tomu, že jsi se v pokrm proměnil, abys se s námi hříšníky co nejužěji spojil! Ach, spasiteli můj, tys mne tak vroucně miloval, že jsi se mi tak často v sv. přijímání sdělil, a já, já jsem byl tak nešťasten, že jsem tě opět a opět z mého srdce vypudil! Avšak, ó můj Ježíši! srdcem pokorným a zkroušeným nezhrzíš; vždyť jsi se z lásky k nám vtělil, za nás jsi umřel, nám jsi se sám za pokrm dáti ráčil; což pak jsi mnedle více učiniti mohl, abys si lásku moji získal? Ó kéž bych tolikrát žalem umříti mohl, kolikrát pomním, že jsem tvou sv. milostí tak nevděčně povrhl! Želím toho srdečně, že jsem tě, ó lásko má, kdy urazil. Miluji tě, ó dobroto nesmírná,

miluji tě, svrchovaná lásko má, nade všecko; nežádám si ničehož nic, leč abych tě miloval; neobávám se ničehož, leč abych nepozbyl lásky tvé. Ó můj nejmilejší Pane Ježíši! nerač se zpěčovat, abys nezavítal v ubohé srdce mé.

Přijď, ó Pane můj! hle, volím raději tisíckrát umřít, nežli tebe opět ze srdce svého pozbyti; hle, hotov jsem učiniti všecko, abych se zalíbil jenom tobě. Pojď, ó Pane Ježíši, a rozžži srdce mé tvou Božskou láskou! Učiň, ó Ježíši, ať zapomenu všeho, nemyslím leč na tebe, po tobě nyji a stenám, ty moje nejvyšší, jediné dobro. — Ó máti má Maria, oroduj za mne a vypros mi to, abych se vždy vděčen prokázal za nesmírnou Ježíšovu ke mně lásku.

Den čtvrtý.

Jak nesmírnou lásku prokázal jest nám Kristus Ježíš ustanovením nejsv. svátosti oltářní.

„Věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby šel z toho světa k otci, když miloval své — až do konce je miloval.“ (Jan 13, 1.)

Pán Ježíš věda, že se mu blíží poslední hodina smrti, ráčil nám, než se z toho světa odebral, největší znamení své lásky zanechat, t. nejsvětější svátost oltářní. Sv. Jan Zlatoústý vysvětluje slova „až do skonání je miloval,“ dí, že znamenají tolik, jako by řekl: „miloval je láskou svrchovanou, neskonanou.“ A věru! Pán Ježíš miloval lidi láskou největší, s kterou sám byl, chtě se jim celý a celý vzdáti. — Znamenej též, v kterou dobu ustanovil tu svátost, v níž se nám sám vzdává. V noci před svou smrtí. „Pán Ježíš v tu noc,“ dí sv. Pavel, „v kterouž

zrazen byl, vzal chléb a díky čině, lámal a řekl: Vezměte a jezte, toto jest tělo mé.“ (I. Kor. 11, 23. 24.) Touž dobou, když lidé o to umýšleli, aby ho zabili, umyslíl Pán Ježíš, aby jim tento poslední důkaz dal svrchované lásky své. Znamení lásky přátelské, která nám milí naši v době smrti své zůstávají, dojímají srdce naše mocněji, a proto nám Pán Ježíš tuto svátost krátce před svou smrtí zůstaviti ráčil. Pročež dobře má sv. Tomáš Akvinský, nazýváje svátost tu „velikým darem a zástavou lásky;“ a taktéž sv. Bernard jmenuje ji „láskou nade všecku lásku;“ neboť v této svátosti Pán Ježíš všeliké jiné důkazy lásky své k nám téměř v jeden jediný důkaz též lásky spojuje. Sv. Maria z Pazzis nazývala den ustanovení nejsv. svátosti „dnem lásky.“

Povzbuzení mysli a modlitba.

Ó nesmírná lásko mého Pána Ježíše, nesmírné opět lásky hodna! Ty, můj Bože, ty miluješ lidi tak nesmírně; i jak jest to možná, že oni tebe milují tak málo? Což bys mohl více činiti, abys je k milování tebe pohnul? Ó můj Ježíši, jenž jsi nejvyšší lásky hoden, učiň to, aby tě i lidé náležitě poznali a hodně milovali! Ach, kdy pak to bude, že tě tak milovati budu, jako ty jsi mne miloval? Kéž vždy více a více svrchovanou dobrotu tvou poznávám, abych tak i vždy větší a větší láskou k tobě vzplanul a spolu tobě zalíbiti se snažil! Ó miláčku srdce mého! kéž bych tě byl vždycky miloval! Ach žel! že byla doba, kdežto jsem tě nejen nemiloval, nýbrž i milostí a láskou tvou povrhoval. Lítost, kterou z toho mám, jest spolu útěcha má, dodávajíc mi naděje, že mi odpustiti ráčíš; neboť jsi to každému kajícímu hříšníku

zaslíbil. Ó Spasiteli můj! hle, já tě miluji; pro přehořké umučení tvé tě prosím, pomoz mi, ať tě miluji ze vsí síly své! Kéž bych za tě umřítí mohl, jako jsi ty za mne umřítí ráčil! — Ó nejsvětější Panno Maria, máti Boha mého, vypros mi tu milost, abych ode dneška nic nemiloval, leč Boha samého!

Den pátý.

**Jak úzce se spojuje duše s Pánem Ježíšem
v nejsvětější svátosti oltářní.**

Svatý Diviš Areopagita dí, že se láska hlavně jeví snahou, spojití se co nejtěžší s předmětem svým. Proto tedy Pán Ježíš sv. přijímání ustanovil, aby se celý a celý se srdcem naším spojil. Pán Ježíš se nám byl vzdal v příklad. v oběť; nezbývaloť, leč aby se nám vzdal v pokrm a se s námi tak v jedno spojil, jako ten, kdo pokrm požívá, sjednocuje se s pokrmem. A tak Pán Ježíš skutečně se nám v pokrm vzdal, když

tuto nejsv. svátost ustanovil, aby nás k životu věčnému sílil. — Sv. Bernardin Sienský dí, že jest to nejvyšším důkazem lásky, když se nám Pán Ježíš ve sv. přijímání podává; neboť dávaje se nám v pokrm, sjednocuje se s námi tak, jako kdo pokrm požívá, jej v sebe pojímá a a ve svou bytnost mění. Nedostačilof božskému Spasiteli našemu, že se jednou s přirozeností naší spojil; nejsv. svátostí oltářní ráčí se spojovati neustále i s jedním každým zvlášť, kdo jej přijímají, aby všem vším byl. Pročež i sv. František Saleský dobře praví: „V žádném jiném skutku neukazuje nám spasitel náš lásku svou něžněji a milostněji, nežli ve sv. přijímání, kdežto se téměř sám zničuje a v pokrm mění, aby duše naše proniknouti a v srdce svých věrných sstoupiti mohl. Taktéž sv. Jan Zlatoustý dí, že se Pán Ježíš z nesmírné k nám lásky s námi v jedno spojovati ráčí, abychom s ním jedno byli. Slovem tak vroucím

jak odvážným vyslovuje to sv. Vavřinec Justinianský, řka: „Ó Bože, lásko svrchovaná! Ty chceš, aby srdce tvoje a srdce naše jedním srdcem byla;“ dle vlastních slov Páně: „Kdo jí mé tělo, ve mně zůstává a já v něm.“ (Jan 6, 57.) Kdo tedy velebnou svátost přijal, v Pánu Ježíši zůstává a Pán Ježíš v něm; a toto sjednocení není toliko spojení dvou srdcí, nýbrž pravé a skutečné sjednocení. To hledí sv. Cyril Alexandrinský vysvětliti tímto podobenstvím: „Jako dvě slité svíce s sebou v jednu splývají, tak kdo velebnou svátost přijímá, v jedno splývá s Kristem.“ — Kdykoliv tedy velebnou svátost přijímáme, pomněme na to, co jednou Pán Ježíš řekl k zbožné služebnici své Markétě Ypernské: „Hle, milá dci má, to krásné sjednocení mezi námi! Milujme se tedy a zůstávejme jedno spolu, a až pak se od sebe kdys odlučujme.

Povzbuzení mysli a modlitba.

Můj Pane Ježíši Kriste, to jest to jediné, co u tebe ve sv. přijímání vyhledávám a vždy vyhledávati budu, abych s tebou tak úzce a tuze se spojil, abych nikdy více neodloučil se od tebe. Vímt předobře, že ty se, ó můj Ježíši, nikdy neodloučíš ode mne, neodloučím-li já se od tebe. Ale to jest právě, čehož se opět a opět obávám, že se hříchem odloučím od tebe, jakož se to prvé tak často stalo. Ach, nedopusť tomu, spasiteli můj, nedopusť tomu, abych se tě kdys trhl. Hle, do své smrti hrozí mi to nebezpečí; prosím tě tedy pro zásluhy umučení a smrti tvé, učiň raději, ať umru, nežli abych tě opět nějakým těžkým hříchem urazil. Opět a opět prosím a neustanu prositi za tu jedinou milost, nedopouštěj, abych se odloučil od tebe. Ach, Bože můj! Bože duše mé! hle, já tě miluji, a volím mi-

lovati tě vždycky, milovati tebe jediného; před tváří nebes i země zapřísahám se, že nechci nic jiného milovati mimo tebe. — Ó matko milosrdenství, nejsvětější Panno Maria! oroduj za mne a vypros mi té milosti, abych se nikdy více neodloučil tvého a svého Ježíše, abych nikdy více nikoho a nic nemiloval, leč tvého a svého Ježíše.

Den šestý.

Jak velmi si toho Pán Ježíš přeje, aby se s námi ve sv. přijímání spojil.

„Pán Ježíš věda, že přišla hodina jeho,“ dí sv. Jan. (13, 1.) Tato hodina, kterouž Pán zůve „svou,“ byla ta noc, za kteréž se počalo umučení jeho. Ale jak to možná, že Pán tuto přebolestnou hroznou dobu jmenuje „svou hodinou?“ To pochází odtud, že po celý život svůj po této hodině dychtil a toužil, umíně si, že v této noci nejsvětější svátost ustanoví, v kteréž se celý a celý

svým věrným vzdá, za které pak brzo smrt nejbolestnější podstoupiti a svou božskou krev do poslední krůpěje vylíti ráčil. Slyšme, co dí v též noci k svým učeníkům: „S toužebností žádal jsem tohoto velikonočního beránka jísti s vámi.“ (Luk. 22, 15.) Těmito slovy chtěl Pán Ježíš projevit své přání a svou žádost, kterouž měl, aby se totiž s námi v této svátosti božské lásky své co nejužěji spojil. Slova „s toužebností žádal jsem“ pocházela, jak dí sv. Vavřinec Justinianský, z srdce nesmírnou láskou planoucího; týmž plamenem, kterým tehdáž Božské srdce Páně plálo, plane i nyní; kterými slovy tehdáž učeníky své zval, týmiž zve podnes i nás. volaje: „Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé!“ (Mát. 26, 26.) A by pak nás k tomu tím mocněji pohnul, slibuje nám i nebe, řka: „Kdo jí mé tělo, má život věčný.“ (Jan 6, 55.) Ba hrozí nám smrtí, jestliže

opomineme jej přijímati, povrhnuce pozváním a voláním jeho: „Nebudete-li jísti těla syna člověka, nebudete míti života v sobě.“ (Jan 6, 54.) Toto laskavé pozvání, toto milostivé slibování, tyto strašlivé pohrůžky, z čeho jiného pocházejí, leč z toho, jak vroucně si Pán Ježíš přeje, aby se s námi spojil dle lásky, kterouž k nám chová. „Žádná včelka,“ řekl jednou Pán Ježíš k sv. Mechthyldě, „žádná včelka neusedá tak dychtivě na kvítka, aby s nich medu nasbírala, jako já dychtím spojití se s duší, která touží přijímati mne.“ Avšak že Pán Ježíš miluje nás, žádá si též, abychom i my milovali jeho; když si žádá, abychom celí a celí náleželi jen jemu, chce taktéž, abychom i my toužili po něm. „Bůh lační a žízní po tom,“ dí sv. Řehoř, „abychom my lačněli a žíznili po něm. Blažen, kdo s takovou toužebností k sv. přijímání přistupuje, aby se celý a celý s Pánem Ježíšem spojil.“

Povzbuzení mysli a modlitba.

Ó můj nejhlubší úcty hodný Ježíši! když jsi byl tolik pro nás učinil, nemohlo se nám většího důkazu tvé lásky dostati. Neboť hle! ty jsi za nás život svůj na smrt vydal a to na smrt kříže: ba ty jsi v nejsv. svátosti u nás přebývati volil, abychom se nejsv. tělem tvým živiti mohli, a žádáš tak snažně, abychom tě přijímali. Ó můj Ježíši! jak to možná, že my přes všechny tyto důkazy tvé lásky, nevzplaneme taktéž láskou k tobě? Nuže, vy náklonnosti k věcem světským, pryč z mého srdce, neboť vy jste ta jediná překážka, že svého Ježíše nemiluji, jak bych chtěl a měl. Kdež pak bych našel, ó Spasiteli můj, takové důkazy lásky, jako jsou ty, které jsi mi dal? Z lásky ke mně vydal jsi život svůj; z lásky ke mně ráčil jsi trpěti smrt, ach! tak přehořkou — ukrutnou; z lásky ke mně se téměř neustále

zničuješ, abys se v nejsv. svátosti se mnou spojití a mne k životu věčnému tělem svým živiti mohl. Ach, Bože můj, jenž mi tolik důvodů lásky své dáváš, nedopouštěj, abych přes to všecko nevděčným se prokázal tobě. Díky, vroucí díky tobě za to, že mi ještě času popřáváš, abych urážky proti tobě zpáchané oplakával a tobě po všecky ostatní dny svého života věrně sloužil a tebe upřímně miloval. Želím toho srdečně, že jsem prvé po tak dráhnou dobu láskou tvou povrhoval; miluji tě nyní, ó dobro svrchované! miluji tě, lásko věčná, lásko všeho milování hodná! Zpomozíš mi, můj Ježíši! ať ze srdce svého vypudím všelikou náklonnost, již předmětem by něco jiného bylo, mimo tebe; ať po ničem jiném nebažím, netoužím, nesnažím se leč po tobě, po tobě jediném! Ó Spasiteli můj, dejž, ať tě vždy nalezám, vždy miluji! Vezmi — vezmi všecku vůli moji, ať nic jiného si nevolím, leč co by se

líbilo tobě! Ó Bože můj, Bože můj! koho pak bych miloval, kdybych nemiloval tebe, jenž všechno dobré v sobě chováš? Tebe jenom chci, Tebe si žádám, ničehož jiného! — Ó Maria, máti má rozmilá, vezmi srdce moje, vezmi a naplň je čistou a čistou láskou k Pánu Ježíši Kristu, synu svému, Bohu a Spasiteli mému.

Den sedmý.

Svatým přijímáním dosáhneme vytrvání v milosti Boží.

Když Pán Ježíš k některé duši ve sv. přijímání zavítá, obdaří ji všemi dary a milostmi, zvlášť pak milostí vytrvání v dobrém. Neboť hlavní působení velebné svátosti oltářní jest: že duši hodně přijímající živí a mocně posiluje, aby na cestě k dokonalosti pokračovala a nepřátelům o její záhuby se zasazujícím státně odolala. Proto se i sám Pán Ježíš v této svátosti zůve „chlebem nebeským,“

řka: „Já jsem živý chleb, jenž s nebes sstoupil: kdo z tohoto chleba jí, živ bude na věky.“ (Jan 6, 51.) — Jako chlebem pozemským živí se tělo, tak se chlebem nebeským zachovává život duše, tím, že milost Boží se v ní udržuje. Sv. sněm trientský nás též učí, že jest sv. přijímání lékem, jímž od hříchů všedních býváme osvobozeni a od hříchu smrtelného uchováni (sez. 13. k. 2.); a papež Innocenc III. učí: „jako nás Pán Ježíš umučením a smrtí svou od hříchů minulých osvobodil, tak též nás velebnou svátostí uchovává hříchů, jichž bychom se dopustiti mohli.“ — Proto dí sv. Bonaventura, „že se nemá nikdo od sv. přijímání vzdalovati, proto že hříšníkem byl; naopak, právě proto tím častěji k sv. přijímání přistoupiti; neboť čím kdo slabší bývá, tím více léku zapotřebí má.“

Povzbuzení mysli a modlitba.

Hle, ó Bože můj! jak bídím jsem; ale proč si stýskám na slabost svou, že jsem tak často — opět a opět do hříchu klesl? — Ach, jak bylo možná odolati pekelnému lákání, když jsem se byl odloučil a vzdaloval tebe, jenž jsi všechna síla moje? Kdybych byl častěji k svatému přijímání přistoupil, jistotně že bych nebyl tak často útokům nepřátelským podlehl. Neučiním tak budoucně. „V tebe, ó Pane, doufal jsem, nebudu zahamben na věky.“ (Žalm 30, 2.) Nebudu se nic více spoléhati na svá dobrá předsevzetí, ale ty jediný, ó Pane Ježíši Kriste, budiž důvěra má; ty mne posilníš, abych do hříchu neupadl více. Jsemť ovšem slabý, ale ty mně v nejsv. přijímání potřebné síly dodáš, abych všechna pokušení, lákání a útoky hříšné přemohl a jim odolal. „Všecko mohu v tom, kterýž mne posilňuje.“

Odpusť mi, ó můj Ježíši, všechny urážky, kterýmiž jsem se prohřešil proti tobě a jichž upřímně želím a lituji; mám ten pevný úmysl, raději umřít, nežli tebe opět urazit, a kojím se tou nadějí, že mi pro přehořké umučení své přispěješ, abych do smrti v božské milosti tvé setrval. „V tebe, ó Pane, doufal jsem, nebudu zahanben na věky! — Totéž volám i k tobě, milostivá máti má, panno Maria: V tebe, ó královno má, doufal jsem, nic se nebojím, že budu zahanben!“ (sv. Bonaventura.)

Den osmý.

Jak se k sv. přijímání připravit a po něm díky vzdávati máme.

Kardinal Bona činí si tuto otázku, odkud prý to, že mnozí lidé tak často k sv. přijímání přistupují, přec málo na dráze k ctnosti prospívají?“ a odpovídá: „tím že není vinen ten pokrm nebeský, ale nedostatečná příprava toho,

kdo ho přijímá. Rychle vznímá se ohněm dříví suché, ale syrové nic tak, nehodíc se k pálení. — Svaté duše mívají veliký užitek z častého svého přijímání, jsouce velmi toho bedlivy, aby se k němu hodně připravovaly. Dvého šetřiž, kdo se k sv. přijímání hodně připraviti chceš. Především hled' odumříti všem tvorům a všecko ze srdce svého vypuditi, co není Bůh a co není pro Boha. Byť i některá duše byla v stavu milosti Boží, ale při tom též jata a zaměstnána náklonnostmi pozemskými, u té láska k Bohu tím méně místa má, čím více žádostí vezdejších v sobě chová. Sv. Gertruda tázajíc se jednou Pána, jak by rád, aby se k sv. přijímání připravila, tuto odpověď dostala: „Nežádám nic, nežli abys mne vždy přijímala srdcem prázdným.“ —

Abychom veliké požehnání ze sv. přijímání měli, mějme velikou žádost a touhu přijmouti Pána Ježíše, aby-

chom ho vždy více a více — vroucněji a vroucněji milovali. O tom se prohlašuje učený a zbožný Gerson, „že u těchto hodů ti se toliko nasycují, kteří s velikou lačností přicházejí.“ A sv. František Saleský praví, že kdo k sv. přijímání přistupuje, hlavně toho si žádati má, aby v lásce Boží prospíval. „Z lásky přijímejme toho,“ dí, „který se nám z lásky sám podává.“ Proto i řekl jednou Pán Ježíš k sv. Mechthyldě: „Přistupujíc k sv. přijímání, žádej si, abys měla takovou lásku, kterou kdy které srdce ke mně plálo, a já pak tvou lásku tak přijmu, jako by skutečně byla, jako si žádáš.“

Po sv. přijímání pak nesmíme díkůčinění opominouti. Žádná modlitba není Bohu milejší nad tu, kterou mu po sv. přijímání vzdáváme. Nábožná povzbuzení mysli mají tehdaž před Bohem cenu mnohem větší, nežli které bychom jindy kdykoliv konali, a ta cena záleží v tom

že se Pán Ježíš Božskou přítomností svou s námi spojil. Prosíce Boha po sv. přijímání, pomněme, dí sv. Tereza, že Pán Ježíš v duši naší jako na nějakém královském stolci sídlí a k nám volá: „Co chceš, abych učinil tobě? Hle, milá duše, právě proto jsem s nebes sestoupil, abych ti milosti uděloval; žádej, pros zač chceš a mnoho-li chceš, všecko učiním tobě.“ Ach, jakých darů a milostí pozbývají, kteří po sv. přijímání opomínají prositi za ně!

Povzbuzení mysli a modlitba.

Ó Bože milostivý. ty si tak snažně žádáš, aòys nám svých milostí hojně udileti mohl, a my tak málo toho dbáme. abychom za ně prosili. Ach, jak toho želeťi budeme v poslední hodině smrti. poznávající škodu, kterou jsme tím utrpěli! Ó Bože můj! račiž u věčné zapo-

menutí pohroužiti, co se již stalo a odstati nelze. Hle, budoucně s pomocí tvou lépe se k sv. přijímání připraviti chci. zvláště o to dbaje, abych všecky pozemské náklonnosti ze srdce svého vypudil, které by mi překážely, dosíci těch milostí, kterých bys mi rád udílel. — Ale i po sv. přijímání chci, seč budu, k tomu hleděti, abych od tebe potřebné pomoci obdržel k stálému prospívání v lásce k tobě. Dejž mi tu milost, abych splnil, co jsem umínil! Ach můj Ježíši, jak málo jsem prvé toho dbal, abych tě nade všecko miloval! Avšak ta doba, kterou mi dle svrchovaného milosrdenství svého dále ještě propůjčiti ráčíš, jest pro mne na to, abych se k smrti připravoval a urážky proti tobě spáchané vroucí láskou, co možná, napravil. Nuže použiju té doby, abych hříchů svých želel a je oplakával, tebe pak abych co nejvroucněji miloval.

Miluji tě tedy, ó můj Ježíši, ó

lásko má, mé nejvyšší dobro; smiluj se
nade mnou a neopouštějž mne! —

Ó Maria, jedinká naděje má, ne-
opomiň přispěti mi ku pomoci mocnou
přímluvou svou! —

Modlitby ke mši svaté.

Dobrý úmysl.

ane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, jenž jsi převelebnou svátost těla a krve své v poslední večeři ustanovil, aby se na památku umučení tvého a smrti tvé od věřících tvých tobě vzdávala, učiň mne účastna zásluh tvých a darů, kterých si v této svaté oběti připomínáme, a dejž, ať pozorně a zbožně jí přítomen jsem. Vzdávám ti ji na památku přehořkého umučení tvého a smrti tvé, ke cti a chvále blahoslavené rodičky tvé Marie panny, a všech svatých, zvláště těch, jichž památku církev svatá dnes koná, za od-

puštění všech mých hříchů, za spasení duše své, za prospěch a povýšení církve svaté, za útěchu, odlehčení a vysvobození duší v očistci. Dejž, ó Pane Ježíši Kriste, ať tomuto nejsvětějšímu tajemství s duchovní radostí obcuji, a ať k spasení všech slouží, co jsi na vykoupení všech ustanoviti ráčil. Amen.

K »Kyrie eleison«.

Bože, Otče všeho smilování, smiluj se nade mnou! Na odpuštění všech svých i celého světa hříchů obětuji tobě život, umučení a smrt jednorozeného Syna tvého spolu s zásluhami blahoslavené rodičky jeho a všech svatých; pro ně rač mi odpustiti a mne k životu věčnému přivést.

Ježíši, Spasiteli můj, smiluj se nade mnou. Račiž mne podle nesmírné ásky své účastna učiniti zásluh tvých, abych s tebou mocí této svátosti jsa

sjednocen, v lásce a svatosti tebe následoval a tobě podoben byl.

Duše svatý, utěšiteli nejsladší, smiluj se nade mnou! Osvěť rozum můj. řiď tělo mé, posilni duši mou, ať přemůže všechny nezřízené žádosti srdce mého. Dejž mi víru pevnou, naději silnou, lásku čistou, dokonalou. Kéž tě z celého srdce miluji, a vůli tvou plním všudy, vždycky. Amen.

K »gloria.«

Všemohoucí, věčný Bože! tobě se klanějí vznešení sborové andělští, tobě chválu prozpěvují bez ustání svatí nebešťané, tebe velebí duše spravedlivých na zemi, tvou čest a mocnost hlásají všickni tvorové. I já bídny hříšník žádám si žádostí velikou, abych chválil tebe. žádám si, abych tě miloval láskou dokonalou. Bože, živote můj, sílo má i chloubu má, rač mi spomoci, abych důstojně chválil tebe. Osvěť mysl mou,

otevři ústa má, ať srdce mé rozjímá slávu tvou a jazyk můj ať celý den pěje chválu tvou. Ale poněvadž není krásná chvála v ústech hříšníkůvých, a rty moje poškrvněny jsou, očisť, prosím, srdce mé ode vší poškrvně, posvěť mne vnitř i vně, a učiň mne hodna chvály tvé. Přijmi dnes laskavě oběť rtů mých, nechť příjemná jest před tváří tvou a vznese se k tobě s vůní líbeznou.

K modlitbám.

Všemohoucí, věčný Bože, račiž, prosíme pokorně, s svatyně své nebeské milostivě shlédnouti na shromáždění naše a prosby církve své svaté, které ti ústy služebníka tvého kněze vzdává, laskavě přijmouti a vyslyšeti. Dle svrchaného svého milosrdenství dejž nám odpuštění všech hříchův, zdraví duše i těla, potřeby k zachování života, pokoj a mír za dnů našich, povětrnost pohodlnou, úrodnost hojnou; zachovejž nás

v jednotě svaté víry a odvrať všechny bludy kacířské a jiné zlomyslné úklady nepřátel. Rozněť v srdcích našich oheň pravé lásky, a vroucí zbožnosti, dejž nám trpělivost v strastech, ať neklesneme v malomyslnost, ale důvěrně tvé pomoci a útěchy čekáme. A tak nám rač řídit všecko k spáse duše i těla, zvláště pak k větší cti a slávě tvé, skrze Krista, Pána našeho. Amen.

K epištole.

Bože věčný, jenž nás nehodné služebníky své skrze církve svou svatou slovy svatých apoštolů a proroků neustále poučuješ a napomínáš i proti všem úkladům světa, těla a ďábla chráníš, dejž, prosíme, ať všechna spasitelná učení a napomínání ochotnou myslí přijímáme, a život svůj opravdu a přísně dle nich zřídit se snažíme. Aby námi konečně nebylo k většímu trestu, že jsme pravou k spasení cestu tolikerými učiteli zvě-

děli sice, ale jí nezachovali, rač nás posilniti svou svatou milostí, abychom, co jsme za povinnost svou poznali, i vždycky věrně vykonali. Amen.

K evangelium.

Pane Ježíši Kriste! jenž jsi s nebes sstoupiti ráčil, abys nás pravým cestám Božím vyučil a posavade nepřestáváš hlásati nám vůli otce svého slovy svatých evangelistů, osvěť rozum náš, abychom spasitelné učení tvé dobře pochopili, rozněť v nás horlivost vroucí, abychom je statně plnili; nauč nás konati vůli tvou, ať víru, která se nám slyšením vštěpuje, též ústy vyznáváme i životem dokazujeme. Neboť jenom milost tvá to působí, že vůli tvou známe, jsouce jinak sami sebou služebníci neužiteční; z tebe jest všecka dostatečnost naše.

K vyznání víry.

Věřím v jednoho živého a pravého Boha, jednoho bytostí, trojího v osobách, jenž mne stvořil, vykoupil a posvětil. Věřím, že Otec jest od věčnosti sám od sebe, Syn pak z Otce od věčnosti zplozen, a Duch svatý z Otce i Syna od věčnosti vychází. Věřím, že Syn Boží lidskou přirozenost na se vzal, a nás na kříži smrtí přehořkou vykoupil. Věřím, že Bůh dobré odměňuje a zlé tresce, odplácuje každému podle skutků jeho, dobrým věčnou blažeností, zlým pak věčnými tresty. Věřím, že duše má nesmrtelná jest, a že mi nelze blaženosti věčné dosíci, leč s milostí Boží. Věřím a vyznávám všecko, co Ježíš Kristus učil, co svatí apoštolé kázali a co svatá římsko-katolická církev vyznává a věřiti velí, k kteréžto víře dle milosti Boží povolán, narozen a pokřtěn jsem. K této víře se i dnes i povždy zavazuji a vy-

znávám, že od ní ani na vlas ustoupiti nechci, až se dostanu tam do vlasti nebeské, kde nebude víry, ale nastane věčné patření. Kdybych pak buď pokušením ďábelským jsa přemožen, buď nevědomostí svou sveden, něco proti této víře někdy pomyslíl anebo promluvil, odvolávám to již nyní, jako bych to nebyl ani myslel ani mluvil; neboť vědomě a volně ničemu takovému nikdy přisvědčiti nechci; spomoziž mi k tomu, ó Bože, milostí svou. Amen.

K obětování.

Otče smilování! s touž láskou, s kterouž jednorozený Syn tvůj všecky dokonalosti svého Božství i člověčenství tobě obětoval, obětuji i já tobě všecky dary, kteréž jsi mi dle svrchované dobroty své uděliti ráčil, a vzdávám je tobě na oltáři tomto spolu s zásluhami téhož Syna tvého, blahoslavené Marie Panny, všech svatých v nebesích a všech spra-

vedlivých na zemi v pravou oběť vděčnou a pochvalnou. Zvlášť pak ti vzdávám srdce své, ach! velmi poškrvněné a hříšné, a ponořuji je v posvátný tento kalich s tím úmyslem a s tou žádostí, aby všechny modlitby a žehnání, která kněz nad tímto kalichem říkati bude, i nehodnému srdci mému platila, aby působením svatého posvěcení, jímž se tento chléb a toto víno obětní v tělo a krev Syna tvého promění, tak též srdce mé posvěceno a k lásce tvé obráceno bylo. — S touž láskou a vděčností, s kterouž ti jednorozený Syn tvůj obětoval všechny práce a strasti své, obětuji ti i já na oltáři tomto všechno, cokoliv mně a kterému koliv člověku odporného a strastného dle své nezpytatelné prozřetelnosti sesíláti ráčíš, s tou snažnou prosbou, abys to spolu s touto svatou obětí laskavě přijmouti, a k spasení našemu obrátiti ráčil. --- Konečně s tímž sebe odevzdáním, s kterýmž se tentýž jednorozený Syn tvůj tvé nejsvětější vůli

odevzdal, odevzdávám a poroučím se i já do též dobrolíbezné vůle tvé, žádaje si srdečně, aby se se mnou, ve mně a skrze mne stala a vykonala svatá vůle tvá, nade všechno velebená, k čemuž se tobě, králi králův a pane pánův! celý a celý odevzdávám s tělem, s duší, k službě, chvále a oslavě věčné velebnosti tvé. Amen.

K »sanctus«.

Svatý, svatý, svatý! Pán Bůh zástupův; plná jsou nebesa i země slávy a velebnosti tvé. Hosanna na výsostech! Požehnaný, jež se bere ve jmenu Páně! Hosanna na výsostech.

Chvaltež Pána všechna pokolení, chvaltež ho všickni národové; poněvadž upevněno jest nad námi milosrdenství jeho a pravda Hospodinova zůstává na věky.

K tiché mši.

Před pozdvihováním.

Bože nepostihlý! již se počínají nevyslovitelná tajemství, kteráž ani Cherubové ani Serafové aniž které mocnosti nebeské nemohou úplně pochopiti; neboť tobě jedinému známo jest, jaká nesmírná láska tě pohnula, abys se každodenně za spásu lidstva Bohu Otci svému v oběť pochvalnou a smířlivou vzdával. Protož i veškerí andělští sborové v nejhlubší pokore se klanějí těmto nejsvětějším tajemstvím, s úžasem zbožným patříce Pána a Boha svého, jenž druhdy k vykoupení lidstva laskavě s nebes sstoupil, an nyní opět a opět téměř na oltář sstupuje a pod skrovnými způsobami chleba a vína se skrývá. Dobrý Ježíši, tak velebný a nevyzpytatelný jest zázračný skutek ten, kterýž i nyní vykonati hodláš. že skromnost má ani popatřiti k němu se neodvažuje. Pročež ponížuji se nyní co mohu

v nejnižší hlubinu pokory a tam očeká-
vati budu úděl svůj, jehož se milostí tvou
dostává vyvoleným tvým. Kéž bych k to-
muto zázračnému skutku poněkud při-
spěti mohl, aby tato svatá oběť dle své
vznešené velebnosti též s úplným účin-
kem se potkala! Pročež tě prosím, ó
Ježíši, rač přispěti svou svatou milostí
tomuto knězi, ať tě tak zbožně a dů-
stojně obětuje, aby bylo k hojnému pro-
spěchu všem věrným, i živým i zemřelým.
Amen.

K pozdvihování.

Klaním se tobě, ó Ježíši, a blaho-
slavím tebe, neboť skrze svatý kříž svůj
svět jsi vykoupil.

Ó nejsladší—nejmilejší Ježíši, Synu
Panny Marie, buď mi Ježíšem a spa-
siž mne! Pro své svaté drahé rány, Jezu
Kriste! smiluj se nad námi!

Zdrávas, nejsvětější krvi Pána a Spasitele mého Ježíše Krista, pro mne na dřevě kříže vylitá, obmyj a očisti, posvěť a opatruj duši mou k životu věčnému. Amen.

Po pozdvihování.

Otče nejsvětější, hle! tvůj jednorozený Syn jest již tuto na oltáři skutečně přítomen co oběť dostiucíňující za hříchy naše; pročez s touž láskou, s kterouž se ti druhdy krvavě obětoval na kříži a nyní se obětuje nekrvavě na oltáři tomto, obětuji ti i já nejsvětější tělo i krev jeho s božstvím i člověčenstvím, se všemi zásluhami umučení a smrti jeho; obětuji ti též všecky zásluhy blahoslavené Rodičky jeho Panny Marie a všech svatých, pak všecky dobré skutky lidí spravedlivých a celý duchovní poklad svaté církve. K tomu zvlášť přidávám, co jsem koli já sám a přátelé moji kdys dobrého učinili, anebo co jsme koliv

zlého pro čest a slávu jména tvého utr-
pěli. A tuto oběť vzdávám tobě, Otče
nebeský! spolu se všemi oběťmi celého
světa skrze milého Syna tvého působení
Ducha svatého k větší cti a chvále
tvého jména, na uznání tvé svrchované
moci nade vším stvořením, na poděko-
vání za všecky nám propůjčené dary a
milosti a napravení všeliké urážky tobě
od kohokoliv učiněné. Obětuji ti oběť
tuto k větší oslavě Pána a Spasitele na-
šeho Ježíše Krista, na uctění tajem-
ství života jeho a smrti, k větší úctě
blahoslavené Marie Panny a všech sva-
tých, zvlášť svatých ochránců mých, a
jichž památka na dnešní den připadá;
potom vzdávám tu oběť za sebe bídného
hříšníka, za všecky své přátele pokrevní
i duchovní, zvlášť za N. N. a za všecky
křesťany, živé i mrtvé, zvlášť pak za
N. N. Račiž ji, ó Bože, přijmouti na po-
děkování za všecky dary, kterými jsi
i tělo i duši naši opatřil, na vyprošení

všeliké milosti nám všelijak potřebné, na odvrácení všelikého zla jak tělu tak i duši škodného, konečně za úplné odpuštění všech hříchův a provinění našich, za které ti obětuji všechny dobré skutky, jimiž za nás dostiučinil božský Syn tvůj a Pán náš, Ježíš Kristus; skrze něho a s ním a v něm budiž tobě Bohu, Otci všemohoucímu v jednotě Ducha svatého všechna čest a sláva na všechny věky věkův. Amen.

K modlitbě Páně.

Otče náš, jenž jsi na nebesích a na výsostech přebýváš, jemuž sídlem jest nebe, země pak podnožím nohou jeho; dejž ať nejsvětější jméno tvé vzývá se nad námi a jest hodně ctěno a velebeno ode všech, kteří stvoření jsou dle obrazu tvého. — Království tvoje, království všech věků, přijď k nám a zůstaň u nás, ať věčně účastni jsme blažených radostí jeho. — Dejž, ó Pane, ať božskou vůli

tvou, čelící jedině k posvěcení a blahu našemu, úplně konáme, jakož andělé v nebesích svou vůli s božskou vůlí srovnávají, tak kéž bychom i my tvých příkázání jsouce poslušni spasení svého pilni byli. — I chléb náš a všechny k vezdejšímu životu našemu nevyhnutelné potřeby rač nám dobrotivě a dostatečně dáti, dnes a dokavade ještě tohoto povětří požívati budeme, abychom s díkůčiněním z po-
časných darů tvých se radovali. — Viny naše, jimiž jsme buď slovem buď skutkem urazili tebe, laskavého Otce svého, nebo bližnímu ukřivdili anebo i sebe obtížili, ty račiž nám milostivě odpustiti, a spolu tvrdé srdce naše obměkčiti a pohnouti, abychom, cokoliv proti nám zhřešil bratr náš, rádi a ochotně i upřímně odpustili. — Nerač dopustiti, mocný Bože, aby nás kterékoliv pokušení: ďábla, světa anebo těla vlastního přemohlo, ale uděl nám v pokušení pomoci, abychom je překonali. — Zbav a osvoboď nás milostivě

všeho zlého: minulého, přítomného, budoucího, zvláště toho, které jest největší zlo, — hříchu. — Tak se staň, Otče náš nebeský, skrze Ježíše Krista, Pána našeho!

Duchovní přijímání.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, co nejpevněji věřím a vyznávám, že jsi zde na tom oltáři skutečně a bytostně přítomen a se za mne v pravou a živou oběť tak vzdáváš, jakož jsi se pro mne naroditi, trpěti a na kříži umřítí ráčil. Tebe tedy Boha stvořitele a vykupitele svého co nejsnažněji chválím a božské velebnosti tvé se co nejpokorněji srdcem zkroušeným klaním. Skrze nesmírné milosrdenství a neskonalé zásluhy tvé naději mám dosíci odpuštění všech svých hříchů, jichž všech vůbec i každého zvlášť upřímně želim, protože jsem jimi urazil tebe, Boha svého, své nejvyšší a neskonalé dobré, kteréž nade všechno mi-

luji. Ó Bože můj, jediná spáso duše mé! raduji se srdečně z tvé nevýslovné slávy a dokonalosti; kéž by tě se mnou poznali, velebili a milovali tak důstojně, jak toho zasluguješ, všickni tvorové. Toho i já si co nejsnažněji žádám a z lásky k tobě vzdávám se ti celý, jak jsem, a se vsím, co mám, aniž pak si dále čeho si žádám, leč abych s tebou v jeden duch spojen byl. A poněvadž mi nelze nyní, abych tě u velebné svátosti přijal. rač mě přec mocí té svátosti celého duchovně tak přetvořiti v sebe, abych dále nebyl živ já, ale abys živ byl ve mně ty a trval se mnou a nikdy již mne neopustil na věky. Amen.

Po přijímání.

Hle, Otče nebeský! svatá máti církev vzdala jest ti právě na tomto oltáři tuto převelebnou oběť, kterouž ty jsi se druhdy sám na naše spasení vydati ráčil. Račiž ji tedy přijmouti s tou nevyslovnou lá-

skou, s kterouž jsi božského Syna svého přijal, an se z této bídné pozemskosti v nebeské království vracel a tobě, Otci svému, všecko ovoce svého nejsvětějšího života vzdával, ukazuje na důkaz svého vítězství svých svatých pět ran. Nerač, laskavý Otče, s očí svých spouštěti tyto předrahé rány, a pomni, jakého dosti-
učinění se tobě za nás dostalo. Pro vzne-
šenou tedy nekrvavou oběť tu smiluj se
nade mnou a nade všemi hříšníky, i nade
všemi věřícími, živými i mrtvými, a dejž
nám všem svou svatou milost, odpuštění
hříchův a život věčný. Amen.

Po mši svaté.

Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi
vstupuje na nebesa duše všech k nebe-
ským věcem povzbudil a nám jistou na-
ději dal, že jich dosáhneme, požehnejž,
prosíme, duším našim, ať nebažíme po
dosažení marných rozkoší světa tohoto,
ale ať snažně toužíme po blahu věčném.

Tak tedy odeberme se tělem k svému povolání, duchem pak budme spojeni s tebou, stvořitelem svým, a nikdy se tebe nespouštějme. Konečně pak dejž nám té milosti dosíci, abychom v nejposlednější den soudný přičtení byli k zástupům vyvolenců tvých a radostně vešli v blaženost nebeskou a patřili na tvář tvou věčně věkův. Amen.

Modlitby k sv. zpovědi.

PŘED SV. ZPOVĚDÍ.

Příprava.

Vstanu a půjdu k otci svému a řeknu: „Zhřešil jsem, otče, proti nebi a před tebou; nejsem hoden slouti synem tvým, učiň mne jako jednoho z nádenníků svých“ a poďej mi dnes aspoň jediný drobet s stolu neskonalého milosrdenství svého, ať své hříchy poznám, oplakávám a hodné pokání za ně učiním.

Díkůvzdání.

Čímž pak se odměním tobě, ó Bože. za všechno, co jsi učinil mně? Od věčnosti jsi mne miloval a k věčné blaže-

nosti, jak doufám, povolal. Stvořil jsi mne z ničehož, a když jsem byl zahynul, krví jednorozeného Syna svého vykoupils mne; posvětils mne tak často působením Ducha svatého, hojných milostí mně opět a opět uděluje. Mimo to postavils mne pod stráž anděla svatého a dals mne vyučiti věčné pravdě své milými rodiči a dobrými učiteli, jenž svatou kázeň tvou srdci mému od mladosti vstípmi se snažili. Čímž medle odměním se tobě za, tak mnohá přirozená i nadpřirozená, tělesná i duchovní dobrodiní? Budiž za to všecko veleben, Otče milostivý, a přijmi nejvroucnější díky srdce mého, kteréž nyní vzdávám Velebnosti tvé spolu s zásluhami božského Syna tvého, blahoslavené Rodičky jeho, Marie panny, mého sv. anděla strážce a všech svatých. nežádaje si, leč aby to příjemné bylo tobě.

Za osvětlení mysle.

K těmto pak všem darům rač, milostivý otče, přidati i ten, abys osvítil temnosti mysli mé a posilnil vůli mou, bych poznal, čímž jsem se prohřešil proti tobě, myšlénkami, slovy, skutky, a pevně sobě umínil, varovati se všeho, cokoliv by svatost tvou uráželo.

(Když jsi byl své svědomí zpytoval, žel hříchů svých.)

Žel a lítost.

Otče slitovníče! jak jsem se ti odměnil za laskavou dobrotu tvou! Hle, samými hříchy, nedbalostí, nevděkem. Kéž bych tě nebyl nikdy urazil, aniž tě urážel budoucně! Tobě samému zhřešil jsem a zlé zpáchal před tváří tvou. Želím všech svých hříchův vůbec, zvláště pak toho . . . všech svých zanedbání a poklesků, proto že jsem jimi urazil tebe, jenž jsi největší lásky a chvály hoden. Bože milosrdný,

nedopouštěj, abych věčně zahynul, jehož jsi z ničehož stvořiti ráčil; Bože dobrotivý, rač se znáti k svému stvoření, očist a zahlad na mně vše, co se protiví svatosti tvé; Bože nejlaskavější, jehož nade všecko a z celého srdce miluji, odpusť mně hříšnému pro tu lásku, kterouž mám k tobě a pro kterouž nejvíce želím, že jsem urazil tebe.

Pravý úmysl.

Ó Bože můj, mám pevný úmysl a slibuji opravdově, že chci polepšiti život svůj a všelikého hříchu se bedlivě varovati, zvlášť pak... Volím též opustiti a varovati se co nejsnažněji všeliké příležitosti k hříchu, míst a osob, jimiž bych k hříchu sveden byl. Potvrď, ó Bože, a posilni tuto, jakkoliv nedostatečnou vůli moji. — Na dostiučinění pak za své hříchy a na dosažení milosti tvé obětuji ti předrahé umučení a smrt Pána našeho Ježíše Krista s zásluhami nejsvětější

Rodičky jeho, Panny Marie a všech Svatých, k tomu pak i celý budoucí život svůj, důvěře se, že mi tak odpustiti ráčíš všecka provinění má a milosti hojné udělíš, abych život svůj náležitě zřídil a tobě věrně až do smrti sloužil.

Pohleďni na mne, Pane Ježíši Kriste, očima svého milosrdenství, jimiž jsi pohledl na Petra v síni Kaifášově, na Magdalenu při večeři, na lotra na kříži, a dejž, ať hříchů svých tak upřímně želím, jako Petr, tak vroucně tě miluji jako Magdalena, tak jako lotr na tebe tváří v tvář patřím v ráji Otce tvého na věky věkův. Amen.

(Maje se již zpovídati rei:)

Hle, ó Pane, já bídný a nuzný hříšník přistupuji k tobě, zřídlu milosti; očisť mne ode vší nepravosti, obmyj mne ode všeho hříchu. „Obmyješ mne a nad sním zbělen budu.“ —

PO SV. ZPOVĚDI.

Díky tobě, laskavý Ježíši, že jsi mne nehodného hříšníka trpělivě k pokání očekával a odpustění hříchů mých mi udělil.

Přijmi, prosím, tuto pokornou zpověď mou, kterou jsem vykonal, a cokoliv mi nyní scházelo k úplnému a upřímnému vyčtení mých hříchů a náležité za ně lítosti, ty račiž z zřídla milosti své dobrotivě nahraditi a tak mne za úplně očištěna považovati v nebesích. Dejž mi pak laskavou pomoc svou, ať budoucně všech hříchů se varuji a tobě věrně sloužím na přímluvu blahoslavené panny Marie a všech svatých, kteří tobě se líbili od počátku světa. „Zapřísahám se a ustanovuji ostříhati spravedlivé soudy tvé; Bože, pomoz mi!“

Na dostiučiněuí a napravení všech hříchů mých obětuji tobě, Otče nebeský, nejsvětější život jednorozeného Syna tvého s celým jeho přehořkým umučením a se

vším, co on sám pro nás podstoupil, od toho okamžení, když se pro nás vtělil, až k tomu, když na kříži nakloniv hlavy a volaje hlasem velikým ducha vypustil. Pro tyto zásluhy jeho prosím, račiž všechny hříchy mé docela shladiti a svou milostí mi přispěti, abych raději volil tisíckrát umřítí, nežli tebe, nejvyšší a nedokonalejší dobré, tebe Boha, Otce svého nejlaskavějšího, kteréhož nade všechno miluji, jenom jednou uraziti. Tak dejž mi, ať tebe potom jedině miluji, tobě se jedině líbiti snažím, jenž největší lásky ode všech tvorů zasluhuješ. Amen.

Litanie o nejsv. svátosti oltářní.

Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi.
Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.
Otče s nebes Bože,
Synu Vykupiteli světa Bože,
Duše svatý Bože,
Svatá Trojice jeden Bože,
Chlebe živý, jenž jsi s nebe sstoupil,
Bože skrytý a Spasiteli,
Víro nové úmluvy,
Oběti nejsvětější,
Oběti nekrvavá,
Oběti ustavičná,
Oběti čistá,
Oběti pravého smíření,
Pravé a živé tělo Ježíše Krista,
Pravá krevi Syna Božího,
Beránku bez poškrvny,
Pokrme andělský,
Nejsladší manno nebeská,
Památko předivných skutků Božích,

smiluj se nad námi.

Slovo tělem učiněné, přebývající mezi
námi,

Kalichu požehnaný,

Tajemství víry,

Nebeské lékařství proti hříchům,

Občerstvení duší svatých,

Oběti nejdražší za živé i za mrtvé,

Památka přehořké smrti Páně,

Svátosti nejsvětější,

Svátosti mocná a obživující,

Potravo v Pánu umírajících,

Základe našeho spasení,

Naděje našeho vzkříšení,

Milostiv nám buď, odpusť nám, Ježíši.

Milostiv nám buď, uslyš nás, Ježíši.

Ode všeho zlého,

Od všelikého hříchu,

Od nehodného požívání těla a krve
tvé svaté,

Od ducha nekajicnosti,

Od nebezpečného odkládání pravým
pokáním,

Od těžkého pokušení,

Od nezřízené žádosti těla,

Od svodlivé žádosti očí,

Od marné pejchy světa,

Pro žádost, kterouž jsi žádal jísti

smiluj se nad námi.

vysvoboď nás, Ježíši!

beránka velikonočního s učedníky
 svými,
 Pro nejhlubší pokoru, s kterouž jsi myl
 nohy svým učeníkům,
 Pro nejhorlivější lásku, kterou jsi tuto
 oběť a Svátost ustanoviti ráčil,
 Pro tvé nejsvětější tělo, kteréž jsi za
 nás vydati ráčil,
 Pro tvou předrahou krev, kterouž jsi
 za nás vylíti ráčil,
 Pro tvou přehořkou smrt, kterou jsi za
 nás na kříži podstoupiti ráčil,
 My hříšníci,
 Aby nám odpustiti ráčil,
 Aby v nás víru v tuto nejsvětější Svá-
 tost zachovati a rozmnožiti ráčil,
 Aby v nás uctivost a pobožnost k této
 Svátosti rozhojniti ráčil,
 Aby nás k hodnému přijímání této
 Svátosti skrze upřímné pokání při-
 vésti ráčil,
 Aby nás od všeliké nevěry a slepoty
 ducha ochrániti ráčil,
 Aby nás předrahych užitek této Svá-
 tosti oučastny učiniti ráčil,
 Aby nepřátely této Svátosti ponížiti
 ráčil,

vysvobod nás, Ježíši.

tě prosíme, uslyš nás.

Aby nás v hodině smrti touto Svátostí na cestu věčnosti posilniti ráčil,	} te prosíme, uslyš nás.
Aby nám pro tuto Svátost blahoslavené skonání popříti ráčil,	
Aby pro tuto Svátost všem věrným ze- mřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,	
Aby nás pro tuto Svátost uslyšeti ráčil,	

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, od-
pusť nám, Ježíši.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uslyš
nás, Ježíši.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj
se nad námi, Ježíši.

Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš.

Ů. Pane, vyslyš modlitbu mou.

R. A volání mé k tobě přijď.

Ů. Chléb s nebe dal jsi nám, ó Pane,
Alleluja.

R. Všecku lícenost v sobě mající, Alleluja.

Ů. Staň se milosrdenství tvé nad námi.

R. Jakož jsme doufali v tebe.

Ů. Pane, vyslyš modlitbu mou.

Ř. A volání mé k tobě přijď.

•

Modlitby.

Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku umučení svého pozůstavil, popřej nám, prosíme tebe, abychom svatá tajemství těla a krve tvé tak velebili, bychom užitky vykoupení tvého stále v sobě okoušeli.

Bože, kterýž jsi v přeslavném tajemství této svátosti oltářní těla a krve Pána našeho Ježíše Krista s námi chtěl přebývati: propůjč nám, prosíme tebe, ať jeho zde přítomnost tak ctíme na zemi, bychom tváří v tvář na něj patřiti zasloužili v nebesích.

Ó Pane Ježíši nejdobrotivější, který jsi se nám v této Svátosti za pokrm duší našich k životu věčnému dáti ráčil: posilň, prosíme tebe, a rozmnož v nás víru, uctivost a pobožnost k této nejsvětější svátosti, abychom jen po náležitém skoumání samých sebe, s čistým srdcem a pravou pokorou k stolu tvému přistupovali, bychom tu Svátost těla a krve tvé nikoli k odsouzení, nýbrž k spasení věčnému přijímali, jenž jsi živ a

kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha
svatého po všecky věky věkův. Amen.

Te Deum laudamus.

Tebe Boha chválíme: Tebe Pána našeho
vyznáváme.

Tebe Otce věčného: velebí veškerá země.

Tobě všickni andělé: tobě nebesa a
všecky mocnosti.

Tobě Cherubíni a Serafíni: nepřestáva-
jícím hlasem prozpěvují:

Svatý, svatý, svatý: Pán Bůh zástupův.

Plná jsou nebesa i země: slávy tvé
velebnosti.

Tebe slavný kůr apoštolský: tebe chva-
litebný počet proroků.

Tebe jasné mučedníků: vojsko vychvaluj.

Tebe po celém světě: svatá církev
vyznává.

Jakožto Otce nesmírné velebnosti.

Tvého cti nejhodnějšího: pravého a je-
diného Syna.

I svatého Utěšitele Ducha.

Kriste, králi slávy.

Ty jsi věčný syn Otce.

Ty jsi k vysvobození našemu člověčenství na se vzal: a nehrozil jsi se života panenského.

Tys přemohl osten smrti: a věřícím jsi nebesa otevřel.

Ty sedíš na pravici Boží: v slávě Otce.

My věříme, že nás soudit přijdeš.

Žádáme tě tedy, pomoz svým služebníkům: kteréž jsi drahou krví vykoupil.

Popřej, abychom v slávě věčné k tvým svatým přičtění byli.

Spasiž, † ó Pane, lid svůj: a požehnej dědictví svému.

A panuj nad nimi: a vyvyš je až na věky.

Po všecky dni dobrořečíme tobě.

A chválíme vždycky jméno tvé: i až na věky věkův.

Račiž nás, Pane, přes tento den od hříchu ostříhati.

Smiluj se nad námi, Pane: smiluj se nad námi.

Staň se nad námi milosrdenství tvé, Pane: jakož jsme doufali v tebe.

V tebeť jsem, Pane, doufal: nebudu na věky zahanben.

W. Dobrořečme Otci i Synu i Duchu svatému.

B. Chvalmež a vyvyšujmež ho na věky.

Modleme se:

O Bože, jehožto milosrdenství nemá počtu, a dobroty nevyvážitelný jest poklad: nejmilostivější velebnosti tvé za dosažené dary díky vzdáváme, smilování tvé pobožně vzývajíce, abys, jenž prosícím čeho žádají uděluješ, nás nikdy neopustil, a k obdržení budoucí odměny učinil hodné. Skrze Krista Pána našeho. **B.** Amen.

W. Pomoc Boží zůstaň vždycky s námi.
B. Amen.

Bože! Tobě dík a čest
pěje vroucně každé plémě,
uklání se zástup hvězd,
hlubiny a obor země,
Tobě, Otci věčnému,
nejvyšší cti hodnému.

Cherubín a serafín
pějí stále u souzvuku:
Svatý, svatý Hospodin,
svatý Pán andělských pluků,

vše je v světě, na nebi
plno Jeho veleby.

S nimi pěje o závod
rodina všech apoštolů,
Bohu čest proroků rod
hlásá s nebešťany spolu,
a všech mučenníků vděk
ozývá se věků věk.

Po všem země okresu
ctí Tě, Otce Hospodina,
církve svatá u plesu,
vzývá také Tvého Syna,
oslavuje vesele
Ducha utěšitele.

Králi věčné oslavy,
Otcův Synu, Jezu Kriste!
Tys co přítel laskavý
náš se zrodil z panny čisté,
bys náš dluh na kříži smyl,
nám života vydobyl.

Vraha duší pokořiv,
otevřels nám nebes bránu,
tam jsi v slávě s Otcem živ,
vládneš u nebeském stanu,

odtud přijdeš zase zpět,
abys přísně soudil svět.

Pomáhej nám, sluhám svým,
jež jsi krví svou vykoupil.
aby vrah lákáním zlým
nás o spásu neoloupil;
až se skončí naše pouť,
rač nás do nebe přijmout.

Lid svůj, Pane Bože! spas,
požehnej dědictví svému,
veď a věrně spravuj nás
cestou k cíli nebeskému;
zbožný svůj a věrný lid
rač na věky povýšit.

Budiž nejvyšší Ti čest,
a Tvé nejsvětější jméno,
jakož v nebi ctěno jest,
budiž od všech tvorů ctěno;
uděl nám milostí svých,
bychom nezpáchali hřích.

Hospodine, smiluj se,
nehleď k množství našich dluhů,
Pane Bože, slituj se
nad bédou svých křehkých sluhů!

Kdo naději v Tobě má,
na věky se nesklamá.

P i s n ě

o nejsvětější svátosti oltářní.

Pange, lingua, gloriosi
Corporis mysterium
Sanguinisque pretiosi,
Quem in mundi pretium
Fructus ventris generosi,
Rex effudit gentium.

Nobis datus, nobis natus
Ex intacta virgine,
Et in mundo conversatus,
Sparso verbi semine,
Sui moras incolatus
Miro clausit ordine.

In supremæ nocte coenæ
Recumbens cum fratribus,
Observata lege plene
Cibis in legalibus:

Cibum turbæ duodenæ
Se dat suis manibus.

Verbum-caro panem verum
Verbo carnem efficit,
Fitque sanguis Christi merum,
Etsi sensus deficit,
Ad firmandum cor sincerum
Sola fides sufficit.

Tantum ergo Sacramentum
Veneremur cernui,
Et antiquum documentum
Novo cedat ritui,
Præstet fides supplementum
Sensuum defectui.

Genitori Genitoque,
Laus et jubilatio,
Salus, honor, virtus quoque,
Sit et benedictio:
Procedenti ab utroque
Compar sit laudatio. Amen.

Zvěstuj těla vznešeného,
 jazyku náš! tajemství,
 oslavuj krev Pána svého,
 jižto z milosrdenství,
 poslý z lůna panenského
 vylil král všech království.

Nám se podal, nám se zrodil
 z Panny vadou nejaté,
 světem chodil, k Bohu vodil
 slovem pravdy přesvaté,
 a když světa cesty schodil,
 divem zavřel žití své.

S bratry u svatého stolu
 když posléze stoloval,
 a beránka s nimi spolu
 dle zákona požíval;
 dvanáctě apoštolů
 za pokrm sám sebe dal.

Chléb tu v pravé tělo slovem
 mění slovo vtělené,
 v krev i víno v divu novém,
 ač jsou smysly zatměné,
 srdce čisté víry slovem
 v pravdě jest ujištěné.

Svátosti té neskonalé
 činme tedy poklonu;
 ustup vše, co zastaralé,
 novému teď zákonu;
 smyslů síle nedozralé
 sejmi víra oponu.

Otci, Synu čest a chvála
 prozpěvuj se v nadšení,
 moc a sláva neustálá,
 buď i díků činění,
 Duchu z obou neskonalá
 čest a rovné chválení! Amen.

Chval Sione Spasitele,
 chval pastýře, vůdce vřele,
 prozpěvuj Mu v písních čest.
 Rozezvuč se k chválám Krále,
 zpěv říct nemůže dokonale,
 jak On velký, dobrý jest.

Příčina se důležitá
 k pochvale ti dnes naskytá:
 chléb věčného života,

jejžto při posledním stolu
dvanácteru apoštolů
dala věčná dobrota.

Pějme chválu líbohlasnou,
a tu radost naši jasnou
uslyš hvězdná výšina.
Neboť se dnes ten den slaví,
kdyžto nejprv k duší zdraví
dána tato hostina.

U té posvátné večere
Beránkem tím novým béře
starý zákon již svůj cíl.
Nová doba nastupuje,
a stín pravdě ustupuje,
světlo dáno za podíl.

Co tam Krístus nám daroval,
to vždy činit prikazoval
ku své věčné paměti.
Proto, jak jí poručíno,
naše církev chléb a víno
posvěcuje k oběti.

Dává se nám naučení,
že se chléb zde v tělo mění,
víno u krev přechází.

Čeho smysl nepojímá,
aj to právě víra přímá
mimořádně nachází.

U rozdílné té způsobě,
ne u věcech, jen v podobě,
důstojná věc bytuje.
Od krmě se nápoj dělí,
pod způsobou každou celý
Kristus Pán však obcuje.

Od beroucích nerozdvojen,
nerozlámán, nerozpojen,
v celosti se požívá.
Na tisíce jich Ho berou,
ale všickni stejnou měrou,
aniž celku ubývá.

Zlí a dobří k stolu chodí,
nestejný však osud plodí
života neb záhynu.
Dobrým k žití, zlým je k moru;
aj jak následek je v sporu
podobného u činu.

Ni to změnu nepůsobí,
pakli se ta svátost drobí,
část má celek přesvatý.

Způsobá se jenom láme,
svátost ale celou máme
v úplnosti podstaty.

Aj chléb svatých nebešťanů
stal se stravou pozemšťanů,
synům v podíl pravý dán.
Prorokován v Izákovi,
předzvěstován v beránkovi,
v manně svaté předvídán.

Pastýři, ty pravý chlebe!
chraň nás a nasycuj s nebe
v tomto časném údolí.
Nechť lid, jenž je z tvého stáda,
marně hodů tvých nežádá
na nebekém zástolí. Amen.

Vzdávám Tobě, Jezu Kriste, slávu, čest,
Jehož božství v způsobách těch skryto jest.

Tobě se duše má zcela věnuje,
a ve mdlobu padá, když Tě zpytuje.

Zrakem, hmatem, chutí se tu klame duch,
pravé víře jediný jen učí sluch.

Věřím pevně, cokoli Syn Boží dí,
z Jeho úst jen věčnověká pravda zní.

Na kříži se jenom božství tajilo,
tuto se i člověčenství ukrylo.

Věřím, že zde přítomen jsi s oběma,
ráje tvého žádá s lotrem duše má,

V bok Tvůj ruku dát jak Tomáš nežádám,
předce Tě co Boha svého vyznávám.

Dej ať u víře vždy vzrostu přiberu,
posilni mou lásku, moji důvěru.

Posvátná památka smrti Kristovy,
kdo Tvou sladkost a Tvou mocnost vypoví?

Popřej duši vezdy v Tobě trvati,
ať své slasti v Tobě nikdy neztratí.

Věrný Pelikáne, Pane Ježíši,
smaž mé viny ve své krvi nejdražší.

Jediná ta krůpěj, Kriste nejsladší:
všechny světa hříchy smýti postačí.

Kriste, Jehož vidím pod tou záclonou,
 rač mi dáti, oč Tě prosím s poklonou:

Uveď mne v Tvou říši leskem oditou,
 abych zíral na Tě s tváří odkrytou!

K lásky raněný Ježíši,
 Tobě buď pocta nejvyšší,
 nechať hrud' má láskou vzplane,
 jižto milovals mne, Pane!

Jezu skrytý ve Svátosti!
 každý duch Ti s uctivostí
 vzdávej chválu jako Bohu,
 vyvyšuj Tě nad oblohu.

Velký Bože, spasný chlebe,
 za pokrm nám dáváš sebe,
 zde mezi námi chceš dlíti,
 můžli větší lásky býti!

Ó mé zboží! přijdiž ke mně,
 chřadnet' bez Tebe Tvé plémě;
 těš mne přítomností svojí,
 občerstvuj mne v světa boji.

Jak po vodě jelen touží,
 jehož horká žízeň souží:
 tak, ó lásko, ó mé nebe!
 vroucí touhou hledám Tebe.

Vím, že nejsem dostatečen,
 bych dle zásluh byl Ti vděčen:
 znaje však svou velkou mdlobu
 ctím, jak mohu, Tvou osobu.

Odpust mi, když v této mdlobě
 nevzdávám cti dosti Tobě;
 statky, život svůj chci dáti,
 k Tvé-li cti se to obrátí.

Bych měl duší na tisíce,
 dal bych Ti je, ba i více:
 nemaje než jednu právě,
 rád ji k Tvoji dám oslavě.

Po Bohu pak nechť se chystá
 Tobě čest, o Panno čistá!
 Tebe ctíti podlé síly
 chci až k poslední své chvíli.

Matko! schval mne svému Synu,
 Jezu Kristu, Hospodinu:
 vypros, ať naň mohu zříti
 tam, kde věčné světlo svítí.

K Božímu stolu, křesťané
 všickni, pospíchejte,
 převelebné tělo Páně
 zbožně přijímejte;
 přijmete-li s uctivostí,
 s náležitou pobožností,
 s věrou, láskou, důvěrností,
 dojdete milosti.

Neboť drahé Boží tělo;
 jenž z panny zrozené
 nápotom na kříži pnělo
 pro nás umučené:
 všelike hříchy zhlazuje,
 pokoj mysli navracuje,
 milost Božskou přivozuje,
 v nebe uvozuje.

Ó nevymluvná dobroto
 lidem prokázaná,
 Božské milosti štědroto
 prvé nevidaná,

o lahodné pokrmení,
 o věrných duší spasení,
 o žádostné polehčení
 v každém zarmoucení!

Kriste, králi nejmocnější,
 milý Spasiteli,
 hoste náš nejvítanější,
 náš Vykupiteli!
 spravuj srdce a myšlení,
 řiď náš jazyk při mluvení,
 rozum, vůli, vše činění
 k svému oblíbení.

Zdráv buď, náš milý Ježíši
 v Svátosti přítomný,
 Beránku Boží nejtišší,
 pro nás unučení!
 Tebe společně chválíme,
 Tobě čest, díky činíme,
 a uctivě se klaníme,
 za milost prosíme.

Nakrm nás zde putující,
 posilo pocestných!
 spas duše Tebe žádoucí,
 utěšení věrných!

račiž náro vždy milostiv být;
 když nám bude ze světa jít,
 dej nám k Tobě v nebe přijít,
 věčně s Tebou tam žít.

Vítej milý Jezu Kriste,
 narozený z Panny čisté,
 Jenž v této Svátosti
 z své veliké milosti
 přicházíš k nám s výsosti.

Vítej drahé tělo Boží,
 světa výplato a zboží,
 vítej živý chlebe,
 Jenž jsi pro nás zmařil sebe.
 my pozdravujem Tebe!

Tobě všickni se klaníme,
 čest a díky Ti činíme,
 Tebe s uctivostí,
 s nejvroucnější vděčností
 ctíme, nejdražší hosti!

Zdráv buď, předobry Ježíši.
 krmě, nápoji nejdražší,
 našich duší občerstvení
 u všelikém zarmoucení!

Zdráv buď, Synu Panny čisté,
 všech ubohých útočiště,
 pravdo, cesto a živote,
 nejvyšší slasti na světě!

Zdráv buď, Pane s Božstvím spolu
 přítomný na tomto stolu,
 Ty, Jenž sedíš na pravici
 Boha Otce kralující!

Zdráv buď, voláme skroušení:
 odpusť nám vše provinění,
 zahlad' nepravost, i všecku zlost,
 přijmi nás k sobě na milost.

Zdráv buď chlebe,
 jenž jsi s nebe
 na ten bídný svět sestoupil,

bys nasytil
 a posilnil
 duše, jež jsi vykoupil,
 o Ježíši nejmilejší!

Zdráv buď Kriste,
 Jenž zajisté
 skryt jsi v této Svátosti.
 Synu Boží,
 světa zboží,
 klaním se Ti s vroucností,
 o Ježíši nejmilejší!

Díky vzdávám
 a oddávám
 Tobě srdce své, Pane!
 ať co schrána
 svého Pána
 v plesání neustane.
 o Ježíši nejmilejší

Andělský chlebe
 nám daný z nebe,
 nejmilejší Ježíši,

▼ Tebe věříme,
 Tebe slavíme,
 dobrý Ježíši,
 láska nejvyšší!

Ty nás z milosti
 krmíš v Svátosti,
 nejmilejší Ježíši!
 tělo své dáváš,
 s námi být žádáš,
 dobrý Ježíši,
 láska nejvyšší!

Svatý Bože náš,
 zde svůj stanek máš,
 nejmilejší Ježíši!
 k Tobě své zření
 máme v soužení,
 dobrý Ježíši,
 láska nejvyšší!

Tebe lačníme,
 Tebe žízníme,
 nejmilejší Ježíši!
 rač nám sebe dát
 věčně požívat,
 dobrý Ježíši,
 láska nejvyšší!

Poklekni na kolena,
o duše bohabojná!
Neb se tobě uděluje
milost přehojná.

Patříc na Boha svého,
v svátosti ukrytého,
žádej, duše! v skroušenosti
o milost Jeho.

Buď od nás všech uctěný,
chválený, velebený,
o Kriste náš nejmilejší,
zde vystavený!

Ó Kriste náš nejdražší
v Svátosti nejsvětější,
od nás odvrát draho, mor, hlad,
Bože nejvyšší!

Přispěj nám svou milostí,
zaopatř nás živností,
uděl chleba potřebného,
nám všem s výsosti.

Pak tím andělským chlebem,
nejvzácnějším pokrmem,

posilni nás na tu cestu
velkou za hrobem.

Ó dej, aby duše má
před Tvůj trůn se dostala,
„svatý, svatý“ až na věky
prozpěvovala.

Pojďte, chvalte v pokloně
Svátost v chleba zácloně,
kterouž Ježíš ustanovil
v novém zákoně.

Zde jest Páně tělo, krev,
zde jde Jeho láska v jev,
zde jest oběť, jenžto Boží
usmiřuje hněv.

Chvála Tobě, dík a čest,
Jenžto rozkoš lidstva jest.
z Tebe kapá manna spáasy
do pozemských cest.

Žehnej nás, o Bože náš,
Jenž vše dary v moci máš,
odvrať od nás hřích a bídu
a buď v pevnou stráž.

Dej, ať vroucně v každý čas
pozorujem na Tvůj hlas,
a pak nás, když dokonáme,
věčně v nebi spas!

Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
též Bůh Syn na věčnosti,
s Otcem jedné mocnosti.

Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
Bůh Otec na výsosti
nesmírné velebnosti.

Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
Ježíš Kristus s výsosti
v nejsvětější Svátosti!

Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
buď zveleben Duch Svatý
jednostejné podstaty.

Svatý, svatý, svatý,
 svatý, vždycky svatý
 Bože jeden v Trojici!
 přijmi srdce kající.

Skrytý Bože! my se Ti klaníme
 a v nouzi své o pomoc prosíme.

Svatý, svatý, svatý,
 svatý, vždycky svatý
 Ježíš Kristus s výsosti
 v nejsvětější svátosti.

Nasytiž nás tělem i krví svou
 a požehnej svou mocí nesmírnou.

Svatý, svatý, svatý atd.

Ó vyslyš nás a čisté srdce přej,
 ať jsme lid tvůj vždy Tebe hodný, dej.

Svatý, svatý, svatý atd.

O Beránku tichý, Kríste,
 Jenž zde s námi přebýváš,
 Ty, Jenž každé srdce čisté
 příbytkem svým nazýváš:

shlédni na nás, jenž se Tobě
 v prachu země klaníme,
 očisť srdce, vzdělej sobě
 v něm svůj stánek, prosíme!

Ó jak milo, s Tebou býti
 v svaté lásky spojení,
 ve svátosti Tebe ctíti,
 jaké to potěšení!
 Žehnej nám a spoj se s námi,
 věčně drahý Ježíši!
 žehnej nám a zůstaň s námi,
 blaho naše nejvyšší!

Bychom svatě živi byli,
 vyznávali víru svou,
 Tebe vroucně velebili,
 dej nám k tomu milost svou.
 Láska Tvá, jenž nám zde kyne
 v přemilostné svátosti,
 veď nás, až nám věk uplyne.
 do nebeské radosti.

Veselte se, věřící!
 radost se vám stala,
 Láska věčně blažící
 hod vám uchystala;
 za pokrm se vám manna
 divná poskytuje,
 vítejte svého Pána;
 zde Kristus bytuje.
 Kyrie eleison.

Onť libý pokrm dušem,
 jímž se nasycují,
 tak že divným způsobem
 nikdy nepomíjí;
 tělo tou svatou stravou
 mění se v Boží chrám,
 z hrobu vzkřísí se slávou
 je jednou Kristus sám.
 Kyrie eleison!

Ježíši nejmilejší,
 ó Ty věčná Dobroto!
 buď Ti chvála nejvyšší;
 i prosíme o to:

až půjdeme ze světa,
 nám poskytni tu svátost,
 z níž naděje vykvetá,
 že dáš věčnou radost.
 Kyrie eleison!

Litanie Loretánská.

Pane, smiluj se nad námi.
 Kriste, smiluj se nad námi.
 Pane, smiluj se nad námi.
 Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.
 Otče s nebes Bože, smiluj se nad námi.
 Synu Vykupiteli světa Bože, smiluj se nad
 námi.
 Duše svatý Bože, smiluj se nad námi.
 Svatá Trojice jeden Bože, smiluj se nad
 námi.

Svatá Maria,
 Svatá Boží Rodičko,
 Svatá Panno panen,
 Matko Kristova,
 Matko Božské milosti,
 Matko nejčistší,
 Matko nejčistotnější.
 Matko nepoškvrněná,

oroduj za nás.

Matko neporušená,
 Matko přemilá,
 Matko předivná,
 Matko Stvořitele,
 Matko Spasitele,
 Panno nejmoudřejší,
 Panno ctihodná,
 Panno slavná,
 Panno mocná,
 Panno dobrotivá,
 Panno věrná,
 Zrcadlo spravedlnosti,
 Stolice moudrosti,
 Příčino naší radosti,
 Nádobo duchovní,
 Nádobo počestná,
 Nádobo vznešená pobožnosti,
 Růže duchovní,
 Věže Davidova,
 Věže slonová,
 Dome zlatý,
 Archo úmluvy,
 Bráno nebeská,
 Hvězdo jitřní,
 Uzdravení nemocných.
 Outočistě hříšníků,
 Potěšení zarmoucených,

oroduj za nás.

Pomocnice křesťanů,
 Královno andělů,
 Královno patriarchů.
 Královno proroků.
 Královno apoštolů.
 Královno mučenníků.
 Královno vyznavačů.
 Královno panen.
 Královno všech svatých,
 Královno bez poškrvný hříchu prvotního
 počatá,

oroduj
 za
 nás.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa.
 odpusť nám, Pane.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
 uslyš nás, Pane.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa.
 smiluj se nad námi.

Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš.

Pod ochranu tvou utíkáme se, svatá
 Boží Rodičko, prosbami našimi nezhrdej
 v potřebách našich; ale ode všeho nebezpe-
 čenství vysvobod' nás vždycky, ó slavná a
 požehnaná panno Maria, paní naše, prostřed-

nice naše, orodovnice naše! s Synem svým nás smiř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj.

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Milost svou, prosíme, Pane, rač v mysli naše vlíti: abychom, kteří jsme skrze anděla zvěstujícího vtělení Krista Syna tvého poznali, skrze umučení jeho a kříž k slávě vzkříšení přivedeni byli, skrze téhož Krista Pána našeho. Ř. Amen.

Ů. Oroduj za nás, svatý Josefe.

Ř. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Prosíme tebe, ó Pane, rač nám skrze zásluhy ženicha tvé nejsvětější Rodičky pomoci, by nám, čeho naše nedostatečnost dosáhnouti nemůže, jeho přímlovou uděleno bylo. Jenž jsi živ a kraluješ • Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh na věky věkův. Ř. Amen.

Salve Regina.

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti i naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme vyhnaní synové Evy; k tobě vzdycháme, lkajíce a plačíce, v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, který jest požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přivětivá, ó přesladká Panno Maria!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi přeslavné Panny a Máteře Marie tělo i duši skrze mocnost Ducha svatého tak spůsobiti ráčil, aby hodným příbytkem Syna tvého učiněna byla: dejž nám, ježto se její památkou tešíme, bychom štědrou její přímluvou od všelikého nastávajícího zlého, i od smrti věčné vysvobozeni byli. Skrze téhož Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Modlitba za zeměpána.

Ó Bože, ochránce všech království, zvláště pak křesťanského mocnářství; rač osvítit služebníka svého císaře a krále N., aby tvou mocnost, kteroužto vítězí, náležitě znal a ctil, a aby, jsa podle určení tvého mocnářem učiněn, pod tvou ochranou lid svůj dobře řídil a spravoval. Skrze Pána našeho Ježíše Krista Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh od věků věkův. Amen.

Modlitba za všeobecné potřeby veškerého křesťanstva .

Všemohoucí, věčný nebeský Otče, račiž milostivě shlednouti očima svého nevýmluvného milosrdenství na strast a bídu svých věrných, za které tvůj jednorozený Syn, náš milý Pán a Spasitel Ježíš Kristus, přišel na tento svět, nezpěchoval se v ruce hříšníků vydati, a svou nejdražší krev na dřevě kříže vylíti. Skrze téhož Pána Ježíše račiž milostivě odvrátit od nás všecken zasloužený trest, přítomné i budoucí nebezpečnosti, škodlivé zpourey, válečné výpravy, dra-

hotu, nemoc a truchlivé smutné časy. Rač osvítit a posílnit ve všem dobrém duchovní i světské vrchnosti, aby všecko dobře řídily a spravovaly, což by k tvé Božské cti, k našemu spasení, k obecnému pokoji a prospěšenství tvé svaté Církve sloužiti mohlo. Uděl nám, ó Bože, milovníče pokoje, pravou jednotu u víře beze všeho různění a rozdělení; obrať srdce naše k pravému pokání a života polepšení. Zapal v nás oheň své lásky, a dej nám lačnosti a žízniti všelikou spravedlnost, bychom jakožto poslušní synové v životě i v smrti tobě se líbiti mohli. Při tom tebe prosíme, jak sám veleti ráčíš, ó Bože, za naše přátele i nepřátele, za zdravé i nemocné, za bídne a nuzné křesťany, za živé i za mrtvé. Konečně tobě poroučíme, Pane, všecky naše činy, naše práce a jednání, náš život i naši smrt; dej nám jen tvé milosti zde účastnými býti, pak tam se všemi Vyvolenými toho dojíti, abychom tebe u věčné radosti a blahoslaavenství chváliti a velebiti mohli. Rač nám to dáti, nebeský Otče, skrze Ježíše Krista, tvého milého Syna, Pána a Spasitele našeho, jenž s tebou a s Duchem svatým rovný Bůh, živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

Obsah.

Navštěvování nejsvětější svátosti oltářní na každý den měsíce.

	Stránka
Úvod	3
O duchovním přijímání	12
Duchovní přijímání	14
Přípravní modlitba	16
První navštívení	18
Modlitba k blah. Panně Marii	21
Druhé navštívení	23
Třetí navštívení	26
Navštívení čtvrté	29
Navštívení páté	32
Navštívení šesté	35
Navštívení sedmé	38
Navštívení osmé	41
Navštívení deváté	45
Navštívení desáté	48
Navštívení jedenácté	52
Navštívení dvanácté	55
Navštívení třinácté	58

	Stránka
Navštívení čtrnácté	61
Navštívení patnácté	65
Navštívení šestnácté	68
Navštívení sedmnácté	71
Navštívení osmnácté	75
Navštívení devatenácté	78
Navštívení dvadcaté	82
Jedenmecítmé navštívení	86
Dvamecítmé navštívení	90
Třimecítmé navštívení	93
Čtyřmecítmé navštívení	97
Pětmecítmé navštívení	101
Šestmecítmé navštívení	106
Sedmecítmé navštívení	110
Osmecítmé navštívení	114
Devětmecítmé navštívení	118
Třidcáté navštívení	123
Jedenatřidcáté navštívení	127
Nábožná povzbuzení mysli	133

Modlitby k sv. přijímání.

O přípravě k sv. přijímání	146
Vzbuzení rozličných ctností	151
O díkůčinění po sv. přijímání	160
Zbožné povzdechy k Pánu Ježíši	173
Vzbuzení lásky k Pánu Ježíši při sv. přijí- mání (od sv. Františka Salesia)	214
Modlitby k nejsv. svátosti oltářní po svatém přijímání	233

Osmidenní pobožnost k nejsvětější svátosti oltářní.

	Stránka
Den první	242
Den druhý	246
Den třetí	250
Den čtvrtý	254
Den pátý	257
Den šestý	261
Den sedmý	266
Den osmý	269

Modlitby ke mši svaté	275
Modlitby k sv. zpovědi	295

Litanie o nejsv. svátosti oltářní	302
Te Deum laudamus	307

Písně o nejsvětější svátosti oltářní.

Pange lingua	312
Zvěstuj těla vznešeného	314
Chval Sione Spasitele	315
Vzdávám Tobě, Jezu Kriste	318
Z lásky raněný Ježíši	320
K Božímu stolu, křesťané	322
Vítej, milý Jezu Kriste	324
Zdráv buď předobrá Ježíši	325
Zdráv buď chlebe	325

Andělský chlebe	20
Poklekni na kolena	28
Pojďte, chva v pokloně	29
Svatý, svatý, svatý	30
Skrytý Bože, my se Ti klaníme	31
O Beránku tichý, Kriste	31
Veselte se, věřící	33

Litanie Loretanská	334
------------------------------	-----

Písně o blahoslavené Panně Marii.

Ó Maria, útočiš ě naše	341
Zdráva buď, ne es Královno	345
Maria, Maria ad slunce	34
Blahoslavená l'anno	34

K sv. Aloisiu.

1. Chvalmež Boha v Jeho svatých, - na nichž moc svou dokázal; - na nichž láskou Boží jatých - živě příklad ukázal, - jak se v cnosti zachovati - máme v tomto životě, - milost Boží ostříhati, - zde setrvat v čistotě.

2. Bůh prosby svatých přijímá, - tomu milost daruje, - kdo před Jeho trůnem zpívá, - pevně v Něj důvěřuje. - Co nemuž hříšný žádati - pro života nevhodnost; - přimluvě jest hotov dáti - svatému pro jeho cnost.

3. Slavnou dnes památku ctíme - Aloisia svatého, - o přimluvu ho prosíme - dávno v nebe vzatého. - Který z knížecího rodu - povrh světa marností, - vyhnuv se světskému svodu - přidržel se svatosti.

4. Aloisii k Tobě volám, - Ty divo-
tvorče země, - nakloň Boha, - Tebe žádám, -
milostivého ke mne. - Na svět byls šťastně
zrozený, - pomocí Matky Boží, - k svatosti
byl jsi zvolený, - již v dětinském svém loži.

5. Tvůj život již od mladosti - čistý
byl, - byl andělský; - žil jsi bez těla žádosti, -
duch víc nežli tvor zemský. - Pýchu světa
jsi zavrhl, - se vši ošemetností, - slávou
knížecí's povrh, - složiv světské hodnosti.

6. Aloisii, mé srdce vzbud', - bych
cnosti vždy sledoval, - před každým hří-

chem bych měl stud - vroucně Boha miloval. - Oplzlých světa žádostí, - abych se vždy varoval, - aniž páchal nepravosti, - srdce čisté zachoval.

7. Doufám, andělský mládenče, - že mé lkání vyslyšíš, - k Tobě láskou lne mé srdce, - Ty prosby neoslyšíš; - Opatruj mne zde na zemi, - vyžádej v dobrém stálost, - přimluv se s svatými v nebi, - vypros u Boha milost.

II.

1. Nejsme v církvi osiřalí, - ačkoliv jsme ještě malí, - Kristus má nás také rád, - patrona nám ráčil dát.

[Protož, my ho všichni ctíme, - o přimluvu ho prosíme.]

2. Dražší než my nosil šaty - Aloisius, princ bohatý, - Duch Svatý ho ovanul, - k Kristu láskou rozplanul. - [Protož my ho atd.]

3. V školkách pilný mládeneček - mravný jako andělíček, převroucně se modlíval - a nemocným sloužíval. - [Protož my ho atd.]

4. Jdem do školy, ó pojď s námi! - ty patrone nad dítkami. V učení nám pomáhej, k práci chuť a sílu dej. - [Protož my ho všichni ctíme, o přimluvu ho prosíme.]